

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : C. Steen, 1832-1833

Fysiske størrelse | Physical extent:

Udg. af Andr. Frd. Høst.

Lomme-Bibliothek for Morskabslæsning

Vol. 2; 1832

11 bd.

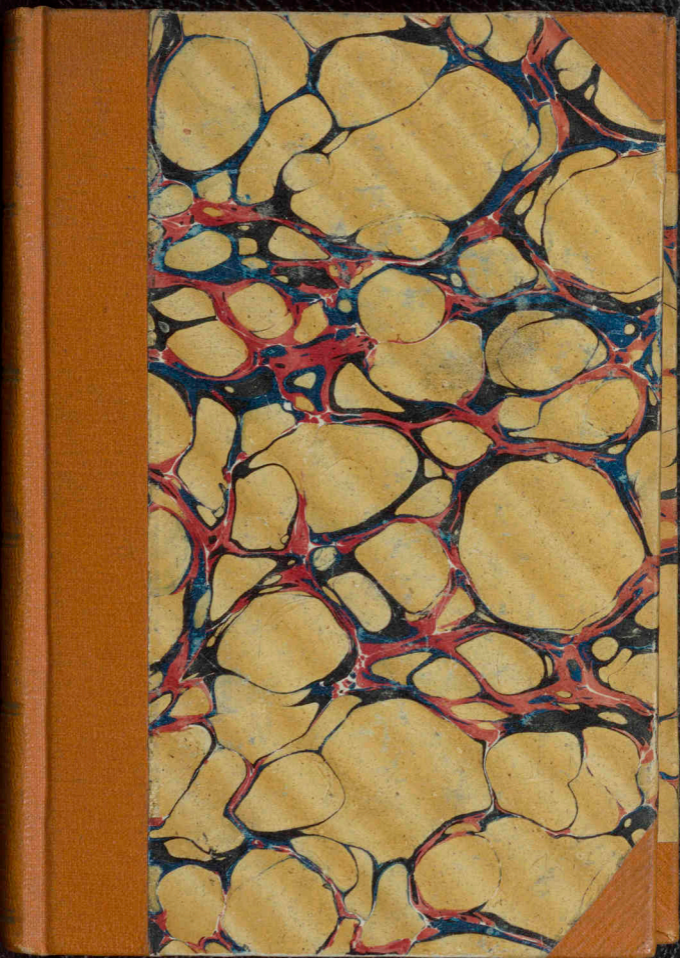
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57. - 11.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

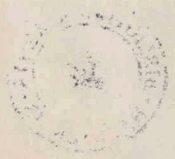
1 1 57 0 8 00309 8

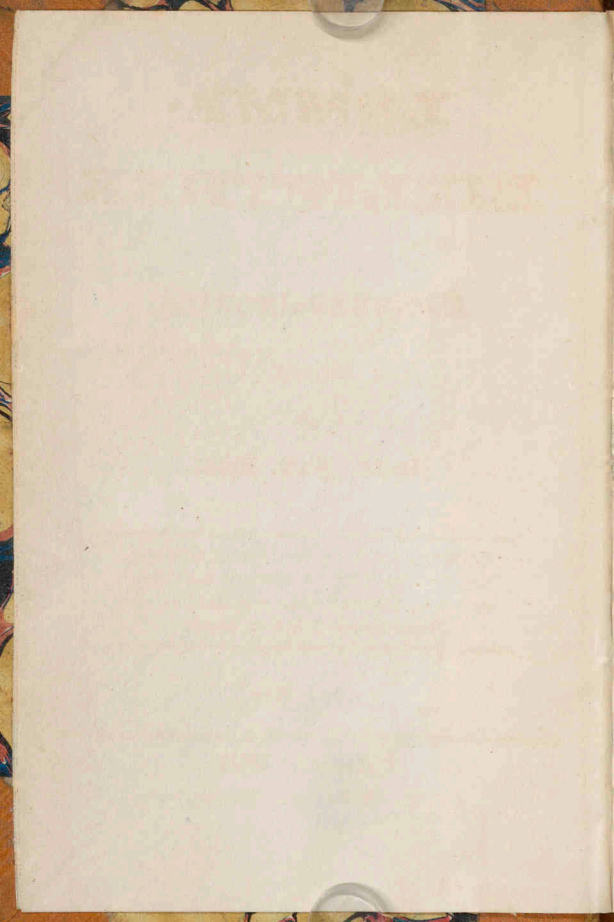
Det Kgl. Bibliotek

130025707312

LØMME-
BIBLIOTHEK

for

Morskabslæsning.

Udgivet

af

Andr. Frd. Møst.

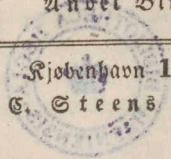
Barndommens Foraar saa hurtigt henrinder,
Ungdommens Rose som Somren forsvinder,
Høsten og Vinteren ogsaa maa sne; —
Hisset dog grønnes et Foraar paany.

Andet Bind.

Kjøbenhavn 1832.
C. Steens Forlag.

Trykt i det Robertste Officin.

Aarstiderne,

Novelle af Catharina Schopenhauer.

Foraarskjærlighed.

Min Fader var en Landsbyprest. I hvor skjønt, hvor ubestrikelig yndigt laae vor Landsby, i en viid, af romantiske Bjergmasser omgiven Dal, ved Bredden af en klar Sø, der fyldtes af de smaa Bække, der lystige dansede ned ad Bjergene, og hvis blaa Flade oplivedes af adskillige grønne Der! Vor Bolig var lys, rummelig og venlig. Den laae midt i en stor Have, fuld af Blomster og prægtige Træer, hvis Toppe syntes mig at rage op i Himlen; dunkle skyggesfulde Løvgange med Vinranker, Apriskoser og dustende Caprifolier omgave den paa alle Sider. Hyacinter, Kurikler, en heel Hær af brogede, straalende Tulipaner smykkede om Foraaret

Bedene, nær ved det, af Søjler baarne, landligt fremspringende Tag af vort Huus, hvortil Epheu og Skovsnerle med sine Ranker klyngede sig. Høje Stokroser, i brogede Rækker parrede med blomstrende Drangetræer, lode os om Sommeren ikke savne hine Foraarets spæde Sendebud.

Vi vare meget velhavende og boede i et min Fader tilhørende og af ham selv nyt indrettet Huus, der hørte til et temmeligt betydeligt Gods, hvis Ejer han ligeledes var. Præstegaarden havde han, strax ved Kalbets Tiltrædelse, indrømmet Skolelæreren. En besynderligt forviklet Skjæbne, der tilsidst udviklede hos ham en uimodstaaelig Tilbøjelighed til en stille, men dog Verden nyttig Tilværelse, i ubemærket landlig Uffondrelse, havde i Livets Sommer bevæget ham til, fjærnt fra det Land, hvor han var født, at vælge sig en Landsbyprests Stand, og søge det Embede, som han nu beklædte.

Min fromme, smukke Moder havde sandsynligvis havt stor Deel i dette sin Egtefælles vigtige Skridt. Min Kjære, Kjære Moder! hun hebde Angelika; jeg mistede desværre hende, og ogsaa min Fader allerede i mit femtende Aar, men hendes venlige Billede kan ingen Tid udslette af mit Indre.

Aldrig havde hun forladt vor stille Landsby, hvor hun var født; Alt, hvad hun nogenfinde havde seet af den ydre Verden, omfattede en Omkreds af to Mile; hvad hun besad af højere aandig Dannelse, skyldte hun ene og alene sin første Ven, min Fader, der tilligemed hendes Haand tog den Beslutning, at leve paa Landet.

Min Fader var en høj, meget alvorlig, værdig Mand, af ædelt, bydende Udseende. Betydeligt ældre end min Moder, levede han dog i hende og for hende, og kunde af kjærlig Omsorg for den tilbedte Kone aldrig beslutte sig til at ryste hendes milde Bønsens skjønne Ligevægt, endog kun ved den mindste Forandring i hendes ydre Stilling.

Mine Forældres inderlige Kjærlighed, det usædvanligt Forekommende i deres Udfærd imod hinanden, lod mig see deres Forhold, og vel ogsaa overhovedet hele Menneskelivet paa Jorden, i et venligere, højere Lys, end sandsynligt var mig godt for min Fremtid. Jeg opvovede i en fuldkommen ideal Tilværelse, uden at blive det mindste vaer af den øvrige Verden og dens trange, smaalige Hensyn og Konvenientser. Mine Forældre havde slet ingen Omgang, hverken med Præsterne eller Godsejerne i

Omegnen. Vor Landsbyes isolerede Beliggenhed adskilte os desuden flere Mile fra Alle. Til os kom Ingen, uden Ulykkelige, der søgte og erholdt Hjælp hos min Fader, og dernæst Beboerne af vor Landsby og de landlige Hytter, langsmed vor Søes stærkt bebyggede Bredder, hvis Drengene vare mine Legekamerater.

Hvo er saa fattig, at han ikke gjerne tænker paa sin Ungdoms Dage og dvæler med rørt Hjerte ved Erindringer om dem? Men mine vare et rent Gjenstik af Himlen, meget for rigt til at være Forgaarden for et indskrænket Menneskeliv. De staa ganske affondrede fra mine følgende Aar og selvstændigen fuldendte, som en lysende, herlig Stjerne, som jeg endnu stedse fuld af Længsel skuer tilbage til. Skal jeg, min Ven, forsøge at lede Dig nærmere til dens yndigste Straaler?

Min fjortende Fødselsdag var brudt frem, og for paa min Maade at fejre den ret festligen, søgte og erholdt jeg Tilladelse til, ganske alene med mig selv, allerede tidligt om Morgenen, at drage ud paa en Opdagelsesrejse. Saaledes kaldte jeg de Spadsferetoure, paa hvilke jeg, siden jeg var bleven lidt større, ganske planløst, uden Ledfager og bestemt

Hensigt, fordybede mig i de nærliggende Bjerge, undertiden fem til sex Mile borte fra Hjemmet. Min Fader tillod mig gjerne og ubekymret denne Glæde, da det, som han sagde, var godt for en Dreng, at han tidligt lærte at øve sin egen, ham af Gud forlenede Kraft, og at hjælpe sig i mislige Stillinger. Min gode Moder saae rigtigtnok i Begyndelsen en Smule ængstelig efter mig, naar jeg saaledes drog ene ud, med mit lille Tornister paa Ryggen. Men da hun flere Gange havde seet mig komme sund og frisk tilbage, fandt hun sig endelig deri, vænnede sig til, at lade mig vandre ud, uden Opsigt og Beskyttelse, men forsømte aldrig at give mig mange Advarsler for mulig Fare med paa Vejen, hvilke jeg besvarede med barnlige, hjertelige Kjærtegn, men sædvanligen glemte, før jeg endnu var ude af Gaarden.

Med disse smaae Fodrejser havde jeg bestandig gjerne været alene, og selv mine kjæreste Legekamrater bade mig forgjæves om at tage dem med. Thi en hemmelig, underlig Ahnelse, et ungdommeligt Hjertes indre, skjønneste Poesie bevægede, mig selv ubevidst, de lyse Straalevinger i mit Bryst, og drev mig bort, langt over Bjerg og Dal. Ak! og

paa hin Morgen, som jeg nu gjenkalder mig med Henrykkelse, hvor var alt saa overmaade herligt og venligt, hvor var Solen skinnende, og Livet i mig og omkring mig saa klart og muntert! Det nye, friske Ungdomsbliks ubeskrivelige, kun altfor hurtigt svindende Trylleri viste mig, hvorhen jeg vendte mig, et blomstrende, paa Glæder overvættets rigt Paradiis.

Hvad jeg forlængesiden havde besluttet, vilde jeg dennegang, min Fødselsdag til Ære, udføre, derfor havde jeg tidligere end sædvanligt begivet mig paa Vejen. En sælsomt dannet Klippe paa den fjærneste Side af den vor Dal og vor Sø omgivende Bjergkjæde, som jeg endnu aldrig havde nærmet mig til, havde allerede længe opvakt det Dnske hos mig, at besøge den, for at see, hvorledes vel den bagved liggende Verden maatte see ud. For at forkorte mig Vejen, roede jeg mig i min lille Baad nedad den stille Sø, der i Morgenrødens Gjenskin glimrede som et Hav af smeltede Rubiner. Jeg bandt hinsides Baaden fast ved Bredden, og begyndte nu at stige opad paa temmeligt ubanede Stier.

Snart havde jeg naaet Toppen af den Klippe, som jeg havde udseet til min Vandrings Maal; den bød mig en henrykkende Udsigt over Søen og dens rigt dyrkede, i Foraarspragt blomstrende Bredder, men som jeg allerede ofte havde seet fra andre Punkter. Hvad jeg egentlig her søgte, et Blik i den paa den anden Side, hinsides Bjerget liggende Dal, fandt jeg ikke. Før dog endelig at opdage den, flattede jeg fra en Klippespids til den Anden, ned igjennem snævre Kløfter, derpaa igjen op ad stejle Klipper, og løb stedse meer og meer vild, uden at agte derpaa. Før jeg var bleven det vaer, befandt jeg mig paa en stedse bredere og beqvemmere Sti, der endelig førte mig til Siden; jeg trængte mig igjennem en Hække, der stod mig i Vejen, og saae mig pludselig paa en ikke meget høj Klippes ved Kunst jævne Dverflade, ved Siden af mig en kolossal Blomsterkurv fuld af høje Blomster, tæt ved denne en beqvem Græsbænk, omkranset af fremmede, duftende Rankeværter, der af sig selv og uplanterede syntes at spire frem fra Klippespalterne. En meget beqvem Sti førte derfra endnu dybere ned til en vidunderlig dejlig Plads, som jeg aldrig har seet Mage til. En af kunstrig Haand i mangfoldige

Schatteringer ordnet Kreds af herlige Træer om-
 skyggede et Marmorbækken, fra hvis Midte en kri-
 stalklar Straale af det reneste Vand, glimrende i
 Regnbuefarver, steg op til den blaa Æther. Tus-
 finder af gyldne og sølverne Fiske dansede i de
 smaae klare Bover til Musikken af de faldende Draa-
 bers Pladsten, blandet med den sagte Hvisken fra
 de høje Træer, der ligesom samtalende bøjede sig
 imod hinanden. Duften af Drangerne og Roserne,
 der her blomstrede tidligere end i vore Haver, steg
 berusende op til mig; overalt stode de, omkring
 Marmorbækkenet og imellem Klipperne, fordeelte i
 store Masser, og deriblandt utallige mig tildels
 ganske ubekjendte Blomsterbuske, saa yppige, saa
 duftende, som om de her vare fuldkomment hjemme,
 som i deres egentlige Hjem.

Jeg svimlede ved Synet af denne aldrig seete
 Herlighed, der her, hvor jeg aldeles ikke kunde for-
 mode den, traadte mig saa overraskende glimrende
 imøde. Og just idag, paa min fjortende Fødselsdag,
 maatte det mig ventende nye Liv, hvorom min Fa-
 der Aftenen før meget alvorlig havde talt med mig,
 træde mig imøde med en saa venlig Hilsen!

Højt jublende svang jeg mig ned fra den Højde,

hvor jeg stod, plukkede uden Betænkning Roser og Drangeblomster, og kastede mig, beruset af Salighed, i det høje Græs, for at flette en prægtig stor Krands. Krandsen var færdig, jeg trykkede den i mine tykke, krusede Lokker, idet jeg rask sprang op. Der stod jeg nu, og skuede omkring mig, kjæk som en Helt og tillige bly som en Pige. I en hemmelig, aldrig forhen følt Salighed vidste jeg ikke, hvor jeg skulde gjøre af mig selv. Det var for mig, som maatte nu strax skee noget ganske Uørt, aldrig før af mig oplevet, der fuldkommen vilde omstabe mit nye Livs Retning. Jeg græd, uden at vide hvorover, og var dog derhos saa usigeligen salig! Min Phantasie, mit hele Væsen, syntes at ville opløse sig i stedse vorende Bemod og Længsel.

En Lyd ganske i Nærheden kaldte mig tilbage i Virkeligheden. En Pige, skøn og ung som Blomsterne, fra hvilke hun kom, steg hurtigt nedad Klippen, og saae ligesaa lykkelig ud, som jeg følte mig i mit Hjerte.

Det yndige Barn var maaskee endnu noget yngre end jeg; hun havde forsmaaet den beqvemme Sti, der førte ned til Vandbækkenet, og derfor valgt sig et Slags ujævn, smal, af ubeqvemme raa

Stene sammensat Trappe. Da hun næsten var nede bragte et uforsigtigt Skridt hende i Fare; hun udstødte et lille sølvklart Skrig. Jeg saae hende ængstelig balancere, neppe istand til at blive staaende; med udbredte Arme sprang jeg hende imøde, og frelst hende fra at falde; i Angsten havde hun trykket Djnene fast til, da hun følte sig holdt af min Arm, slog hun dem op igjen, neppe en Haandsbredde var hendes yndige lille Ansigt borte fra mit, og da hun aabnede de mørke, smilende Djne, var det for mig, som en heel Himmel fuld af Engle aabnede sig. Hun taledede til mig; aldrig havde lignende Belyd mødt mit Ore, men af det, hun sagde mig, forstod jeg ikke en Stavelse. Hendes fremmede Sprog mig ganske ubekjendte melodiske Toner bleve ganske betydningsløse for mig. Hun betragtede, tilsyneladende med Forundring, Krandsen i mine Løkker, og strakte frygtsom den lille Haand ud efter den, som om hun ønskede og dog ikke vovede at berøre den. Et indre Instinkt bevægede mig, og med ægte ridderligt Galanteri, som jeg sandelig selv aldrig før havde mærket til, tog jeg Krandsen af mit Hoved, og lagde den for hendes Fødder i Græsset. — Mit hulde Underbarn smilede stedse ventligere

og ventligere til mig, og nikkede med det allerkjæreste Hoved. Jeg knælede endelig selv ned i Græsset ved min Krands, det var for mig, som om det maatte være saaledes, men hun strakte de smaae hvide Hænder som afværgende ud, og blev saaledes rødmende staaende, bøjet over mig.

Mais Angeline, mais chère Princesse, ou êtes vous donc! kvækkede en skjærende bjæffende Stemme imellem Klipperne, og faae Øjeblikke efter traadte en meget pyntet, aldrende, tyk Dame med højrøde Kinder, frem oppe imellem Klipperne, og begyndte med ængstelig Forsigtighed at trippe ned ad den beqvemmere Sti. Dgsaa jeg blev meget bange tilmode, og selv mit yndige Englebillede blev efter min Mening bleg, og syntes forstrækket.

Revet ud af mine Himle, forladt af alle poetiske Henrykkelser, blev jeg pludselig ikke videre, end jeg egentlig endnu var, en forlegen, bly, undselig Dreng, og sprang ogsaa som Saadan opad Klipperne, paa en anden Side, end den, jeg var kommen fra; i faae Øjeblikke var jeg forsvunden imellem dem.

Som drømmende kom jeg hjem om Aftenen, og blev derfor tidligt sendt tilsengs, som En, med

hvem man af overvættets Træthed ikke kunde begynde Noget. Jeg var stille, men ubeskriveligt salselig. Angelina, sagde jeg sagte, Angelina, og gjentog det søde Navn, indtil jeg sov ind. Angelina, Angelika! saaledes hedder Moder jo ogsaa — hvor jeg vil elske Dig, Angelina! nu skal Alt blive anderledes, og hvor skjønt!

Saa snart jeg var staaet op den næste Morgen, søgte mine Dine allerførst den Klippe, bag hvilken mit nye Paradiis laae. Jeg selv kunde rigtigt nok ikke saasnart igjen komme derhen, men det faldt mig heller slet ikke ind at ville det. Jeg overvejede slet ikke, at Angelina sandsynligvis altid boede der, jeg forbandt med Grindringen om hende slet ingen anden Idee; jeg glædede mig kun over at jeg havde seet hende, at hun virkelig var i Verden og intet Drømmebillede, saaledes som jeg undertiden dannede mig. For en Engel ansaae jeg hende just ikke, men at hun var en Pige og ovenikjøbet en meget fornem, derpaa tænkte jeg nu slet ikke, endskjøndt jeg ret godt havde forstaaet de franske Ord, man havde raabt til hende, og der desuden i vort Huus var bleven talt om en lille Prindsesse, der, som det hedde, for nogle Uger siden var ankommen til

Slottet Belrepôs i Bjergene. Hvad et Slot var, vidste jeg ikke ret; jeg havde endnu Intet seet, og overhovedet næsten aldrig tænkt derover, og naar dette skete, saa tænkte jeg altid paa Bolde, Bindelbroer, faste Taarne og alle Apparater til en Belejring. Men Angelina var mig kun hende selv, Indbegrebet af alt Yndigt og Skjont, hvad hun videre maatte være, brød jeg mig ikke om og vedkom mig ikke.

Efter min Mening svandt, siden jeg havde seet Angelina, mange Dage i stille men grændseløs Salighed. Thi i den Alder, jeg dengang havde, har man endnu ingen Maalestof for Tiden, og en heel Uge synes at være en usjnelig lang Strøm af Dage og Timer.

Ogsaa i vor Have begyndte nu Roser og Dranger at blomstre; Synet af disse mine Yndlingsblomster, deres søde berusende Duft, vækkede Erindringer hos mig, og endelig en uimodstaaelig Længsel efter at gjensee Angelina.

Smidlertid kostede det mig dog mangan indre Kamp, og det varede temmeligt længe, før jeg fik Mod til at gaae ud for at faae dette kostelige Ønske opfyldt.

Endelig tidligt en Søndag begav jeg mig paa Bejen, plukkede og bandt en stor Bouket af de skønneste Blomster og Roser i vor Have, og begav mig dermed paa Bejen til hende.

Jeg roede over Søen, flattede igjennem Klipperne, snart i stormende Hast, snart bange og modløs. Da jeg endelig kom til Maalet, havde jeg nær, og af hvor gjerne! vendt om igjen, naar jeg kun ikke da havde maattet skamme mig for mig selv. Jeg tog endelig Mod til mig, og kigede igjennem en Spalte i Klippen efter Springvandet — hun var ikke der. Jeg listede mig ned; Alt var stille og tomt. Jeg vovede endelig at gjennemspejde hele den ikke meget store Have, ingensteds var en menneskelig Sjæl at finde. Dgsaa Slotsgaarden, hvor jeg tilsidst kom, og Slottet selv, syntes som uddøde. Jeg gik over Gaarden, igjennem en stor Port paa den anden Side, ligeoverfor Slottet, og kom i en Landsby, hvor jeg aldrig før havde været.

Midt i denne stod en lys, skjøndt noget broget og overlæsset udpyntet Kirke, der stod aaben; der blev just holdt Gudstjeneste i den. Uden Betænkning traadte jeg ind og endelig, oppe i Choret, ligeoverfor Alteret, opdagede jeg mit hulde Under-

barn, der andægtig læste i en Psalmebog. For første Gang i mit Liv var jeg traadt ind i en Katholsk Kirke, thi min Fader var en ivrig Protestant; dog her havde jeg maattet knæle ned med Menigheden, og i aldrig saa glødende følt Andagt opsende min Bøn til Himlen, selv om det havde været en tyrkisk Moschee eller en indisk Pagode. En højtidelig Højmesse blev holdt af en fornem Geistlig, en fremmed Biskop, troer jeg. De mange brændende Lys ved det klareste Solskin udenfor, de brogede Malerier over Altrene, det som Guld og Sølv glimrende Kirketøj paa Samme, Viraksdampen, og nu endelig den brusende Musik, der i og for sig kan have været slet nok, men som forekom mig, der aldrig havde hørt noget lignende, ganske overjordisk, Alt dette tilsammen bemægtigede sig uimodstaaeligen min unge Phantasie, og hævede mig højt over mig selv.

From, som jeg plejede at være i vor simple lille Kirke, ved Siden af min elskede, englelige Moder, var jeg her ikke, men vel saa begejstret, saa ude af mig selv, som jeg endnu aldrig havde været. Det brogede, glimrende Bæsen, den i Grunden vel temmeligt fattige Landsbykirke, forekom mig højest prægtigt; det erindrede mig om mine Romeres og

Grækernes gamle hedenste Templer, om hvis Herlighed jeg havde hørt Meget, uden at kunne gjøre mig et egentligt Begreb derom. Jeg tænkte paa de store Bedrifter, til hvis Fuldbringelse de bleve indviiede i deres Templer, jeg søgte efter en Helt paa min Alder, og den unge Hannibal faldt mig ind, hvorledes Hamilkar, hans Fader, ved Gudernes Alter lod ham sværge Romerne evig Krig. Jeg var paa Vej til næsten at bedrøves over, at vi, saavidt jeg vidste, ikke havde nogen Fjende at bekrige. Mit Hjerte var overfyldt, jeg maatte lette det, og jeg knælede derfor ned tæt ved Højalterets Trin, midt iblandt den sagte og andægtigt mumlende Mængde, og udtalede inderligen og højtideligen det Løfte, med al min Aands og mit Hjertes Kraft at stræbe efter det Store, det Edle, efter enhver høj Dyd, og evigt at hade alt Slet, Lyst, for Angelinas Skyld. Hende var det egentlig, som jeg ved dette Løfte mente at vie mig til, hun var min Gudinde, hvis højt over mig thronende Nærværelse jeg i dette Øjeblik var mig tydeligt bevidst, uden dog at besidde Mod til at hæve det fryddrukne Dje til hende.

Messsen var forbi, det brusende Gloria in excelsis hørtes ikke meer. Bedøvet, ganste fremmed

for mig selv, lod jeg mig drives afsted af Trængselen, til Kirkedøren. En glimrende, med sex Heste forspændt Vogn holdt udenfor den; den samme rød-malede, Kugelrunde Dame, som jeg dengang ved Springvandet havde seet trippe ned ad Klippestien, blev just af et Par fra Dverst til Nederst forgyldte Tjenere puttet ind i Kareten, og min Angelina stod oppe paa Kirketrinene, i Begreb med at følge hende. Hun vendte sig om for at hilse Landsfolkene, der endnu stode forsamlede udenfor Kirken, og det samme lille sølvklare Skrig, som jeg allerede een Gang havde hørt af hende, røbede mig, at hun havde bemærket mig. Uden at høre eller see videre, tog jeg Mod til et uhyre Bovestykke, ilede hen til hende, og overrakte hende min Bouket, bag Ryggen af Damen, der endnu ikke var bleven færdig med at stige i Vognen. Til min usigelige Glæde tog hun den uden Bægning, nikkede et Par Gange fort efter hinanden, med den allerhuldjeligste Venlighed, og hoppede ind i Kareten. „Tak, Tak,“ raabte hun endnu ud fra den, idet hun holdt Bouketten ivejret, for at vise mig den, medens Hestene joge bort med hende.

Glædedrukken, som baaren af Englevinger, og

neppe berørende Jorden, kom jeg hjem igjen. Jeg søgte den følgende Dag alt det Legetøj sammen, der endnu ikke havde faaet sin Afsted; mine Boldte, mit lille Reglespil, mine Sabler, Landser, Rustninger, Faner og Skjolde. Jeg bar alt dette til vor Nabo, for at ubdele det iblandt hans Børn, da jeg dog nu næsten var voksen og intet Barn meer. Jeg lærte og arbejdede idag det Dobbelte af det, der var foresat mig. Hele Dagen omsværmede jeg min Moder med meer end sædvanlig Omhed; hvergang jeg traf hende, kysjede jeg hendes Hjære, skjønne Hænder, fjærtegnede hende og kaldte hende altid Angelika, som min Fader plejede at kalde hende. Den Hjære Kone saae smilende paa mig, og vidste ikke, hvad hun idag skulde tænke om mig; jeg vidste vel, hvad jeg tænkte paa derved. Angelika løb jo næsten ligesaa smukt som Angelina, tilsidst var begge Dele maaskee kun et og det samme Navn.

Om Søndagen maatte jeg kun sjældent mangle ved Gudstjenesten i vor Kirke, men jeg begyndte, ibrigen at studere Kalenderen, for at mærke mig alle de mange Festsdage, som vi Protestanter have afskaffet, men som den Katholske Kirkes Bekjendere endnu have beholdt. Med hvilken stille Henrykkelse

Iyttede jeg ofte om rolige Aftener efter Lyden af Klokkerne, der ringte den følgende Helligdag ind, og som en gunstig Vind undertiden bar til mig over Søen, og, ved hin Landsbyes store Frastand, maaskee hørtes af faae Dren, undtagen mine. Tidligt i Morgendæmringen stjal jeg mig da paa flige Dage ud af Huset, for kun om Morgenens at staae ligeoverfor hende i Kirken. Hun hilste mig hver Gang med sød Venlighed, men det var ogsaa hele min Gevinst, thi hendes Hovmesterindes, Gud veed hvorved opvakte Opmærksomhed tillod mig ikke meer at nærme mig til hende.

Endelig engang traf jeg hende alene ved Springvandet; hvor ofte havde jeg med fyrig Længsel ønsket en saadan Lykke! hvor ofte drømte mig den som virkelig! Nu var den kommen, og jeg forlegne Dreng stod stum ligeoverfor hende, uden Mod til at tiltale hende, skjøndt jeg ikke alene forstod, men ogsaa temmeligt godt formaaede at udtrykke mig i det franske Sprog, som hun, hvilket jeg vidste, talte foruden sit eget, der var mig ubekjendt. Heller ikke Angelina sagde et Ord; hun smilede, tilnikkede mig stedsse venligere og venligere, og pluf-

kede tilsidst rast en blomstrende Myrthegreen, af et Træ ved Siden af, hvilken hun tilkastede mig.

Angelina var maaskee nogle Maaneder, maaskee næsten et Aar yngre end jeg, men hun var en Pige og altsaa i visse Henseender langt videre end jeg. Hendes Kjønns Instinkt gav hende en Indsigt, der endnu fattedes mig, den lærte hende at kjende vort egentlige Forhold til hinanden, og at rødme over det, hun i dette Djeblik havde gjort, halvt af barnlig Overgivenhed, halvt henreven af sin Følelse for mig. Saasnart hun saae Grenen i mine Hænder, tildækkede hun med begge Hænder det rødmende Ansigt og de smilende sorte Ildøjne; derpaa lod hun den ene Haand synke, og blinkede til mig med det ene Øje, men hun tilvinkede mig tillige at gaa bort. Dette var mig imidlertid for Djeblikket umuligt; tale kunde jeg endnu stedse ikke, men jeg forsede ganske andægtig mine Hænder over mit Bryst, og strakte dem derpaa imod hende med bedende Miner.

Angelina maatte ret hjerteligen lee over denne Pantomime, i sin ungdommelige Eystighed betænkte hun sig ikke længe, men sprang hen til mig, slog til, og saaledes holdt vi hinanden temmeligt

længe i Hænderne, og saae paa hinanden i den glade Følelse af den barnlige rene Følelse, endnu stedse uden at sige et Ord.

Høj, skraldende Latter forskrækkede os; en Kreds herligt pyntede Damer, tilligemed nogle Herrer, der Alle ubemærkede af os havde listet sig til, omgave os. Min Angelina blev, under høje franske Exclamationer, revet fra mig af den opbragte Hovmesterinde, og jeg? — jeg vidste ikke hvad der foregik med mig.

Først da jeg, hinsides Klipperne, stod aandeløs ved Bredden af min Sø, fandt jeg mine Sandser igjen. Salighed, usigelig Glæde gjennembævede mig, og dog var jeg mig slet ikke tydeligt bevidst, hvad der egentlig saaledes henrykkede mig. Kun Angelina foresvævede mig, og hvorledes hun havde lagt sin bløde Haand i min Haand, og hvorledes hun sikkert, ganske sikkert ligeledes havde mig kjær, om end ikke saaledes som jeg hende. Idag kunde jeg ikke gaae hjem, det var for mig, som om jeg ikke havde Tid dertil, blot for at overtænke Alt hvad der var foregaaet; og saaledes tilbragte jeg da den lumreste, korteste Foraarsnat for første Gang i mit Liv under fri Himmel.

Min Moder var allerede staaet op, da jeg kom hjem om Morgen, som jeg dog tilsidst nær havde sovet fra. Maaskee havde den gode kjære Kone, af moderlig Bekymring for mig, slet ikke været i Seng. Hun modtog mig med et Ansigt, hvori kjæmpede Bestræbelsen for at vise sig vred med den inderligste Glæde over at see mig sund og frisk igjen; mine barnlige Kjærtegn qualte hendes Brede, hendes Omsorg for mig og hendes Spørgsmaale.

Anderledes var det hos min Fader; jeg fandt ham, som sædvanligt om Morgen, i et Lysthuus paa en Høj nær ved Havemuren, hvorfra han kunde overse den Deel af vor Dal, hvor Landevejen gik. Rolig men alvorlig opfordrede han mig til at gjøre Regnskab for hvor jeg havde tilbragt Natten, og hvad der havde afholdt mig fra at komme hjem om Aftenen som sædvanligt.

Jeg nævnede og beskrev ham det Sted ved Søbredden, hvor jeg virkelig havde ligget i Skyggen af nogle Træer; stor Træthed og den maanedklare Sommernats overordentlige Mildhed og Skønhed havde, som jeg foregav, forledt mig til at udeblive.

Ik, for første Gang i mit Liv afveeg jeg med

mit Vidende fra Sandhed, og kan dog ikke sige, at jeg gjorde det med Plan. Det kom, jeg vidste ikke selv hvorledes; vistnok var det ikke min Plan! Hvor gjerne havde jeg ikke sagt mine Forældre Alt, hvis ikke et Slags indre Forlegenhed, en hemmelig, pinlig Frygt, der var uden egentlig Gjenstand, havde afholdt mig fra, at nævne Angelina's Navn for dem. Med den største Anstrængelse søgte jeg at skjule min Kjære Hemmelighed, og leed Dødsangst derved; Hjertet smertede mig i Brystet, medens min Fader spurgte mig med saa megen Godhed, og ikke i mindste Henseende syntes at tvivle paa Sandheden af det, jeg svarede ham. Jeg havde kunnet skjule mig for mig selv, idet jeg ikke viste mig saa sanddru og aabenhjertig, som jeg stedse havde været vant til, og dog kunde jeg ikke Andet, om det end havde gjældt mit Liv.

Den først fjærne, derpaa stedse nærmere Raslen af flere Bogne, en Sjældenhed i vor Egn, rev mig ud af den mørke Grublen, som jeg var nær ved at hensynke i. Dybtuede, ved Foden af Højen, langsmed hvilken vor Havehække gik, saae jeg en Række højtbehandlede Rejsevogne kjøre til en lille Gjæstgivergaard ved Søen, der laae omtrent en Fjerding-

vej fra vort Huus. Kun i sjeldne Tilfælde blev den besøgt af nogle faae Fremmede, der af vor Bjerg-egn's Skjønhed lode sig bevæge til at berejse den, da det endnu ikke, som nogle Aar senere, var bleven Mode.

Henreven af min Alders barnlige Hæftighed lod jeg den gode Fader sidde midt i sin Tale, sprang over Havehækken, ned ad den stejle Høj, efter Bognen. Min Fader smilede over den i hans Dine meget tilgivelige Ungdomstreg, og formodede intet videre Ondt. Ak! han havde ikke, som jeg, seet Angelinas Hoved bøje sig ud af en af Bognene, og ikke hendes smertelige Ansigt, ikke de mørke Dine, der tydeligt viste, at hun havde grædt.

Ad en Gjenvej kom jeg næsten ligesaa hurtigt som Bognen, til Gæstgivergaarden. De Rejsende vare stegne ud, medens de ventende friske Heste bleve forspændte; en høj, smuk Dame, omgivet af nogle Djenere, stod i Gaarden, og saae igjennem en Rikfert ud over Søen. Angelinas Hovmesterinde var ikke steget ud med, hun laae med lukkede Dine tilbage i et Bognhjørne, og syntes ikke at besinde sig vel. Djenere og Kammerjomfruer vare dels beskæftigede omkring Bognen, dels stode de i ærbødig

Frastand, beredte til at gjøre deres Opvartning; Angelina var ingensteds at see.

Forgjæves gjennemføjte jeg, for at finde hende, hele Huset, hvor jeg var meget vel bekjendt; endelig gik jeg ned i Haven. Forsigtigt trængte jeg mit Hoved igjennem Siden af et tæt grønt Druelysthuus, for at see, om ikke maaskee hun, jeg søgte, var deri; da greb bagfra to bløde smaae Hænder mig om Brystet, og drejede mig om. Angelina's kjære søde Dine mødte mine, hun græd bitterligen, jeg græd med hende, og det varede en god Stund. *Addio, addio, Carissimo*, hulkede hun endelig, og bøjede sig nærmere hen til mig, og lagde inderligt bedrøvet begge Arme om min Nakke, hendes Hoved bøjede sig mod mit Bryst, liig en Reglike uden Stilk. Jeg trak hende fastere til mig, da rev hun sig ud af mine Arme, og flygtede uden at see sig om, let som en Sommerfugl, ud af Havedøren.

Neppe to Minuter efter hørte jeg Bognen rasle bort, og følte for første Gang i al sin Tyngde den Dødeliges bittre Lod, hvem Lidenskab og egen Daarskab forviste ud af Paradiset, hvor ingen Skilsmisse truede hans Tilværelse; den første hæftige, ingen Trøst ahnende Smerte greb mig, og trykket til

Jorden af dens Byrde, fastede jeg mig, hvor jeg stod, i det høje Græs, og græd som om jeg vilde lade mit Liv udstømme i en Flod af Taarer.

„Ferdinand, Ferdinand, vaagn dog op, Papa venter Dem deroppe,“ raabte en Stund efter en ikke ubekjendt venlig Stemme, og en Haand forsøgte at rejse mig op. Jeg foer ivejret, og saae Nanni, Gæstgiverstens velbekjendte Datter, hun gjorde mig opmærksom paa min Fader, der stod paa en nærliggende Høj, hvorfra han kunde overse hele den lille Have. Han vinkede mig op til sig, og jeg samlede mig saa godt jeg kunde, for at adlyde ham, men jeg var endnu for beklemt, for inderligen bedrøvet, til blot at kunne tænke paa, at ville skjule ham mine røde Øjne, mine Taarer, der endnu listede sig ned over Kinderne, men han syntes ikke at bemærke Noget.

Jeg er nu fast overtydet om, at min Fader fra hin Høj maa have seet min Afsted fra Angelina, og at hverken Kilden til mine Taarer, eller Karfagen til min siden endnu flere Dage vedvarende Bedrøvelse bleve ham en Gaade, dog han overlod mig til min tilsyneladende ubemærkede Sorg, uden hverken ved Spørgsmaale eller paa anden Maade at

udrive mig af den, eller ville tvinge mig til at be-
 kjende ham Grunden dertil. Han stode paa den
 lykkelige Egenstaaelse hos den tidligere, næsten barn-
 lige Ungdom, let at kunne høre sig over Smerten
 til en ny Glæde, naar man kun afholder den fra,
 stedse igjen at fornye det lidte Tab ved Klager.
 Derfor behandlede han mig, uden dog at lade mig
 mærke det, som et Barn, der midt i sine Lærere
 langt lettere kan bringes til at smile ved et nyt,
 glimrende Legetøj, end ved alle optænkelige Trøste-
 grunde, idet man derved vender dets Tanker bort
 fra hvad det har tabt.

Lusinde ganske umærkeligen foranledigede Ud-
 spredelser, smaa Fodrejser i hans Selskab, en end-
 nu venligere Behandling end ellers, maatte ligesom
 tilfældigt drage mig bort fra Grublen over min
 Smerte, uden at jeg i mindste Henseende kunde be-
 mærke nogen Plan. Nærmere Bekjendtskab med ældre
 og nyere Tids Poesi, forøgede Beskjæftigelser af et
 alvorligere Slags, udfyldte stedse meer mine for-
 dums Legetimer, saaledes at jeg ikke fik megen Tid
 til at gruble over det Skete. Men mest velgjørende
 var for mit unge saarede Hjerte det nærmere Be-
 kjendtskab med Naturen, i hvis vidunderlige Verden

min ædle Fader greb enhver Lejlighed til at indføre mig; snart under den i Midnattens Pragt højt over os hvælvede StjernehimmeL, eller ogsaa lejrede ved Foden af en Klippe, tabte i Betragtning af det lille uanselige Moos, der tarveligen bedækkede den.

Aldrig havde vel en Mand bedre end min Fader forstaaet, at gjøre Alt lykkeligt, hvad der aandede omkring ham; aldrig vidste et Hjerte at opfatte Lykken renere og klarere, end min Moders! ah! og jeg, i Ungdommens første saliggjørende Ungdomsdrøm, jeg stod imellem dem Begge, følte med dem Begge, var Hovedgjenstanden for deres stedse vorende, uafsladeligen over mig vaagende Kjærlighed, og tillige deres Livs højeste Glæde.

Saaledes paa alle Sider omgiven af et skjønt, lyst, fredeligt Liv, kunde jeg ikke længe vedligeholde mit mørke Tungsiind, Smerten veeg fra mig, dog Angelinas yndige Billede blev min Ledfager; i al sin himmelske Klarhed og Venlighed skinnede det mig imøde paa mine Spadseretoure, fra enhver Blomst, i Skoven, fra den høje Klippe. Det gled hen over min Søes smaae blaae Bølger, ved Siden af min Baad, og naar om Aftenen Klokkerne over Vandet forkjynde mig en Fest imorgen, der var

min Tro fremmed, men dog uendeligt dyrebar og hellig for mit Hjerte ved Erindringen, da troede jeg ofte i den fjærne Sølvlyd at høre hendes Stemme, hendes addio, addio, Carissimo! og ubestemt Længsel kneb mit Bryst ind, og smertelig søde Taarer trængte sig op i mine Djne.

Naar jeg først bliver stor, tænkte jeg ofte, da — men hvad da? — jeg vidste det ikke. Tusinde Luftkasteller byggede jeg, det Ene over det Andet; i dem Alle thronede Angelina snart som Fee, snart som Dronning. Hendes fjære Billede har indtil den Dag idag ledsaget mig igjennem alle mit Livs Tildragelser, og vil ikke udslettes, saalænge et Hjerte banker i mit Bryst.

Saaledes havde da, nogle Uger efter, mit Livs første sande Smerte opløst sig i stille Veemod, derpaa i salig Erindring. Ak kun for snart, allerede faae Maaneder efter, skulde en anden, men dybere, alvorligere følge den, skulde en Ulykke træffe mig, som jeg aldrig ganske vil forvinde, hvis Følger forandrede mit Livs skjønne, stille, hidtil saa simple Gang, og fordreve mig ud af min uendeligt lykkelige Barndoms Paradiis.

Min Fader var Præst, i Ordets ædleste, mest

ophøjede Forstand. Lige fjærn fra Fanatisme, Bigotterie, og moderne Bantro, bestyrede han med virkeligen guddommelig Iver sit Embede, og var, som jeg siden har indseet, mere et ægte Herrens Sendebud, end en Bægter paa hans Kirkes Tinde. Den i hans Aand, som i hans Hjerte boende Kraft, drev ham fra alle Sider til dristig Virksomhed. Han viste sig velgjørende imod alle dem, der anmodede ham om Hjælp; ogsaa han plejede ligesaalidt at spørge efter, fra hvad Land og af hvad Tro den var, der modtog Beviser paa hans Mildhed, som den alt oplivende Sol, der lader sine Straaler falde paa Gode og Onde. Saaledes stod han midt iblandt Verdens Smaaligheder; fast stolende paa sig selv, altid givende og aldrig modtagende.

De stedse tiltagende Rædsler ved den lange Krig, som først dengang begyndte at ryste Verden i dens Grundvold, havde hidtil forskaanet vor stille Dal, til hvilken endog Aviserne kun sjældent og sparsomt fandt Vej. Kun fra Tid til Anden opstege bag vore Bjerge, liig skrækkende Spøgelses, Rygter om begaaede Grueligheder, om antændte og plyndrede Stæder og Landsbyer, om blodige Slag. Dog ligesom Nattens gruopvækkende Billeder vige for

Dagslyset, saaledes opløste ogsaa hurtigt igjen disse ængstende Efterretninger fra det Fjerne sig i Intet for den stille Fred, der omgav os; de tjente kun til at ryste vor Dals Beboere, som Børn, af en behagelig Gysen, der kun saa meget mere levende lod dem føle deres lykkelige Tilværelses Rolighed.

Men lidt efter lidt traadte dog den almindelige Ulykke os nærmere. Hyrderne saae allerede undertiden fra vore Bjergtoppe, hvorledes truende Tegn paa Ild i det Fjerne rødmede den natlige Himmel, og mangen enkelt Ulykkelig, hvem Krigen havde fordrevet fra Hjemmet, fandt Hjælp i vore hidtil endnu af misundelseværdig Glemsel omsfredede Hytter. I bange Ahnelse, med højtbantende Hjerte, lyttede de medlidende Beboere paa de hjerteskjærende Beretninger om dem endnu ubekjendte Grueligheder, og den Tid, der var bestemt til at bringe os Alle, men især mig, en sørgelig Forandring i min Stilling, rykkede derover stedse nærmere.

Udskillige Mænd, der i Efterhøsten havde gaaet i Skoven for at fælde Træ, vendte en Morgen tilbage med alle Tegn paa en hæftig Skræk, og forkyndte, at en aldrig tilforn hørt, huul, vildt brølende Larm rasede igjennem Skov og Bjerg, saa at Klip-

perne syntes at bæve i deres dybeste Grundvold. Min Fader lod sig af Mændene strax føres til den Plads, hvor denne Larm havde forkrækket dem, dog før han endnu naaede den, erkjendte han allerede Larmen af et sandsynligvis ikke meget fjærnt Slag, Batteriernes Brølen, Geværildens Skratten, der, af Ekko baaret fra Klippe til Klippe, tordnede igjennem Bjergene, og opfyldte Alt med Skræk, endog Fuglene og Skovens Dyr.

Hele Dagen og Halvdelen af den følgende Nat, sad jeg ahnende paa Højen bag vor Have, og lyttede, halvt gysende, halvt ophøjet og begejstret, efter den fjærne Torden. Underlige, uhyre Billeder, for hvilke jeg gruede, og som dog tiltrak mig med et ganske egent Trylleri, opfyldte min unge Phantasie, og jeg formaaede ikke, at vende mig bort fra dem, før endelig Alt var bleven stille.

Den næste Dag forstyrredes vor sædvanlige Rolighed og Stilhed ikke engang ved Røgtet om et Slag, der trængte ind til os over Bjergene. Ogsaa den anden og tredie Dag gik det saaledes, og der, der ikke tilligemed os havde hørt den frygteligt larmende Gjenlyd i Bjergene, begyndte allerede, at erklære det for et Spil af vor Indbildningskraft,

indtil Synet af en Transport Krigsfanger, den første, der nogensinde havde betraadt vor Dal, paa den fjerde Dag gjorde dem flogere.

O, min Ven! hvorledes skal jeg skildre Dig den usigelige Jammer, den gruelige Rædsel, den hjerteskjærende Medlidenhed, alle de Følelser, der ved Synet af en af mig aldrig som mulig anseet Glendighed grebe min unge Sjæl og gjennembøvede den med en aldrig følt Forfærdelse! Jeg saae en Skare halvnøgne Bøfsener, tildels bedækkede med sort, stivnet Blod, der havde trængt sig frem fra uforbundne Saar, med blødende, af Torne og spidse Stene sønderrevne, ubedækkede Fødder. Nagende Hunger, fortærende Tørst, brændende Feber, stirrede mig imøde fra de Usaliges fordrejede Miner, der under vor Landsbyes Beboeres Haanlatter bleve førte til deres Fængsel med en Grusomhed, som selv den Forvorpnefte neppe udøver mod Dyr, som han fører til Slagterbanken. Jeg kastede mig paa Knæ for min grædende Moder, jeg skjulte mit Ansigt i hendes Klæder, for kun ikke at høre eller see meer, før det skrækkelige Tog var forbi. De endnu med Døre og Faldgittere forshnede halvt underjordiske Hvelvinger i et gammelt, forlængesiden forfaldet Slot ved den

anden Ende af Landsbyen, skulde optage de Ulykkelige, og flere Dage, maaskee Uger tjene dem til Bolig.

Medens jeg og min Moder troede at forgaae af Smerte, Gruen og Medlidenhed, traadte min Fader ud af Huset; med Møje erholdt han Tilladelse til at torde vederqvæge de Ulykkelige med Forfriskninger, som min Moder allerede siden hin Dag, da vi imellem vore Bjerge havde hørt Kanontordenen, havde beredt for det mulige Tilfælde. I øvrigt var Alt spildt, hvad han kunde sige, for at bevæge sin ellers saa lydige Menighed til at gjøre det Samme; endog hans Formaninger hørtes neppe, idetmindste med mild Skaansel at bevise de overvundne, ulykkelige Gjender Medlidenhed. Det var ikke alene hin Modvillie, der næsten overalt opbringer Grændsenaboer af forskjellige Sprog og Sæder imod hinanden, der her forhædede og forbittrede de ellers godmodige Landsfolks Hjerter; en endnu mere skaansellos Følelse, Religionshadets, havde bemægtiget sig dem. Den mindre Deel af de i vore Bjerge liggende Landstaber, hvortil ogsaa vor Landsby hørte, bekjender sig til den protestantiske Tro, den større Deel derimod til den katholske, og desværre vare begge Troesforvandte i den Grad hin-

anden fjendske, at selv min ædle Fader, med al sin dybt indtrængende Betsalenhed, neppe formaaede at sætte Skranke for sin Menigheds fanatiste Iver, selv naar ingen ydre Anledninger fandt Sted, der egnede sig til at opvække den hæftigere. Men her erkjendte man de Fangne for fødte Katholiker, til dels fra Nabolandet, og uden min Fader vare maa- ske flere af dem blevne til Martyrer for deres Tro.

Uden Skaansel, uden Pleje, uden mere Næring, end de behøvede til nødtørftigen at opholde deres jammerfulde Liv, bleve de endelig, Sunde og Syge imellem hinanden, i et mørkt Fængsel overladte til deres græselige Skjæbnes Qvaler. Jeg og min Moder leed næsten ikke mindre end de, naar vi tænkte paa dem; dog min Faders ædle, store Sjæl lod sig ikke tilfredsstilles ved uvirksom, frugtlos Medlidenshed. Han fik ikke Rast eller Ro, før han, med Overøvrighedens Tilladelse, havde udvirket de Fangne et sundere Opholdsted i et ødestaaende, rummeligt, gammelt Jagtslot, der laae noget borte fra vor Landsby. Han selv stillede sig frivilligen i Spidsen for dem, der skulde overtage Besørgelsen af de desværre nu nødvendige, ihast trufne Anstalter til Drettelsen af et Lazaret. Hverken Møje eller Penge blev sparet

fra hans Side, for at skaffe de Syge Hjælp og Besørgvægelse, de Raskere bedre og stærkere Næringsmidler, og min gode fromme Moder gif ham med rørende Glæde tilhaande ved disse Anstalter.

Flere Maaneder vandrede min Fader, som en ægte Herrens Apostel, omkring iblandt de Lidende. Hele Vinteren gif saaledes; de Døende bragte han Haab, de Fortvivlende Trøst, uden at spørge efter hvilken Kirke de bekjendte sig til; indtil hans ved uafsladelig Anstrængelse svækkede Kræfter endelig laae under ved Foraarets Gjenkomst, og han sank paa Sygelejet, grebet af en rasende Feber.

Uldrig glemmer jeg den sidste Nat, da jeg vaagede ved hans Leje! Fuldkommen aandig og legemlig Udmattelse havde ladet min Moder synke i en halvt vaagen Slummer. Maanefkinnet legede om min Faders stolte, ædle Ansigt; den frygtelige Feberglød laante ham et skuffende Skin af den forlængesiden svundne Ungdom, og forklarede hans skjonne, ligesom paany oplivede Træk.

I det Øjeblik, da jeg hæftigst følte mig greben af min Trøstløshed, drejede Døren sig sagte og langsomt i sine Hængsler, og en høj, dunkel Skikkelse traadte ind med uhorlige Skridt. Min Moder foer

ivejret af sin lette Slummer, ubevægelig, med forvildede Blikke stirrede hun paa den Indtrædende, som troede hun i ham at see Dødens Engel, svævende, paa skumle Binger, sendt af Himlens Herre, for at affordre Jorden det Liv, hvorved hendes eget Liv hængte.

Det uventede sælsomme Syn traadte nu nærmere, og vi kunde see det tydeligere. En Mand var det, omtrent af samme Alder som min Fader, ogsaa høj ligesom denne, fornem i Gang og Bevægelse. Med faste, afmaalte, hurtige Trin, skjøndt uden at kunne høres, skred han hen til Sygelejet. Med dyb Smerte i de ædle, skarpe Træk, blev han staaende ved Siden af min Fader, der allerede i mange Timer havde ligget bevidstløs og uden at bevæge sig; den Lidendes Mandedrag gik svært, som hos En, der ligger i en dyb, men ikke vederqvægende Søvn; iøvrigt gav han intet Livstegn fra sig.

Længe, længe stod den Fremmede saaledes, med tæt foldede Hænder, det mørke Dje hvilede stift paa den, som laae her i Guds Haand, Læberne zittrede af en indre Bevægelse, og enkelte Taarer, der under dødelige Smertor syntes at rive sig løs fra det faste mandige Bryst, rullede fra Tid til Anden langsomt

ned ad hans Kinder. Min Moder og jeg, vi rørte os ikke, vi aandede neppe, vi ærede og elskede den Smerte, der lignede vores og var den saa nær beslægtet.

Pludselig, som havde Bennens Nærværelse straalet ham imøde i den mørke Dødsnat, rejste min Fader sig langsomt op i sin Seng, og betragtede med lysende, allerede forklarede Blikke ham, hvis blotte Nærmelse allerede syntes at have kaldt ham tilbage fra Gravens Porte. Udfrygtfuld Gysen greb min Moder og mig, et magtigt Kald syntes at være udgaaet til den Døende, der gjengav ham Liv, Ande, Mæle og Bevidsthed, og os forekom det, som et af hine høje guddommelige Underværker fra Fortiden fornyede sig for vore Dje.

„Herman, Herman!“ raabte min Fader næsten med sin sædvanlige kraftfulde Stemme; den Fremmede sank i hans aabne Arme, og Begge holdt længe og inderligen hinanden omslyngede. Min Fader faldt derefter igjen tilbage i Puderne, dog kom han snart atter til sig selv. Hans Dje søgte min Moder; greben af nyt, saligt Haab, var hun sunket ned ved hans Seng, jeg knælede sælsomt bevæget ved Siden af hende. Fader greb hendes og

min Haand: „see, Herman, see disse to,“ sagde han, „see ret paa dem, de ere Mine. De vare min Verden, min Kjærlighed, min Sorg og min Glæde. Troer Du nu paa min stille, skjulte Lykke? Frygter Du endnu, at jeg hos Disse kunde savne, hvad der allerede for lang, lang Tid siden ikke ændredes meer af mig, end Støvet under min Fod?“

Paa min Faders, meer ved Blik end Ord andtydede Ønske, gif min Moder snart efter bort med mig, for, som han syntes at ønske, at lade ham blive alene i uforstyrret Samtale med sin Ven. Dgsaa jeg og min Moder vare nu alene med hinanden, men Ingen af os talede et Ord, vi torde neppe see paa hianden. Enhver af os frygtede for at meddele den Anden de Forhaabninger, der paany begyndte at bevæge os, og imod hvilke dog en mægtig, ubøielig Stemme frygteligen hævede sig.

Åt, vistnok havde denne Stemme Ret! Dmtrent efter en Times Forløb lod Fader os igjen kalde til sig; vi fandt ham yderst mat, og paany begyndte Dødens Skygger at udbrede sig over det elskede Ansigt.

„Jeg har levet lykkelig, og en rolig, stjern Død bringer mig Hvile efter Arbejdet, idet den, fuldend-

dende Alt, træder i Slutningen af den lange Række af mine i Kjærlighed og Haab henlevede Dage," sagde min Fader med mat, men tydelig Stemme. Derpaa lagde han min Moders og min Haand med et sagte Tryk i Bønnens; „Gud bønhörte mit sidste Ønske," sagde han videre, „jeg har seet Dig igjen, min Ungdoms Ven, jeg kan selv overgive mine Kjære til Din Omsorg, og forlader med Bevidsthed, med Taknemmelighed, denne skjønne skjønne Verden," tilføjede han, idet han vendte Øjet imod Vinduet, og med et saligt Smil saae ud i den udenfor herskende Foraarspragt.

„Græd ikke saaledes, kjære Ferdinand," sagde han nu efter en Pause til mig. „Jeg døer, min Son, men jeg lider ikke." Endnu engang besjæledes den Døendes elskede Bræk til højere, i Himmelsalighed forklaret Liv, dog nu svandt hans Kræfter; med en Mine, som om han vilde berolige min Moder, greb han endnu engang hendes Haand, og beholdt den i sin; han syntes endnn engang at ville tørre hende Taarerne af Kinden, derpaa sank han atter tilbage i sine Feberdrømme. Himmelske Skikkelser, paradisiske Toner syntes at omsvæve hans Dødsleje, medens vi fortvivlede knælede ved hans

Seng. Dødens Engel befriede ham fra den pinlige Dval, at see vor Sammer, og lod ham først hisset vaagne op af de skjonne Lyse, Drømme, hinsides den mørke Tærstel, som han overstred, uden at blive det vaer.

Ved min stille sørgende Moders Haand fulgte jeg ham, faae Dage efter, til det sidste Hvilested, og otte Dage senere stod jeg anden Gang, og nu fuldkommen forældreløs, ogsaa ved Liget af den Eneste, der endnu var bleven mig tilovers. Min Moders Død havde været hurtig og rolig, huldosalig og mild laae hun som en sovende Engel; som Smilet paa et ved Moderens Hjerte indslumret Barns Ansigt, saaledes var hendes Liv næsten umærkeligen borte. Man maa ikke si, at Smerten havde bragt hendes Hjerte til at bryde, dertil var dette Hjerte altfor blidt, altfor stille. Da hendes Sol var gaaet ned, gik hun til den lange, dybe Ro; hun holdt op at leve, fordi hendes Livs Liv var borte, og ligesom Fuglene flygte med den mildere Værstid, saaledes forlod hun ogsaa den Verden, der ikke meer gjemte hendes Kjærlighed.

Herman, min Faders Ven, som jeg dengang endnu ikke vidste at kalde anderledes, var bleven

hos os; min kjære Moder havde sine faae øvrige Levedage ladet ham, ligesom før min Fader, raade frit over Alt, uden nogensinde at spørge ham om Grunde. I Forudsølelsen af sin ganske nære Heden- gang havde hun med talende Miner, skjøndt uden Ord, lagt ham mig paa Hjertet, og var derpaa sorgløs og glad indslumret, som et træt Barn. Hvor- for skulde hun sørge? Det var jo H e r m a n, hvem Fader havde skjænket ubetinget Tillid, til hvis Be- skyttelse han selv frejdig havde overgivet sin elskede Egtefælle og sin eneste Søn.

Næsten uden Besindelse, uden Klage, uden Taare, uden al Modstand, lod jeg mig, saasnart vi vare komne tilbage fra min Moders Begravelse, af H e r m a n løstes i en allerede beredt Bogn, og førte bort med ham, uden at det faldt mig ind at spørge ham: hvor fører Du mig hen fra mine Forældres Grav? fra den eneste mig bekjendte og kjære Plads i hele den vide Verden? Ethvert Opholdssted, Dag og Nat, ja Liv og Død, gjaldt mig ligemeget i denne min ordløse, uendeligt dybe Jammer. Med kjærlig Visdom, med virkelig faderlig Omhu, bragte H e r m a n undervejs Samtalen paa mine Døde, paa min forladte Tilstand. Ved Spørgsmaale om tusinde

smaae Træk af vort hidtil saa lykkelige Liv, ved Hentydninger paa den usigelige Lykke, som jeg havde besiddet og tabt, ved Forespørgsler om min Ungdoms tidligere Historie, ved Siden af de saa højt elskede Forældre, vidste han endelig at lette mit Hjerte ved Taarer, der truede at qvæle mig; de fløde ustandselige. Mit Bryst blev lettere derved, dog min store Jammer ikke, jeg formaaede kun at bære den med større Kraft.

Hvorledes Angelina's søde, hulde, aldrig glemte Billede i hine den dybeste Sorg helligede Dage sammenslettedes med mine Tabtes, især den kjære Moders, det veed Du vel, det føler Du vel, uden at jeg forsøger at beskrive Dig det. Du er jo ingen Undtagelse fra de Dødeliges almindelige Lod, og i Dit Liv er sikkert ogsaa engang Smerten traadt ødelæggende. Ja sikkert, Du kjender den Længsel, der river os tilbage i Fortiden, indtil vi forverle Sorg og Glæde, og ganske forglemme, at Solen heller ikke dengang skinnede bestandig.

Endnu længe overstraaede Grindringen om min tabte Lykke den sandelig heller ikke glædetomme Nutid; endnu længe gjenlød min Barndoms Melodier i alle mine Drømme. Dog Mennesket er ikke født

til endeløs Sorg, og, som ethvert rent og ukunstlet Hjerter, erfoer ogsaa jeg dette langt tidligere end jeg havde troet det. Djævligheds Magt, som vi Alle maa give efter for, udøvede ogsaa snart sit Herredømme over mig. Alt omkring mig havde imidlertid forandret sig; hvad jeg havde elsket, hvortil jeg fra min Fødsel havde været vant, Alt, lige til mit Navn, var sporløst forsvundet, og erstattet paa en ganske anden Maade.

Meget Nyt, endog meget Skjønt, var traadt i Stedet for det Gamle, og jeg betragtede det i Begyndelsen med Beundring, endog med Glæde. Nysgjerrig, som Børn ere, opfattede jeg Alt, hvad der frembød sig, og lod det ogsaa, som et Barn, snart falde igjen; thi det var jo dog ikke det Kjære, det Vante, ikke det, som jeg altid paaany, overalt og i Alt, smerteligen savnede, og hvortil mine Tanker og mine Ønsker stedse vendte tilbage.

Kjære Ven, har man, da Du endnu var Barn, ikke ogsaa fortalt Dig en gammel Ammestuefortælling, som jeg utallige Gange har hørt af min Moder, uden at blive kjed af den? Et Eventyr om en dejlig Have, endnu skjønnere end vor, fuld af vidunderligt skinnende Blomster og Frugter, imellem

hvilke flagrede prægtige spraglede Fugle, hvis skinnende Vinger lød som Sølvklokker, naar de bevægede sig. Og et stort syngende Springvand var i Haven, og et ganske gjennemfigtigt klart Slot af Bjergkristal. Alt, jeg saa Alt dette saa tydeligt for mig, naar min Moder fortalte! I Slottet gif de zirligste smaae Figurer, sande Englebilleder, ud og ind, og fejrede med Sang og Dands og allerkjæreste Lege de yndigste, herligste Fester. Iblandt dem levede et fortryllet Barn, en Dreng, hvem Alle havde ubeskriveligt kjær, og gave ham alle de Blomster, Frugter og Vegetøj, han syntes om; han vidste ikke Andet, end at han hørte til Slottet og dets venlige Beskyttere, og altid vilde blive sammen med dem.

Men nu var paa eengang hans Fortryllestid forbi, og han maatte tilbage til sin Fader, som han ikke kjendte, og som var en Konge; der vaagnebe han en Morgen pludselig, i en fremmed, ham ganske ubekjendt Verden. Intet har han tilovers af sit tidligere salige Opholdssted, end Grindringen derom, Længslen efter sine yndige, hulde Vegekamrater, som den stakkels Dreng længe, længe grædende længtes efter, og Elfernes glimrende Gaver, hvis Pragt sætter Alt omkring ham i den højeste Forun

bring og som han alene ikke meer veed at fatte, da han nu ikke meer kjender dem, efterat de ere tagne bort fra Hjemmet. Siden Dagens Lys beskinne dem paa Jorden, havde de forvandlet sig til Kolde, skinnende, livløse Grene og Blomster af glimrende Metaller, og til Frugter af farvede, blin-
kende Edelstene.

Alt, min Moder har, idet hun fortalte mig dette mit Yndlingseventyr, vel aldrig tænkt, at hun med prophetisk Sands aabenbarede mig min Fremtid! Jeg var nu den fattige Dreng, der havde mistet Alt, Alt, det følte jeg uophørligen, især i Begyndelsen; jeg var uendeligt ensom, midt i den muntre Brimmel, der omgav mig. Fra alle tidligere Forhaabninger, fra alle mine ubeskriveligt salige Barndoms søde Drømme var jeg uundgaaeligen afskilt. Nye Glæder fandtes vel, men, som i Eventyret, haarde, glimrende Steenfrugter, ikke meer det fine, varme, kjære Liv, hvortil jeg var vant! Thi jeg var paa eengang, jeg begreb ikke hvorledes, bleven et rigt, fornemt Barn, og man kaldte mig den unge Grev Ferdinand von Hochburg. Jeg havde en Række smukke Værelser i et stort palladsagtigt Huus til Beboelse, Tjener, Rideheste og

Beværer og Jagthunde og Alt, hvad jeg blot kunde ønske mig. Hvor jeg lod mig see i Huset, eller blot paa Gaden, hilste Folk mig med Urefrygt. Oldinge stode op for mig, og blottede deres graae Lokker. Min Fader, og endnu meer min Moder, havde altid indpræget mig at ære Alderdommen, gjerne tjene den og vise mig hjælpsom imod den, og at lade dette være, faldt mig virkelig vanskeligt; først silde og med stor Modvillie kunde jeg vænne mig dertil.

Herman var kun General von S . . . . s
Fornavn, og han tog sig med sand faderlig Kjærlighed af min forladte Stilling. Han var ikke gift; hans Forhold til Fyrsten, der ærefuldt udmærkede ham fremfor mange Andre, Pligterne ved den høje militaire Post, han beklædte, Alt dette tvang ham ofte til snart længere, snart kortere Fraværelse fra Hjemmet, og tillod ham ikke, saa ganske at offere sig til Opfigt over Fuldbendelsen af min Opdragelse, som han gjerne vilde. Han overgav mig derfor til sin Søster, Enkegrevinde von Lichtwerth, i hvis Huus jeg siden maatte leve, en høj, stolt, meget dannet Dame, med næsten mandligt Sind, og dog

med et Hjerte fuldt af moderlig Kjærlighed, men som først maatte opvarmes, før det aabnede sig.

Men den højeste Belgjerning, som Generalen beviste mig, bestod vel deri, at han overdrog min Opdragelse til en Hovmester, der var hans mangeaarige Ven og indtil denne Time er bleven min. Du gætter vel, at jeg taler om min Kjære og højt agtede Werner. Var der nogensinde et Menneske paa Jorden, som jeg i enhver fortræffelig Lands- og Hjertes- Egenskab kunde stille ved Siden af min Fader, saa er det ham.

Alle disse tre udmærket ædle Mennesker forenede sig, for at erstatte mig stakkels Dreng, hvad jeg havde tabt for stedse. De elskede mig, og jeg lærte at elske dem igjen; jeg skulde være lykkelig, og jeg blev det tilsidst ogsaa, kun anderledes end jeg havde tænkt; dog drog mit Hjerte mig endnu længe tilbage til min Barndoms første salige Hjem, og aldrig mindedes jeg mere levende mine Blomster, min Sø med den lille Baad, mine Klipper, mine Træer, af, og Angelina! end just naar det var skjønnest omkring mig. Naar Alle de, der vilde mig vel, stode omkring mig fulde af glad Forventning, og brændte af Begjærighed efter at see, hvor-

ledes jeg vilde blive ude af mig selv af Fryd over noget uventet Glædeligt, da drev ofte den hæftige Længsel efter Fordum mig Laarer i Djnene, og jeg syntes utaknemmelig, fordi mit mørke Blik ikke tillod mig at erkjende alt det Gode, der blev mig til Deel.

Sommerfjærlighed.

Efterhøsten, denne skumleste Aarstid, havde iust indtaget sit mørke Herredømme, og Residentsen fyldte sig igjen med Familier, der kom hjem til Winterboligerne fra deres Landgodsfer eller fra Badene. De selskabelige Glæder havde rigtigtnok endnu ikke begyndt deres sædvanlige Kredsløb igjen, men dog blev allerede overalt truffet Anstalter imod Kjedsomheden, denne almindeligt frygtede Fjende, der truede med, alvorligen at bryde frem paa de stedse længere Aftener. Paa alle Gader løb aandeløse Bud omkring med Subskriptionslister til Thee=dansants og Bal=parées, til Klubber, Privatkomoedier og Kort=

assembléer. Og saa Formiddagene bleve betænkte, idet man for disse foreslog æsthetiske Forelæsninger og musikalske Foreninger, Akademier, hvor Enhver maatte synge med det Næb, vor Herre havde givet ham, og literaire Frokoste, ved hvilke man maatte tale alle Sprog, kun ikke det, i hvilket det gik bedst fra Haanden, Modersmaalet. Enhver af de ni eller ti Klasser, hvori det saakaldte gode Selskab inddeltes, bestræbte sig for, ved disse Indretninger saa lidt som muligt at blive tilbage for de nærmest foregaaende Klasser; thi Staden var stor og folkerig, og et glimrende Hof gav Indvaanerne et Exempel paa Pragt og Elegance, som Alle, meer eller mindre, søgte efter Gyne at følge.

Paa en meget mørk Aften, da Regnen styrtede ned i Strømme, havde den i saadant Bejr altid følelige Trang til Selskabelighed sat alle Equipager i usædvanlig Bevægelse. En broget Skare af Fremmede trængte sig sammen i alle Salons, men talrigst og mest blandet hos Grevinde L i c h t w e r t h. Det var ikke alene det Ønske, at bevise den almindeligt ærede Kone Agtelse og Opmærksomhed, der forenede den fornemme skjøne Verden her i større Masser; en mægtigere Drivkraft kom dennegang med

i Spillet, Nysgjerrighed efter at see den unge Grev Ferdinand von Hochburg, Grevindens Plejesøn, der for nogle Dage siden var vendt tilbage fra sine Rejser.

Denne unge Mand's tidligere Skjæbne, som man fandt meget romantisk, skjøndt man ikke vidste meget Udførligt om den, havde desuden for længe siden tilvendt ham den almindelige Opmærksomhed. Man vidste, at han foreløbigen var steget af hos sin Plejemoder, for imidlertid at lade sin egen Bøllig indrettes fuldkomment efter sin Smag, men hidtil havde han endnu ikke ladet sig see, og havde ikke aflagt en eneste af de ellers brugelige Visiter.

Ogsaa denne Aften varede det længe, før han kom. Alle Blikke, især den yngre Verdens, vendte sig om, hver Gang Døren aabnedes, og i alle Kroge hvistede man hans Navn. Man var begjærlig efter at vide om han endnu saae saa pigeagtig ud, som ved sin Afrejse for fem Aar siden. Ogsaa Ferdinands besynderlige Opdragelse kom igjen paa Bane; hos en Landsbypræst i Bjergene, hedde det, var han opvoxt, men denne skulde ikke have været en rigtig Landsbypræst, men en fornem Forvist fra et Naboland, og egentlig den unge Grev Hoch-

burgs Fader. Ogsaa talede man om Herr Werner, der havde rejst med ham som Hovmester, og ikke var kommen tilbage igjen med ham, men var traadt i hin Præsts Sted i en højst romantisk Bjergegn.

Sandt, Halvsandt, ganske Dydigtet, Nyt og Gammelt blev søgt frem, for at faae Ende paa den Tid, man maatte vente. „Tilslidst er Alt kun en tosset Spøg, opfundet af en af vore vittige Hoveder for at mystificere os,“ raabte tilslidst den smukke, for nogle Uger siden formælede, Grevinde Emma: „min fordums Legekamerat er sandsynligvis endnu mange Mile borte herfra, og tænker ikke paa, saa snart — — —“

„Om Forladelse, min Raadige!“ afbrød Hofraad Althüll, der altid gav sig meget af med, at udbrede alt Nyt paa det Omstændeligste: „Om Forladelse, han er ankommen i Tordags Aftes Kloften tre Dvarter til Ni, ledsaget af den unge Baron Willdorf, og er taget ind her i Grevindens Huus. Sikker vil han strax være her — —“

„Tant mieux,“ raabte Emma, „jeg længes ret efter ham. Han vil vide Meget at fortælle om

sin Rejse i det evigt klare Syden, ved Rhinens herlige Bredder."

„Åh, der har han vandret som Tempelherren iblandt Palmerne," sukkede Frøken Clara, Grevinde Emmas yngste Søster, der just var kommen fra en Opdragelsesanstalt.

„De tillader naadigst, min Frøken," begyndte Hofraaden belærende, „Palmerne vore egentlig endnu ikke ved Rhinen;" han stod i Begreb med, at udbrede sig i en temmeligt vidtløftig Afhandling om denne Gjenstand, da hans Auditorium pludselig blev ham utro, thi Grev Hochburg traadte just ind i Salen.

Den høje, ædle Skikkelse, det zirlige Knebelbart, der smykkede hans fint rundede Overlæbe, lode næsten slet ikke kjendes den opløbne, jomfrueligt rødsmende Yngling, som han havde været, da han, neppe løbet fra Drengaalderen, for fem Aar siden tog paa Universitetet. Med en øvet Verdensmands rolige Anstand besvarede han alle de, undertiden lidt indiskrete Spørgsmaale, som de ældre Personer rettede til ham, da hans Plejemoder forestillede ham for dem. Derpaa nærmede han sig til den yngre Deel af Selskabet, vidste at finde enhver af

sine fordums Bekjendte og Legekamerater, blandede sig med megen Finhed i deres Kofetterispøg, og viste i det Hele ligesaa megen Livsmunterhed, som rigtig Takt og sin Verdenstone.

„Den unge Mand har virkelig bragt forbausende meget selskabeligt Talent tilbage med fra sine Rejser,“ hvistede en af de ældre Damer til en Anden.

„Åk ja,“ var Svaret, „men jeg veed dog ikke, hvad det er hos ham, der gjør mig ham saa frastødende; han forekommer mig som en fremmed Fugl, man veed ikke, hvorledes man skal bære sig ad med ham.“

„Alara!“ sagde Grevinde Emma om Aftenen hjemme til sin Søster, „Ferdinand Hochburg er bleven ret fatal med al sin Artighed. Han seer saa superklog ud, som Hofraaden selv. Han veed vist ligesaa godt som denne, hvor alle Træer vore.“

„Og mig behandler han, som jeg endnu var et Barn,“ raabte Alara ganske ivrig, „kun det Allernødvendigste har han talt med mig. Egentlig har han ikke givet sig af med Andre, end den lange hæslige Wandrige.“

„Ja, ja, det kommer af Rejserne!“ suktede Begge i Chor.

Dog ogsaa Grev Ferdinand, da den første Glæde over Gjenfynnet af de bekjendte Gjenstande og Personer var forbi, vidste ikke ret igjen at finde sig i dette Liv. En Tomhed, et Dde omkring ham og hos ham, beflemte hans Bryst, og drev ham ofte til Yttringer af planløs Utaalmobighed, som han skammede sig over, uden at kunne betvinge den. Hvad han egentlig manglede, vidste han ikke; var det det frie, kraftfulde, skjøndt undertiden noget raa Burscheliv paa Universitetet? Var det den mere uindskrænkede Dmgang med den fri Natur, hvortil han havde vænnet sig paa sine Rejser? Men smerteligt savnede han dog Werner, sin Lærer og elskede Ven. Denne havde endnu paa Rejsen skilt sig fra ham, for at flytte ind i Ferdinands Faders forrige Bolig, og tillige tiltræde det Præstekald, som hin havde beklædt. Og dog sølte Ferdinand meget tydeligt, hvor nødvendig just nu, paa den ny Livsbane, som han betraadte, ikke saa meget en Ven, som en Vejleder var ham, thi han var meget

langt fra, at være tilfreds med sin egen Opførsel, skjøndt han ikke formaaede at forandre den.

Han skrev til Werner:

„Min gode Plejemoder har i disse faae Dage oftere og alvorligere skjøndt paa mig, end nogen-
sinde før i mit Liv. Jeg skal være artig, venlig, forekommende, fordi jeg forstaaer at være alt dette. Spørger jeg hende, til Svar paa disse Opfordringer, hvorfor jeg skal indkneibe mig i disse trange, konventionelle Former? indtages af disse sukkersøde Forekommenheder, der oprøre mit Hjerte og Sind? lade mig henrives af den tomme Gladder, der først foraarsager mig Kjedsomhed, derpaa uartige Udbrud af min indre Uergrelse? da forelægger hun mig igjen til Besvarelse af Alt dette de vanskelige Spørgsmaale: hvorfor da Alt har forandret sig saaledes for mig i de faae Dage, jeg har været her, og jeg har været istand til, med tilsyneladende Lethed at gribe ind i det selskabelige Liv, uden at man har kunnet bemærke mindste Tvang hos mig? Hvorfor jeg da dengang kunde lade mig forledes til at synge med af de Melodier, man forespillede mig? Du kjære Gud! som om hvert Misgreb af Dine svage Skabninger maatte have saadanne bindende

Følger! Hvorfor hænger sig da, uden min Brøde, evig, uundgaaelig Bildfarelse ved ethvert af mine Skridt."

„Hvor ganske anderledes havde jeg tænkt mig Alt her! Hvad havde jeg ikke haabet af de yndige Knopper, som jeg dengang forlod med tungt Hjerte! Og hvorledes har jeg fundet de udsprungne Blomster!"

„Men modbydeligst ere mig disse graadige Larver, disse haanligt prunkende Undertrykkere af mit Fødeland, der skamløst, tøjløst, utvungent omflagre de ædleste Blomster, forstyrre, forgifte, uden at en tugtende Haand hæver sig, for at forjage dem eller kun forbyde dem det."

„Jeg maa igjen bort herfra. Med Utaalmodighed venter jeg General S..., min forklarede Faders ædle Ven. Hans Raad vil jeg udbede mig. Jeg veed, han vil gaae ind i mine Anskuelser. Jeg vil foretage en ny Rejse, sandsynligvis til en anden Verdensdæl; der vil jeg vente, indtil Fortøsningsens Time kommer, der ikke kan være fjærn; thi Alt, hvad der har naaet den højeste Top, maa synke og falde."

„Sandsynligvis rejser jeg alene, thi den Æneste, som jeg foruden Dem kunde ønske mig til Ledfager,

vor gamle Rejsekamerat Willdorf, er saa fast og nøje omslynget af Familiebaand, at den stakkels tro Sjæl knap kan røre sig. Nu er han ovenikjøbet, paa sin Søster, Hofmarschalindens Anstiftelse, strax efter sin Hjemkomst bleven udnævnt til Kammerjunker! Nu, Gud hjælpe den vakke Gut! Jeg rejser vel alene."

„For at forøge sin Jammer har den stakkels Willdorf endnu en ulykkelig Kjærlighed, hvis Gjenstand er en nyangageret Skuespillerinde, en Mamsel Emilie Lichtfeld. Jeg maatte lade ham indføre mig hos hende som sin Ven, Sagen var mig ny, og saaledes fandt jeg mig gjerne i den, som Noget, der gik udenfor den sædvanlige Glendrian. Vi bleve modtagne med megen Anstand, jeg kunde sige i Ordets gode Mening, ret fornemt. Pigen har medbragt et ganske ubesmattet Rygte. Hun er just ikke skøn, men brillant; vidunderligt loffet, mørkt Haar, et Par store, aandrige, straalende Øjne, give det egentlig ikke regelmæssige Ansigt en ganske egen Ynde. Dertil kommer et blødt, ubeskriveligt behageligt Taleorgan, der endog ved de almindeligste Talemaader uimodstaaeligen trænge til

Hjertet. En herlig Gave af Naturen for en Kunstnerinde af hendes Slags!"

„Vi fandt endnu nogle Herrer og Damer hos hende, sandsynligvis fra Theatret; hun udmærkede sig iblandt dem, lig en Perle, ved Opførsel og Anstand. I dag optræder hun første Gang som Iphigenia — vi ville see — Naturen har idetmindste overvættets rigt udstyret hende med Alt, hvad der kan lette hende Udførelsen.“

„Greben indtil mit Hjertes dybeste Dybde, vender jeg tilbage fra Theatret. Det var ingen Fremstilling af Iphigenia, det var det kristalklare, englerene Bæsen selv, saaledes som den ædle Mesters ophøjede Phantasie øste det af sin Lands rige Kilde.“

„Al den Tro, der engang besjælede min Barn- dom, vaagnede paany ved Synet af hende, ved den første Tryllelyd, der strømmede fra hendes Læber. Klar og lys og jævn blev for mit indre Dje den labyrinthiske Sti igjennem Livet, og mit Hjerte blev saa let, som dengang, da jeg vandrede smilende ved min Faders Grav, uden en Ahnelse om hvorledes det gaaer til i Verden.“

„Hvilket Hjerte maa hun eje, at det formaaer at opfatte dette høieste Ideal af jomfruelig, jeg kunde sige barnlig Højhed! Med hvilken ædel, frygtløs Tillid stod hun for Kong Thoas, hvor ophøjet var hun i sin Ydmyghed!“

„Aldrig, hverken for Spøg eller Alvor, har det Ønske faldet mig ind at ville betræbe Bræderne, dog, kunde jeg engang forestille denne Thoas, og med hende, saae jeg engang disse stjerneklare Dine bedende vendte imod mig, — at, jeg maatte forglemme Rolle og Publikum, og synke ned for hende i Støvet. Jeg begriber ikke, hvorledes det var den Mand muligt, at blive staaende og lytte efter Stikordet.“

„Bliver De bange for mig, kjære Berner? Bær rolig, det er kun den rene Glæde over alt Fuldendt, der altid besjælede mig, og som nu, efter langt Savn, atter hæver mig over mig selv. Imorgen vil jeg besøge hende, for at takke den hulde Kunstnerinde for en Nydelse, der i den Grad endnu aldrig er bleven mig til Deel. Men tænk blot derfor ikke, at jeg var istand til at forverle hende med hendes Kunsts Frembringelse, i hvor stor Fuldkommenhed hun end vidste at fremstille den.“

Ferdinand fandt den følgende Morgen den forgubede Kunstnerinde omgivet af en Kreds Beundrere, der overbød hinanden i Lovtaler og i hvis Midte hun thronede, lig en ung Dronning, omringet af sine troe Undersaatters Hylbinger. At finde Iphigenia igjen her, havde han rigtigtnok ikke haabet, eller idetmindste ikke tilstaaet sig selv det, hvis han havde gjort det; men den Lethed saarede ham dog, hvormed Emilie dels modtog de mange Berømmelser, dels viste dem fra sig med zivlige Phraser, eller ogsaa persiflerede dem i temmeligt skarpe Sarkasmer. Hendes sprudlende Bittighed, det Skarpsind, hun viste, forlystede ham, idet de smertede ham, og just denne besynderlige blandede Følelse tryllede ham fast i Nærheden af hende, medens de øvrige Fremmede lidt efter lidt begave sig bort. Endelig vare kun Greven og Willdorf tilbage; ogsaa han tog tilsidst Afsted i hæftig Bevægelse, som om han følte sig smerteligen revet bort, og blev ligeledes næsten haanligen afftediget med et halvt bidende, halvt lystigt Indfald.

„Og hvormed vil De nu affærdige mig?“ spurgte Ferdinand med et noget bittert Smil, da Døren var lukket efter hans Ven; „hvormed mig, der

dog ogsaa har vovet at trænge mig til Dem i Overmaalet af beundrende Taknemmelighedsfølelse. Med et neppe mærkeligt Nik af det skønne Hoved? med et spodst Smil, eller med en Sarkasme, der berører mig Sands og Samling?"

„Hævn ikke for alvorligt den lille Synd, maaskee at have anbragt en Spøg til urette Tid, jeg beder Dem, Herr Greve!“ svarede Emilie, med ganske forandret Tone og Bæsen. „Kunde De blot have en Ahnelse om, hvorledes En af os bliver tilmode ved vore Beundreres Talemaader! hvorledes man bliver tilmode, naar man føler, at man ofte bliver forstaaet ganske anderledes end man venter det! sikkert vilde De bære over med min tilsyneladende Stolthed, der egentlig kun er Mismod. Vor Kunst tjener til at gjøre Eder Livet behageligt, ofte kun til Legetøj, og dog gjør den Fordring paa vor Tilværelses fulde Alvor, vore Bestræbelsers udeelte Kraft. Vi behøve ikke mindre end andre Dødelige at udhvile; men de, der rose os, ville, at vi fra Morgen til Aften skulle blive i en aldrig ophørende Begejstring. Til det, vi have givet, skulle vi stedsse give noget Højere; hvad vi have frembragt ved hele vort Bæsens Anstrængelse, tilfredsstiller dem ikke, vi skulle ogsaa aflægge Regnskab for hvorledes og hvorfor.“

„Dg,“ fortsatte hun i en lettere Tone, „seer det ikke ud, som om de om Natten glemte, hvad de havde seet og hørt om Aftenen iforvejen, og vilde derfor Morgenens efter lade det udføres for dem endnu engang?“

Ferdinand rødmede af Glæde over den Udmærkelse, der her saa ganske uventet blev ham til Deel af den sjeldne Kunstnerinde, og som han ikke engang vilde tilstaae sig selv at have ønsket. Hans bankende Hjerter standsede nogle Sekunder den raske Ordstrøm, med hvilken han, tilsidst fuldkommen henreven af Beundring, forsøgte, at gjøre Emilie ret anskueligt, hvad han havde følt ved hendes Spil den forrige Aften.

Hvad han sagde, kom fra hans bevægede Hjertes Dybde, det bar Sandhedens Præg, og Emilie formaaede ikke at modstaae dens Trolddomskraft. Ogsaa hun udviklede i Løbet af den mest levende Samtale al en fint dannet Mands Gratie, idet hun bestedent søgte at undvige eller gjendrive mange af hans Paastande. Ferdinand forlod hende endelig, idet han lovede, ikke meer at rose hende i Andres Nærværelse, og Emilie gav ham den Forsikring med paa Vejen, at en Erkjendelse som

hans alene formaaede at trøste hende over mange Sorger, der vare uadskillige fra hendes Stilling i Livet.

Willdorf ventede sin Ven, idet han urolig gik frem og tilbage udenfor Huset. Han ilede ham imøde, saasnart han fik Dje paa ham, og greb med iiskold, zittrende Haand hans Arm. Hans Dje lynede, hans Bryst kunde neppe trække Vejret, og de blege, ubevægelige Læber søgte forgjæves at danne Ord, idet han hæftigt trak Greven med sig til den nærliggende Allee, en paa denne Tid ganske mennesketom Promenade.

„Siig det kun,“ sagde Willdorf endelig med bævende, halvt qvalt Stemme, „tilstaa det kun med lydelige, klare Ord thi skuffe mig skal Du ikke og kan heller ikke ville det. Rigtigtnok veed Du vel, jeg kan ikke leve uden hende — men tilstaa det kun, og lad det da blive med hende, og med Dig og med mig, som det kan og vil.“

Ferdinand blev dybt rystet. staaende foran sin ellers saa sindige og rolige Ven, hvis nuværende forstyrrede Tilstand syntes ham ganske uforklarlig. Han betragtede ham med Blikke fulde af den inderligste Kjærlighed og den rene Medfølelse. „D

betragt mig ikke saaledes!" raabte Willdorf, „med dette Blik har Du tilvendt Dig hendes Hjerte. Sog kun ikke at nægte, at Du elsker hende, og hun elsker ogsaa Dig, jeg seer det tydeligen. Og hvorledes kunde det ogsaa være anderledes?"

„Du er et Barn, Willdorf," svarede Ferdinand, der nu først begyndte, rigtigt at indsee, hvad hans Ven egentlig mente. „Du er et Barn, jeg tænker slet ikke paa Kjærlighed, og Mamsell Lichtfeld gjør det ligesaa lidt som jeg. Vær rolig," tilføjede han, „lov mig at være ganske rolig, ikke at begaae nogen Overilte, og jeg vil love Dig, aldrig at see hende uden paa Bræderne. Saa vær dog rolig," gjentog han, afværgende Willdorfs hæftige Glæde, „jeg bringer Dig jo ikke engang noget Offer ved dette Løfte, jeg giver og opfylder det gjerne, naar det gjør Dig lykkelig — ja naar det blot glæder Dig — endog naar det blot var Dig behageligt," tilføjede han endelig smilende, halvt qvalt af Willdorfs Smarmelser.

„Ferdinand, kjære Ven," raabte Willdorf i den højeste Glædesruus, bebrager Du ikke maa-see Dig selv? Det er altfor lykkeligt, hvis det er

saaledes, som Du siger, og for ulykkelig, hvis det ikke er saaledes. See, min Ven, min Broder, jeg har og kjender Intet i Verden, uden hende, uden Emilie, ingen Glæde, intet Dnske, ingen Salighed. Jeg vil tilstaae Dig Alt. Jeg vover at haabe, dog har hun endnu ikke tilladt mig at gjøre Fordring paa hendes Kjærlighed. Og dog har jeg for hendes Skyld udsat mig for min Faders og min Onkels Brede, for Emilies Skyld er jeg bleven uenig med min Søster, med Hofmarschallen, min Svoger, med hele min Familie. Jeg mister maastee min Post og min Onkels Arv. Lad det være taabeligt og ubesindigt, men jeg kan ikke Andet, jeg maa, jeg maa, der kan ingen Gud hjælpe."

Med beroligende Ord førte Ferdinand den hæftige Ven hjem. Han hørte taalmodig paa hans Følelsers vilde, stormende Udgydelse, hvortil denne ganske overlod sig, men han søgte tillige at bringe ham fra en Hjertesforvildelse, der efter hans rolligere Anskuelse kun kunde føre til Undergang. „Vaagn op og see Dig om, see det først ved Lyset, og Du vil finde, at kun et Foster af Din Indbildningskraft udøver dette Trylleri over Dig. Hvorledes kan Du troe, at ogsaa jeg nogensinde kunde give efter

derfor? Dig blænder Kjærligheden, dog jeg seer tydeligt, hvor kunstigen denne rigtigtnok sjeldne Pige begyndte at fange Dig i sit Garn. Ogsaa mig gad hun besnære, denne Tryllerste, jeg troer det gjerne; hun vilde det, for ogsaa at lade mig trække for hendes Triumphvogn, derfor udmærkede hendes Venlighed mig idag; men vær rolig, min Ven, endnu trækker jeg ikke, og Du, ærlige Sjæl, skal det heller ikke længe meer, hvis min sunde Fornuft kan finde Indpas hos Dig."

Dog Alt hvad Ferdinand kunde fremføre i denne Tone, var spildt paa Vennen; denne hørte Intet, forstod Intet af alle hans skønne, fornuftige Tale, uden den Forsikkring, at Ferdinand fremdeles vilde undvige Emilie, og at han slet ikke havde isinde at blive Willdorfs Medbejler. Endelig skiltes de ad med endnu hjerteligere Kjærlighed og forhøjet Tillid.

Unge Hjerter holde af, stedse at overbyde sig selv i Udøvelsen af Højmodighed, og stræbe i skøn Tver, saa meget som muligt at flyve langt over det fastsatte Maal. Derfor nægtede Grev Hochburg sig ikke alene, som han havde lovet, al nærmere Omgang med den skønne elskværdige Kunstnerinde,

han undveg endog at gaae i Komœdien paa Aftener, naar hun spillede, og taalte taalmodigen, at hans Bekjendtere og især Damerne derfor kaldte ham en Barbar og en Bandal. Dog just denne planmæssige Undvigen tvang ham til at tænke mere og oftere paa hende, end maaskee ellers var skeet. Liig hin Britte, der havde levet ti Aar i London, uden at forlade Stadens Distrikt, først da han havde indgaaet et højt Væddemaal, heller ikke at gjøre det i de tre næste Uger, følte den uimodstaaeligste Trang til at komme udenfor, saaledes følte ogsaa Ferdinand nu, eller troede at føle, at han med det Øfte, ikke at see Emilie Lichtfeld, havde frasagt sig Alt, hvad der i hans nuværende Omgivelser kunde glæde ham.

Imidlertid havde Emilie langt mindre Andeel, end han selv troede, i hans Livs Tomhed, der stedse blev ham mærkeligere. Det daglige Sammentræf med hans Fødelands Fjender, der sværmede i stedse større Masser, var det, der især trykkede ham og paatrængte ham et Slags Ufred med sig selv. Deres Overmod forførte ham næsten dagligen til en Selvforglemmelse, der i og for sig var menneskelig, hvis Grund endog var roesværdig, men som i Tingenes

daværende Stilling kunde blive meget farlig for ham og hans Venner; ofte behøvede han al sin Plejemoders Værdighed, Anseelse og Verdensklogskab, for at beskytte mod onde Følger af de Ubefindigheder, hvortil Fødelandskjerlighed henrev ham. I det Nutiden viste sig stedse mere afstrækkende for ham, vaagnede stedse mere levende Erindringen om hans Barndom hos ham, om hans ædle Fader, hans smukke Moder og om det hurtigt svundne Syn af Angelina. Det Mørke, der svævede over hin Tid, var endnu ikke fuldkommen svundet, endstjondt General S . . . ., eller, som hans Hjerte heller kaldte denne, hans Faders Herman, havde betroet ham Meget af den elskede Faders tidligere Skjæbne. Med Utaalmødighed ventede han Generalens Ankomst, for endelig at erholde fuldkommen Oplysning af ham om Gjenstande, der angik ham saa nær. Denne udeblev endnu stedse; man hvistede, at politiske Forholde, som han dog selv indhyllede i uigjennetrængeligt Mørke, holdt ham fjærnet fra hans sædvanlige Opholdssted. Imidlertid havde han dog paa det Indstændigste besvoeret den unge Grev Hochburg, at opgive enhver Tanke om Rejse i fremmede Lande, og isøvrigt forholde sig rolig, men

beredt til øjeblikligen at kunne modtage et Tilbud, der maaskee snart vilde blive gjort ham.

Saaledes var den største Deel af Vinteren listet forbi, snart langsomt og mat, snart i vild Opbrusen over det Utaalelige, som han dog maatte taale, da uundgaaelige, conventionelle Grunde tvang ham til, en Aften at blive sit faste Forsæt tro, og atter see Emilie Lichtfeld optræde som Iphigenia. Siden han havde undveget at see hende, havde hun tilegnet sig en Sikkerhed i sit Spil, hvorved hun havde vundet uendeligen. Ganske Dje og Dre sad han der, tabt i Henrykkelse over det næsten alemte Syn. Tilfældet, der idag syntes at mene det godt med ham, havde uden hans Medvirkning sat ham i en Theaterloge, hvor han faldt meget i Djnene. Han troede at bemærke, at Emilie havde opdaget hans Nærværelse, det forekom ham endog, som om hun, vendt imod ham, med et ganske egent Eftertryk, sagde meer til ham, end til sin Broder Drest disse Vers:

„ — — — — o at jeg
Et roligt Ord af Dig blot kunde høre!
D løs min Tvivl!“

Dog i næste Djeblif var hun igjen saa ganske Iphigenia, at han maatte beskylde sig selv for den latterligste Forsængelighed, der havde forledt ham til en utilgivelig Bildfarelse.

Dog idet han endnu tænkte herpaa, vendte Kunstnerinden sig atter, og endnu mere paafaldende, imod ham:

„D hør mig!“ bad hun, med hin fortryllende Tone, som hun alene var Mester over,

„D hør mig, see, hvor Hjertet atter
Sig aabner endelig paany!“

Ferdinand vidste ikke, hvad der foregik med ham, som en Drømmende sad han og hørte og saae Intet uden hende. Dog ventede han Resten af Aftenen forgjæves paa et tredie Tegn paa den Deeltagelse, som Emilie endnu stedse syntes at vise ham. Selv da Tæppet var faldet, Lamperne slukkede, og han allerede længe havde siddet som en stum Gæst ved Grevindens Taffel, var hans Sjæl endnu hos Iphigenia. Midnat var forlængesiden forbi, da han kom hjem, endnu halvt ubevidst hvad der foregik omkring ham. Dog her vaagnede han af sine Drømme, thi til sin usigelige Studsen fandt han

Willdorf paa denne ganske usædvanlige Tid, ventende ham i hans Kabinet.

Intet var vel naturligere, end den Tanke, der øjeblikligen bemægtigede sig ham, at Willdorf var kommen, for at drage ham til Regnskab, fordi han idag havde været i Komoedien, og allerede begyndte Breden at koge i hans Bryst, da et Blik paa hans øjensynligen dybt bedrøvede Ben strax igjen afvæbnede ham. Uendelig, hjertelig Medlidenshed, dyb Bemoed greb ham, da han nu horte, at Willdorf havde ventet ham, for paa ubestemt lang Tid at tage Afsked med ham, da han ved den næste Dags Frembrud maatte forlade Residentsen. Imod Forventning og Ønske var han bleven uden nævnt til en af de Cavalierer, der skulde ledsage den regjerende Fyrstes yngste Søn paa en lang Rejse, som man, under de stedfindende politiske Omstændigheder, havde fundet for godt at lade Prindsen tiltræde.

„Min Familie har i sin Visdom indrettet det saaledes,“ sagde Willdorf bitter; „de ville have mig bort, de ville helbrede mig for min ilde anbragte Passjon, som de kalde det, og glæde sig nu over den vellykkede Plan, de kloge Folk. Men Du

Kjender mig bedre, Du veed, at ingen Frygt, ingen
 glimrende Udsigter, ingen Magt paa Jorden kunde
 bringe mig bort herfra, hvis — o min Broder,
 over en dødeligt saaret Kjempe kan jo endog et
 Barn blive Herre, og jeg er dødeligt saaret, tilin-
 tetgjort, forgiftet, her midt i Hjertet, i mit Livs
 Liv. Hun, af lad mig ikke nævne hendes Navn!
 Hun elsker mig ikke. Det er ikke alene det, det
 lod sig udholde, Haabet beholdt jeg dog, men hun
 elsker en Anden — ikke Dig, min Ferdinand, da
 beholdt jeg dog en Straale af Trøst i min Fortviv-
 lelses Nat; en jammerlig Komoediant, der ikke er
 værd, at hans Navn nævnes i samme Time som
 Dit, ham er det, hun elsker, han omgiver hende
 hver Dag, ja hver Time. O min Broder! at dette
 høje Guddomsbillede, som jeg kun med sky Ure-
 frygt vovede at nærme mig til, at det kunde synke
 saa dybt, synke paa denne Maade, see, det er den
 Orm, der nager paa mit Liv, der sikkert snart vil
 ende det. Hele min Tilværelse er ikke meer den
 Møje værd, at jeg kun spilder et Ord for den, der-
 for søger jeg ogsaa mine Slægtninge i Alt, hvad
 de forlange af mig. Der bliver vel ogsaa snart

Krig, haaber jeg, og da findes der vel ogsaa en Kugle for mig, som kan gjøre Ende paa Legen."

Ferdinand kunde umuligt troe paa Emilies Kjærlighed til en ganske Uværdig, dog Alt, hvad han kunde sige til hendes Forsvar, var spildt hos Willdorf. De to Venner gjennemvaaagede i fortrolig Samtale Natten, indtil Morgenens brød frem, der skulde adskille dem paa ubestemt, maaskee meget lang Tid.

"Gaa til hende," bad Willdorf tilsidst, idet han rev sig ud af Ferdinands Arme. "Tag Dig for Din Bens Skyld af det endnu stedse elskede Bæsen. Vær Emilies Ven i den onde Tid, der ustandseligen nærmer sig, hendes Beskytter, naar Ulykken vil gribe hende, og hun forladt og ensom, som en hjælplos Kvinde, staaer i en Verden fuld af Dvedragt og Grusomhed."

Vaklende imellem Sorg over den mistede Ven, hemmelig Glæde over dennes sidste Grinde, hvilken han ikke tilstod sig selv, og ængstelig Beklemmelse, traadte Ferdinand den næste Formiddag ind til Emilie, for at bringe hende Willdorfs sidste

Afstedshilsen. Ganste imod sin Sædvane havde han paa mangeslags Maader tænkt sig, hvorledes hun vilde modtage ham, og forberedt sig, for i ethvert Tilfælde at opføre sig klogt og fint. Dog Intet af Alt det skete, som han havde forudsat som sandsynligt. Uden at vise mindste Spor af Forlegenhed hilste Emilie ham med det hende egne naturlige Væsen, som om hun var vant til at see ham hver Dag; Intet røbede, at hun erindrede sig, ikke sat have seet ham hos sig i Uger eller Maaneder. Den Efterretning, at Willdorf var afrejst, saavel som hans Afstedshilsen, bleve modtagne af hende med venlig Eigegyldighed, og da Ferdinand vovede at antyde, at egentlig hans beklagelseværdige Vens ulykkelige Tilbøjelighed havde fordrevet ham fra Hjemmet, da yttrede Emilie sig med ligesaa megen Rolighed som Bærdighed over den af hende agtede Mand's uforklarlige og fra hendes Side uforkyldte Selvskuffelse. Hun forsikkrede derhos, til sin Trøst at kunne være overbevist om, at denne Skuffelse, nu da han var borte fra hende, meget snart vilde opløse sig for nye Gjenstandes Skin, som Taagebilleder for Solens Straaler.

Ferdinand følte sig her paa en ganste usikker

Grund. Studsende betragtede han det vidunderlige Bæsen foran sig, og var tilbøjelig til at frakjende det alle hine ædle, inderlige Følelser i Virkeligheden, som det i sin Kunsts Kredss vidste at fremstille med saa fortryllende Sandhed.

Han gik og kom, han kom og gik fra nu af flere Uger igjennem; Omgangen med Emilie var bleven ham en kjær Bane, idetmindste kunde han ikke anderledes benævne det, der hver Morgen drog ham til hende.

Theatret blev nogle Uger lukket, formedelst en dyb Hofforg, og ikke engang en Komoedieplakat, smykket med hendes Navn, kunde ved Grindringen om hendes Stand nogenlunde tjene ham som Ugeide imod dette sjældne Bæsens Trylleri. Desuden var alt Komoedieagtigt forvist fra hendes Opførsel, hendes Holdning var fri og ædel, enhver af hendes Bevægelser viste en sikker Fortrolighed med den finere Verdens Sædvaner, og Intet erindrede nogensinde forstyrrende Ferdinand om, at han befandt sig i Selstab med en Skuespillerinde.

Dg dog var Emilie langt fra at skamme sig ved sin Kunstnerstand, hun var sig den tvertimod med Bærdighed bevidst, og talede gjerne og meget

om sine højere Anskuelse af en Kunst, som hun med lidenskabelig Kjærlighed havde hengivet sig til, og til hvis højeste Maal hun med al sin Kraft stræbte.

Oftest lærte Emilie i disse Morgentimer enkelte Steder af de bedste dramatiske Digtere for sin Ven, og han lyttede med stedse forhøjet og fornyet Henrykkelse til hendes Stemmes Velklang, og beundrede den fine Sands, den vidtomfattende gennemgribende Aand, hvormed hun, fri for al Affectation, forstod at føle og udhæve enhver enkelt Skjønhed i Digtningen. I Samtale med hende glemte han ofte at høre efter det, som hun egentlig sagde, for kun at see hende tale. Aldrig gaves der udtryksfuldere Ansigtstræk end hendes, og Ferdinand kunde i denne hulde Skrift selv iforvejen læse, hvad hendes skønne Mund endnu tøvede at udtale.

Saaledes gik nogle Uger, medens Ferdinand næsten hver Morgen besøgte sin beundrede Veninde, og sagte, sagte overlittedes han af en stedse mægtigere Følelse, om hvilken han ikke engang vilde tilstaae sig selv, at den engang kunde forandres til Kjærlighed, endskjøndt han vedgik, at i denne trøst-

løse Tid, kun Emilie's Dmgang endnu glædede ham.

Hidtil havde han paa den sædvanlige Tid stedse truffet hende alene, dog nu førte Tilfældet ham engang en Eftermiddag til hende. Ogsaa denne gang fandt han Emilie alene, dog forekom det ham, at Modtagelsen var mindre venlig end ellers, og at hendes Ansigt ikke kunde skjule et Spor af Forlegenhed; ogsaa havde han neppe indtaget den sædvanlige Plads ligeoverfor hende, før Døren gik op, og uanmeldt, først aftagende Hatten i Døren, frank og fri, som han var hjemme der, indtraadte Herr Waller, just den unge Skuespiller, som Willdorf betegnede ham som Emilie's Elsker, og som Ferdinand slet ikke havde tænkt paa, siden han nærmere lærte at kjende Emilie.

Emilie rødmede lidt ved hans Indtrædelse, ogsaa Ferdinand følte en usædvanlig Hede. Men Waller opførte sig med Kunstlet Nonchalence, som Folk uden Berdenstone pleje, naar de føle sig forlegne, uden at ville lade sig mærke dermed. Han hilste den unge Greve, som han aldrig havde havt nærmere med at gjøre, som om de vare gamle Bekjendtere, der saae hinanden dagligen; kastede sig paa

den første den bedste Stol, slog Benene overkors, antog en kunstlet, ubeqvem Stilling, men som skulde lade beqvem og fornemt-skjodesløs, og blandede sig derpaa med højroftet Stemme i Samtalen.

Emilie tog Deel deri, først for at mildne hans Dpførsel, men siden med virkelig Interesse. Talen var om et nyt Sørgespil, hvori Begge skulde optræde ved Theatrets nære Gjenaabning. Waller var rigtigtnok Intet mindre end en udmærket Skuespiller, dog manglede han ikke Theateroutine. Næst hans mandigt skjønne Stemme, hans høje, velproportionerede Skikkelse og hans velstøbte Ansigt, der egnede sig for Scenen, havde denne forskaffet ham de første Elsterroller, hvori han glimrede saa meget meer, da der ved dette Theater ikke var Noget, som havde kunnet gjøre ham Rangen stridig.

Med stille Studsen hørte Grev Ferdinand Emilie tale i en ganske anden Tone om sin Kunst, end han ellers var vant til af hende. Hun lod ham ligesom fæste et Blik imellem Coulisserne, og han saae de Lemme, Snore og Lægter, det grove, med Farver beklattede Lærred, ved hvis Hjælp man hidtil havde tryllet ham et Feepallads for Sandserne. Han erkjendte det Lin, det Flitterguld, de Glas-

stykker, han havde anseet for kostelige Menodier. Han blev tilmode, som En maa være, der seer et engang elsket, skjønt Bæsens affjælede Legeme i tusinde Dele, sønderstaaret under Anatomens Kniv, og bange Modvillie gyste ham igjennem Hjertet.

Emilie og Waller dreve imidlertid ganske uforstyrrede deres Bæsen med hinanden, uden at blive Noget vaer deraf. De skændte over det ugracieuse, aldeles ikke klædelige Costume, hvori det nye Stykke skulde spilles, og beklagede Mangelen paa frappante Steder og brillante Udgange i de dem tildelte Roller. Derpaa talede de om nogle maleriske Stillinger, som de vilde udføre med hinanden, for idetmindste nogenlunde at hæve sig selv, og sætte Tilskuernes Hænder i Bevægelse til Gunst for sig. Waller var ved denne Lejlighed engang af anden Mening, end Emilie', da greb denne sit tyrkiske Schal, kastede det over sig, og stod i næste Djeblik, liig et højt Guddomsbillede for den studsende Ferdinand. Han havde beundrende kunnet knæle for hende, men Waller rykkede en Fold over den venstre Albue anderledes, og mente, nu først var det rigtigt.

So længer Waller og Emilie talede med

hinanden, desmere theatraliske bleve Begge, des meer syntes de at glemme en Trebies Nærværelse. Efter næsten alle Skuespilleres Sædvane blandede ogsaa de, ofte med træffende Bittighed og kosteligt Humor, enkelte Steder af forskjellige af deres Roller i Samtalen. Til sidst bestod denne næsten af lutter saadanne Brudstykker, især, da de begyndte at mynstre deres Medskuespillere efter Tour. De Fleste af disse bleve paa Stedet efterlignede paa det mest Træffende i Mine og Udtale, og Alt dette gik fra Haanden med den største Lethed, som maatte det være saaledes og ikke anderledes.

Den Trivialitet, den ondskabsfulde Finhed, som Emilie lagde for Dagen derved, laante hende, en ny utrolig Ynde, som Ferdinand dybt følte hvor opbragt han end egentlig var. Hvad han saae og hørte, skødte og fortryllede ham paa eengang, og han blev tilmode, som følte han sig pludselig hensat i en ham ganske ny, fremmed Verden, hvori han dog var yderst ilde tilmode.

Og dog kunde han fra nu af ikke lade være, ligesom med Hensigt, til sin egen Pine, ikke alene som sædvanligt om Morgenene, men ogsaa undertiden om Eftermiddagen at gaae til Emilie, hvor

han da næsten med Bished kunde regne paa, at ogsaa Waller vilde indfinde sig hos hende, og Samtalen, skjøndt med tusinde Variationer, vilde tage den samme Vending, som den havde taget den første Gang, han havde seet ham hos hende.

Waller udfoldede sædvanligen i denne lille Kredss et ham egent vittigt Lune, han viste endog, at han ikke ganske manglede Skolekundskaber, ogsaa syntes han at føle Kjærlighed til sin Kunst, skjøndt ham ganske fattedes den højere Anskuelse af den, som gav Emilie en saa uimodstaaelig Ynde. Men iøvrigt var saavel hans ydre Bæsen, som hans Ideer og Bemærkninger, Præget af simpel Almindelighed, der ofte viste sig paa en Maade, der var Ferdinand usigelig modbydelig.

„Jeg elsker hende ikke, nej jeg elsker hende ikke,“ skrev paa denne Tid den unge Grev Hochburg til sin Ven Werner, for hvem han vedblev ikke at skjule Noget, hverken af sit indre, eller af sit ydre Liv. „Jeg elsker ikke Emilie, dog vil jeg ikke nægte, at det ofte ret smerter mig — nej, det er ikke det rette Ord for det, jeg føler — at det, lig en himmelraabende Uretfærdighed oprører mig, naar jeg om Aftenen, kommende fra Theatret, gaaer forbi

hendes Huus, gjerne vilde op til hende, for at takke hende for den Straale af reen Henrykkelse, som hun fra sin Kunstnerhimmel nedsendte i mit simple Jordeliv, og da allerede langt fra, paa de nedrullede hvide Gardiner i det mig saa kjære bekjendte Værelse, seer Skyggen af hin fatale Personage svæve ved Siden af hendes. Hvad i al Verden kan saaledes fængsle hende til denne Waller's lave Natur, der desværre kun for ofte ogsaa drager hendes nogle Trin ned! Hvorledes er det blot muligt, at denne ganske ordinaire Elskerfigur ikke foraarsager hende den mest dræbende Kjedsomhed, dette Theater-echo, der Intet kan og forstaaer, uden den matte Kunst, paa den flaueste Maade at gjentage for hende hvad Tusinder dagligen tilraabe hende? At troe, at den ham af Himlen givne Apollostikkelse fængsler hende til ham, da den saa lidet passer til hans Indre, var at vanhellige det elskværdige Væsen. Hun og Han! Emilie og Waller! Det er jo ikke engang tænkeligt."

„Smidlertid bliver denne Herr Waller mig i ethvert Tilfælde et kraftigt Præservativ imod en Kjærlighed, der efter Verdens Dom maaskee ikke ret lod sig forenes med mine øvrige Forholde. Bidste

min gode Plejemoder kun dette, hun, som saa ofte bestræber sig for, ret ængsteligt og forblummet at advare mig, uden at ville rent ud med Sproget, saa kunde den gode Kone være meget roligere."

„Man tale kun ikke til mig meer om smaae Stæders Smaakjøbstødsaaend, i vor store Residents herster den ikke mindre end i et Kragehul eller Dvirleqvitsch. Jeg veed med Visshed, ethvert af mine Besøg hos Emilie bliver beluret, ført til Bogs og endelig behørigen rapporteret. Fra alle Sider stikles paa mig; forstaaelige og uforstaaelige Hentydninger spares der ikke paa; jeg lader de gode Folk drive deres Væsen efter Behag, det tjener endog undertiden til at more mig; bringe mig bort herfra, som de vel gad, skulle de ikke; allerede mit Løfte til General S . . . alene var nok til at holde mig fast her."

„Fra vores Willdorf har jeg underlige Efterretninger, rigtigt nok ved en tredie, men dog sikker Haand, thi han selv har endnu ikke skrevet mig til. Han havde kun tilbragt nogle Dage paa Rejsen med Prindsen, da han faldt i en svær Sydom paa et Gods, der tilhørte Familien von Dorenheim, som Prindsen besøgte, da det var hans fordums Lærers

Familie. Dette havde nu rigtigt nok, efter alt det Foregaaede, temmeligt været at forudsee. Familien, der har flere elskværdige Døttre, har plejet ham som en elsket Søn og Broder, især har Frøken Bertha med inderlig Deeltagelse taget sig af den Syge. Nok, Willdorf er helbredet, og, som man siger, ikke alene af den hidfige Feber, men ogsaa af sin Kjærlighed til Emilie; man hvister om, at han som Frøken Berthas hemmelige Forlovede er rejst efter sin Prinds."

„Gud velsigne den vakre Fyr og lade ham blive lykkelig! Men hvorledes man kan forglemme Emilie, naar man engang elskede hende? selv ved Dødens Porte, det vil jeg aldrig kunne begribe. Jeg har vel engang hørt, at Mennesker i en hidfig Feber have mistet Sukommelsen, men Kjærligheden boer jo ikke i Hovedet, men i Hjertet; vor Kjærlighed, mener jeg, med den franske kan det vel være anderledes."

„I ethvert Tilfælde vil jeg holde Herr Waller højt i Ære, et bedre Beroligelsesmiddel end han, gives der ikke. Især nu, da Willdorfs truende Skikkelse ikke meer optræder imellem mig og Emilie."

Ferdinand begav sig, uden at fuldende dette Brev, i Skuespilhuset; for første Gang blev Romeo og Julie givet efter Schlegels mesterlige Oversættelse. Efterat Tragoedien var endt, formaaede Ferdinand ikke, at modstaae Efterklangen af det Tryllerie, som Emilies Spil havde udøvet over ham, ubestemte Forhaabninger og Onsker droge ham med Magt til hende, og han tog saa meget mindre i Betænkning, at følge denne Drift, da han ganske uventet saae sig foranlediget til, den følgende Morgen at rejse flere Dage bort i Forretninger for General S..., og saaledes Afskeden kunde tjene som Undskyldning for det sildige Besøg. Klokkeren slog ti, idet han var nær ved hendes Bolig, thi Forestillingen havde varet længe. Emilies Bærelse var klart oplyst, Gadedøren stod endnu aaben. Nu, tænkte han, nu saa silde vil hun dog være alene, og hin Forhadtes Nærværelse vil idetmindste denne ene Gang ikke træde forstyrrende imellem os.

Ubemærket var Ferdinand kommen opad Trappen til Emilies Forværelse; Døren til hendes Dagligstue var ligeledes halvt aaben, og han saae sin Veninde for det store, klart belyste Paaflædnings-spejl. Brudedragten, som Julie havde baaret i

Sigkisten; laae allerede aftaget paa Sofaen, en hvid Atlas-Underkjoles rige Folder betegnede den herlige Figurs ædle Former, Arme og Hænder glimrede blændende hvide, idet de, højt hævede, vare beskæftigede med at tage Blomsterne og de blinkende Stene udaf de mørke, yppige Lokker.

Ferdinand blev fængslet af sød Skræk, dog følte han den Pligt, ubemærket at trække sig tilbage. Kun een Gang endnu vilde han med drukkent Blik betragte Tryllebilledet, og derpaa liste sig bort, da pludselig en Sidedør i Emilies Bærelse aabnedes, og Waller, til Ferdinands højeste Forundring, traadte ind til hende med sin sædvanlige joviale Fortrolighed.

Mere endnu, end over Skuespillerens uventede Ankomst, studsede Ferdinand over, at Emilie hverken viste Bredde eller Forundring derover. Waller overøste hende strax paa sin sædvanlige Maade med en Ordstrøm af ilde valgte Talemaader, der skulde være rosende.

„Æneste, fortryllende, henrivende var min guddommelige Julie, det veed Gud!“ raabte han. „Dg klædt! hvor himmelsk! guddommeligt siger jeg Dem. Jeg stakkels salige Romeo, saa død som jeg var,

kunde dog ikke lade være, at støtte hen til hende. Nej, Intet i Verden overgaaer dog det Costüme! Der ligger den jo endnu, den kostelige Dragt, og, paa min arme Sjæl! det Guldstof er ægte, som jeg nu seer! dog vel fra Gerard & Compagnie? og den prægtige Brudekrone, nej, der kan ikke gives noget Pompeufere."

Saaledes sladdrede Waller en Stund, Ferdinand stod som forstenet, Emilie sad drømmerisk smilende, indhyllet i sit Schal, sagde kun undertiden et ikke halvt passende Ord, syntes aandigt og legemligt for angreben til at agte meget paa Wallers Tale, skjøndt hun slet ikke optog hans Nærværelse uvenligt.

"Men nu har jeg faaet min Billie," raabte han endelig, "jeg har efter vor Opstandelse gjenseet min englelige Julie, og maa nu afsted til den Souper, hvormed Herr Intendanten vil affinde sig med os for Forestillingen idag. De, Tigerhjerter, har sendt Afbud, gjerne havde jeg ogsaa gjort det, men De veed jo ogsaa, hvor egentlig Skoen trykker os Alle. Derfor maa man lære at stikke sig. Adieu, Englebarn," tilsejede han, og vilde med en øm Mine

trykke en af de skjønne lange Lokker, der bølgede nedad den stolte Marmornakke, til sine Læber.

„Hvad falder Dem ind?“ spurgte Emilie, idet hun stolt rejste sig op og traadte et Skridt tilbage.

„Ikke være vred, ikke være vred, jeg beder, Engle=Lichtfeld,“ raabte Waller; „De veed jo, jeg er den Ulykkeligste under Solen, naar De bliver vred.“ Og han greb hendes Haand og bedækkede den med utallige Kysse.

Ferdinand, halvt uden Besindelse, vilde i dette Djeblisk liste sig bort, og stødte imod en Stol.

„For alle Guders Skyld, Anden fra Don Juan kommer opad Drapperne tilhest,“ raabte Waller. „Jeg stakkels Leporello gaaer igjen ud igjennem Sidedøra. Adieu, Adieu, skønneste Liv, englelige Lichtfeld. Med den sødeste Sorg over Skilsmissemisseren iler jeg til Excellencen, og seer Dig imorgen!“

Imedens Waller forsvandt igjennem Sidedøren, traadte Emilie, med et Lys i Haanden, ud i Forsalen, for at see efter Anledningen til Støjen, og hendes alvorlige Blik faldt paa Ferdinands liigblege Ansigt.

Med navnløs Smerte havde denne, i det Øjeblik, da han troede, at maatte ophøre at elske Emilie, klart erkjendt den egentlige Natur af den Følelse, der som med glødende Kjæder drog ham til hende og fængslede ham til hende. For blot at frelse sig for Øjeblikket, greb han til et vildt Middel, der saarede hans eget Hjerter med usigelig Pine, idet det skulde smerte Emilie. Med iiskold, bidende Haan, fornemt høflig og nedladende, med fornærmende, overdreven Roes, med skjærende Ironie hyllet i saarende Smiger, gav han sin Anger tilkjende over at han ubelejlighat havde forstyrret saa søde Forholde; da han, paa Grund af sin Afrejse imorgen, kun vilde komme, for at offere sin skyldige Hyliding til det uforligneligste Talent, der endog strakte sig langt over Scenen.

Ferdinand talede temmeligt længe, blev stedse bitterere, stedse haanligere, men ogsaa stedse vittigere, indtil Emilie ikke længer kunde udholde det. Hun brød ud i hede Taarer, der som glødende Lavaadraaber faldt i Ferdinands Hjerter. Thi det var ikke hine vanzirende Taarer af afmægtigt Raserie, det var den bittereste Smertes Taarer, der mere gjaldt Fornærmeren end hans Fornærmelse.

Ferdinand taug forstræffet; uden at vide, hvad han gjorde, nærmede han sig til hende og vilde gribe hendes Haand; hun trak den tilbage, hævede sig, og traadte ham med næsten kongelig Stoltthed imøde fra den Vinduesfordybning, hvor hun havde trukket sig tilbage. Næsten medlidende betragtede hun ham, store Taarer, som hun ikke søgte at skjule, faldt endnu af og til nedad hendes blege Kinder.

Ferdinand kunde ikke udholde det alvorlige, milde Blik, der ufravendt hvilede paa ham. Han slog Djnene ned. „Emilie!“ sukede han uendeligt dybt.

„Og hvormed, Herr Greve, har jeg fortjent det?“ svævede sagte, som et halvt udaandet Suk, over Emilies Læber.

„Emilie,“ raabte Ferdinand, og drog hende vildt flammende til sit Bryst, „hvad er hin anmassende, ordrige og dog intetsigende Nar Dig? Hvad kan han være Dig?“

„Og hvad er han mig da?“ gjentog Emilie blidt, „hvad kan han være mig! hvad er han da, at det skulde være Umagen værd at vise ham fra mig? hvad brød jeg mig da om, hvis jeg hele mit Liv ikke saae ham igjen?“

Ferdinand skrev endnu samme Aften følgende Linier under det til Werner begyndte Brev:

„Min Ungdomsven! Du Eneste, der altid forstod og elskede mig, siden jeg blev revet bort fra den fædrene Arne, ud i Verden; saa mangen Smerte, saa mangen svær, mørk Time har Du delt med mig! Du har altid holdt mig oppe i Livets Strøm, Du har hævet mig i Følelsernes Storm, i Lidenskaber-
nes vilde Brænding. Du, Du alene skal endnu idag erfare, hvor mægtigt og herligt og saligt Lykken er draget ind i mit længe tomme Bryst; mit Hjerte gad med fordoblet glade Slag bryde sit Fængsel, mine Følelser og Sandser, hele den utænkkelige Salighed, der næsten berøver mig Aandedraget, gad jeg kunne udstrømme i en eneste glædejublende Lyd, for at hele Verden kunde erfare, at der endelig engang lever en Lykkelig paa den, en Salig, der ikke fjender noget Dunst meer! Emilie elsker mig, elskede mig fra det første Øjeblik, da hun saae mig. Jeg Rasende, jeg Daare! hvormed kan jeg gjenkjøbe de Timer, hvoraf hver kunde omfatte en Himmel af Salighed, de Timer, hvoraf hver kunde opveje et helt sædvanligt Mennekkeliv, og som jeg tabte for evigt.“

„Idag intet Ord, der kunde ligne en Fortælling om det, der er skeet, aldrig, aldrig! ja, naar vi vare hinanden nær, da kunde Hjertets raskere Slag, det glædedrukne Blik forkynde Dig en Deel af det, der bevæger mig; Ord ere Tant og især skrevne!“

„Skal jeg ogsaa sende Dig det foregaaende Smøveri med? ja jeg vil det, af mine Tankers og Følelsers raske Omverling, af hele mit Væsens Forandring vil Du tydeligt erkjende, hvorledes mit Livs Bildfarelse er løst; maatte Du, efter lang Modgang, endelig faae en Ahnelse om min usigelige Salighed; thi, gode Werner! ogsaa jeg har elsket Emilie, siden det Djæblik, jeg saae hende, og stræbte kun i unævnelig Angst at skjule det for mig selv.“

Paa det første Skin af det højeste Lyspunkt i Ferdinands Liv, fulgte nu en skjøn, glæderig Tid. Emilie elskede ikke som en halvbevidst drømmende Pige, der neppe er voret fra Børneskoene. Kunstnerinden vidste endog at hæve sin helligste Følelse til et Kunstværk, hun gjorde hver Dag til en høj Festdag for den Elskede, hun udfandt hver Dag en ny Gunst, som hun alene kunde tilstaae ham,

fordi kun hendes dybtfølende Aand, der opfattede Alt med Liv, var istand til, først at opfatte Tanken derom.

Overalt, hvor hun selv ikke var, mødtes han af Beviser paa hendes kjærlige Grindring, han kunde næsten med Visshed regne paa, i enhver af de fornemme Kredse, hvor Emilie ikke havde Afgang, at erholde et hilsende Tegns fra den Elskede; hendes Opfindsomhed var i denne Henseende uudtømmelig. En Blomst, et Par kun ham forstaaelige Ord fra hendes Haand bleve spillede ham i Haanden uden at han selv vidste hvorledes eller med hvem. Erinder, af hvilke Overbringerne Intet forstode, bleve overbragte ham ganske uventet med de besynderligste Sendebud. Undertiden plejede hun ogsaa at bestemme ham en vis Times Klokkeslag, paa hvilket hun lovede, højt at udraabe hans Navn, og Stueuhrets Slag i den fyrstelige Sal blev da pludselig til et Elskovsraab, der gjennembævede ham med unævnelig Salighed.

Ogsaa fra Scenen af vidste Emilie i tusinde Former at nærme sig Bennen. Tegns, der kun vare bemærkelige for Kjærligheds Dine, sagde ham, at hun iagttog ham, at hun kun søgte hans Bisald

iblandt den beundrende Mængde; de inderligste Elskovsord, som Digterne lagde hende i Munden, bleve ham alene tilegnede, og det propfulde Huus rystede ofte af de henrykte Tilskueres tordnende Bifald, medens Emilie kun fandt sin Glæde i at sige den Elskede i harmonifulde Ord, hvorledes hun elskede ham.

Hendes Bærelse, hvori hun paa hin Dag modtog ham med lidenskabelig Glæde, som om hun havde maattet savne ham hele Aar, var et tro Billede af hans Tilbøjeligheder. Kobberstik, Bøger, fine quindelige Arbejder, som han engang havde rost, Alt, hvad der blot engang havde behaget ham, maatte saa meget som muligt omgive hende; endog hans Yndlingsblomster bleve plejede med tro Omhu og maatte aldrig mangle paa hendes Blomsterbord. Intet blev forglemt, hvad der kunde gjøre ham Glæde, om end kun for et Øjeblik. Imellem ham og hende var aldrig Tale hverken om at fordre eller tilstaae, det var som om Begge tænkte og følte og vilde kun Et og det Samme, og deres Liv sammenslyngedes stedse fastere og tættere.

Endnu en høj Nydelse, som ingen Anden havde kunnet forunde ham, fandt Ferdinand ved at

gjennemgaae de Røller, der bleve Emilie tildelte; hun talede da med ham om sit Spil, hun indlod sig da gjerne selv paa tilsyneladende ubetydelige Enkeltheder, og stedse henrykkedes han paany ved den lyse Aand, det klare, skarpe Blik, der, tilsyneladende ganske uden at ville det, dog end ikke overlod det Mindste til Tilfældet. Aldrig havde Emilie bedre forstaaet Digterne, aldrig mere begejstret foredraget deres Mesterværker, end nu. Hun var Hoffets og Stadens Under. Journaler og Blade vare fulde af hendes Berømmelse, og saasnart hun viste sig paa Scenen, blev hun næsten forgudet af det glædedrukne Publikum.

Dog just denne glimrende Deel af Ferdinands Lykke havde ogsaa sin noget mørke Bagside. Rigtigt nok, naar han efter en af hendes glimrende Triumpher gik til hende, den Forgudede, den Beundrede, for at takke hende for den Nydelse, hun havde forundt ham, naar hun da, berøvet al sin Glands, traadte ham fjærlig imøde i fordringsfri Simpelt, naar hun med rørende Vigefremhed bekjendte ham, at hun stedse kun havde tænkt paa ham, da følte og kaldte Ferdinand sig det lykkeligste Menneske og var det virkelig.

I saadanne Djeblikke forglemte han gjerne og let, med hvilken bitter Pine han fort iforvejen havde maattet kjøbe denne Lykke; thi i Komoedierne dampedes kun altfor ofte Glæden over Emilie's sjeldne Talent af en højst bitter, beklemmende Følelse, som han skammede sig over, fordi den syntes ham Emilie fuldkommen uværdig, og som dog uimodstaaeligen bemægtigede sig ham. Han blev næsten ude af sig selv, naar en fremmed Arm torde vove, at omfavne den elskede, yndige Skikkelse, naar i skuffende Elskovsglød den Elskedes Dje straaede til en Anden end ham, naar den nydelige Mund ødslede Kjærlighedsord, der alene skulde tilhøre ham, paa en Anden. Ak, naar nu endog den forhadte Waller's Læbe vovede at berøre den efter Antikens reneste Sympathi formede Pande eller den skønne Kind, da bankede med rasende Smerte i enhver af hans Aarer den Overbevisning, at det maatte blive anderledes, at Emilie ikke kunde have andet Valg tilovers, end at tilhøre ham alene eller blive Vidne til hans fuldkomne Ulykke.

Saaledes, evigt vrelende imellem dødelig Smerte og henrykkende Glæde, kom hele hans Væsen endelig i en ham fremmed Spænding, der endog maatte

være paafaldende for dem, der kun kjendte ham overfladisk. Kjærlig Omhu og spejdende Nysgjerrighed iagttog ham snart fra alle Sider, og hans Livs skjønneste, helligste Hemmelighed, vanstabt ved Lavhed og Bagvadskelse, blev i en ganske forvansket Skikkelse snart til Eventyr for Byen.

Grevinde Lichtwerth søgte og fandt i moderlig Bekymring Midler til paa nogle Dage at unddrage sin Broder, General S...., fra hans vigtigere Forretninger, for at frelse Ferdinand af den store Fare. Thi for den kun i hendes Rangs og Stands Ideer ældede Kone var det, endog ved Hjertets og Landens mest udmærkede Egenstaber, umuligt, udenfor disse endog blot at tænke sig en Lykke mulig for den unge Grev von Hochburg.

Fuld af Bekymring for sin forklarede Bøns Søn, adlød Generalen hende, og begav sig til et af sine, kun faae Mile fra Residentsen fjærneede Godser, da han i dette Njeblik havde Grunde til, ikke at ville betræde Staden selv. Der kaldte han Ferdinand til sig. Værgelig over den uvelkomne Forstyrrelse fra vigtige Forretninger, tilskyndet af det Ønske, med muligste Hurtighed at vende tilbage til dem, benyttede han sig vel ved Gjensy-

net af for korte, alvorlige, maaskee for lidt afmaalte Ord for at spørge ham om Oprindelsen til et, som han udtrykkede sig, tosset Rygte, der beskylde hans elskede Plejesøn for en, især i disse skjæbnesvangre Dage, højst upassende Forbindelse med en Skuespillerinde, hvilken lige svært krænkede Dyd, Værd og hans ædle Forældres Minde.

Ferdinand var iforvejen, ved tusinde i Selskaber yttrede Drillerier og Hentydninger paa hans Forhold til Emilie, sat i en meget spændt Stemning; den Maade, hvorpaa hans Helligste, hans Kjærlighed, her blev omtalt, oprørte ham derfor paa det Yderste, og saaledes gjorde han, hvad han maaskee iforvejen ikke havde tænkt alvorligen paa, eller som han idetmindste endnu vilde have udsat en Stund; han erklærede Generalen uden Omsvøb, at han ikke vidste Noget om et, ham eller Dyden eller hans Forældres Minde vanærende Forhold, men at han glædede sig over denne Lejlighed til at forkynde sin Faders ædle Ben tidligere end nogen Anden den sjældne Lykke, der ventede ham, saasnart det var lykkedes ham, at bevæge Emilie Lichte-feld til at bestemme Dagen til hans uforanderligen fast besluttede Formæling med denne sit Kjønns Krone.

En meget hæftig, paa begge Sider med Fordom og Forbittrelse fortsat Samtale opstod nu imellem de to Mænd. Ferdinand følte, at han i sin Brede's Raserie stedsse utilgiveligere forsyndede sig imod sin anden Fader, og denne Følelse forstærkede hans Intet meer skaanende Raserie; den forkastende Maade, hvorpaa han maatte høre sin tilbedte Emilie omtales af den af ham endnu stedsse højtagede Herman, forledte ham til Udbrud, der stedsse bleve lidenskabeligere og mere oprørende, til Beslutninger, der stedsse udtalte sig forvovnere og egensindigere.

Imod dette ungdommelige Raserie satte Generalen kun alvorlig Bærdighed som en dybt fornærmet faderlig Ven, der rigtigt nok hverken viser sig meget skaanende i Ord eller i sit øvrige Væsen. Han dulgte ikke Unglingen, at han havde været beredt og endnu var det til at bringe sin usorglemmelige Vens, den afdøde Grev Hochburg's Minde ethvert Offer, kun kunde dette ikke overstride de af Gud og Menneskene satte Skranke for Ret og Billighed. Derfor borde han ikke længer udsætte sig for denne Behandling af en af Lidenskaber blændet Ungling, der neppe var voret fra Drengesalderen.

„Du forsmaaer min faderlige, kjærlige Omhu for Dig,“ tilføjede Generalen tilsidst, „saa gaa da! min Magt over Din indre, bedre Tilværelse har Du tilintetgjort, min Magt over Dine ydre Forholde vige for Tidens Magt. For flere Maanedes siden er Du bleven myndig. Imorgen skal min Secretair forelægge Dig mine Regninger, og overgive Bestyrelsen af Din Formue i Dine egne Hænder. Raad fra nu af, uforstyrret af mig, over Dine egne Handlinger, men find Dig ogsaa herefter i Følgerne.“

„Nu har jeg kun endnu Dig i Verden!“ raabte Ferdinand, idet han, i den hæftigste Tilstand, sønderreven af tusinde kjæmpende Følelser, styrte ned for Emilie og med flammende Blikke omfattede hendes Knæ. „Nu er det godt, nu er jeg ganske alene henvist til Dig, nu tør, nu skal, nu kan Du ikke længer ville unddrage Dig, Du er nu den eneste Stjerne, der endnu oplyser mit Liv, Du kan ikke ville støde det tilbage i evig Nat.“

Længe varede det, før den dødeligt forstrækkede Pige kunde samle saameget af Ferdinands en-

selte Svar, at hun gjættede, at Ferdinand for hendes Skyld var kommen i en Strid med General S..., der gav ringe Haab om Forsoning.

„Saaledes er det godt, saaledes er det jo godt,“ raabte Ferdinand, der nu igjen begyndte at komme lidt til sig selv. „Jeg takker ham, thi hans Haardhed har endelig, skjøndt voldsomt, ført os til den eneste mulige Afgjørelse af vor Skjæbne, som mit Hjerte allerede længe havde tilskyndet mig til. Emilie, vi ere Fet, men vi bør ikke stille det i noget jordisk Væsens Magt, at kunne skille os. Imorgen, min Emilie, imorgen bliver jeg befriet fra Din Fjendes Formynderskab, iovermorgen rejser jeg til mit Stamgods, der, saa meget den korte Tid tillader det, bereder jeg Alt til Din Modtagelse, og vender da tilbage til Dig, for at ile min Lykke imøde. Du elsker mig, Emilie, og vil ikke vægre Dig ved at tilhøre mig ganske, Du vil høre mine Bønner, vil for Alteret lade mig højtideligen gjentage Dig det Løfte, som mit Hjerte forlængesiden har udtalt for Gud, det Løfte, der gjør mig til Din Ejendom for hele Livet.“

Emilie sank taus tilbage i Sophaen, Taarer rullede enkeltvis over hendes brændende Kinder, me-

dens et sødt drømmende Smil spillede om hendes Læber, og hendes tankefulde Dje tabte sig i Billedet af en Fremtid, der straalende hende imøde med frist Klarhed. Hun stræbte længe forgjæves at bekjæmpe den Følelse, der uimodstaaeligen vilde gribe hende, dog samlede hun sig endelig, ligesom med Magt. Hun stod op fra Sophaen og traadte til Vinduet som om hun vilde unddrage sig Ferdinands personlige Nærhed, dog han fulgte hende derhen; vaklende imellem Frygt og Haab havde han hidtil bevogtet enhver af hendes Bevægelser.

„See, Emilie,“ begyndte han, idet han greb hendes Haand, „see Dig om, vi staae her paa den samme Plads, hvor Du engang hævede Synderen til en Himmel fuld af Lykke, den stakkels Ferdinand, hvem heed Kjærlighed forledte til at synde imod Dig; udtal det her, at Du giver efter for mit Ønske, at Du giver mig Tilladelse til, at gjøre Verden til Vidne om en Lykke, som den forgjæves skal forsøge paa at forstyrre.“

Højt og smerteligt grædende ilede Emilie med Hænderne for Ansigtet tilbage til Sophaen. I stum Angst stod Ferdinand bøjet over hende, medens Taarer længe strømmede ustandseligen, han vovede neppe at aande, thi han kjendte hendes bestemte,

ædle Sind, og ahuede den mægtige Kamp, der i dette Djeblig fandt Sted i hendes Indre.

„Ferdinand,“ sagde hun endelig, med uendeligt blød Tone, „hvorfor forlænge Uvishedens Qual? Lad mig som sædvanligt frit og aabent sige Dig hvad der ikke kan forandres: aldrig kan jeg blive Din Kone.“ Hendes Stemme qualtes, aandeløs sank hun tilbage, dog Ferdinands vilde Hæftighed tvang hende til at samle sig igjen.

„Hør mig, Elskte, hør mig, jeg bønfaller derom,“ raabte hun. „Jeg er fri, ganske uafhængig fri, staaer ganske alene i Verden, kun Dig tilhører jeg, Din Lykke er min, og om gjensidige Offere, som vi have at bringe hinanden, kan aldrig være Tale imellem os. Dog bør jeg aldrig tilståede det Skridt, hvortil Din forblændende Lidenskab vil forlede Dig, tro mig, aldrig er en Tanke kommen i mit Hjerte, om at vente det af Dig eller endog blot at ønske det. Jeg kjender de stræffelige Følger af en ulige Forbindelse, som den, hvori Du vilde bringe os, jeg selv er Barn af en saadan, og har allerede tidligt tilintetgjort mit Ungdomslivs Lykke, som Vidne om den usalige Tilstand, den foraarsagede. Nej, see ikke saa bedende paa mig! beed ikke, søn-

derris ikke ganske mit Hjerte. Emilie er Din, dog Grevinde Hochburg kan hun aldrig blive."

Udtømt sank Emilie til Ferdinands Bryst. Hun følte den hæftige Hjertebanken, der gjennem-
bøvede ham, med krampagtig Anstrængelse greb hans iiskolde Haand hendes, hørligt søgte han at drage Bejret, hans Tilstand var liig en Døendes.

„Nej! nej, det er umuligt!“ raabte han endelig.
„Tag det Ord tilbage, Emilie. Store, ædle Hjerte, føler Du da ikke det Intetsigende i Rang og Rigdom, naar vor Kjærlighed kommer i Bægtkaalen derimod? Vær større end dit Kjøn, Emilie, giv frivilligen, hvad Du maa give, lad mig ikke med Bønner afnøde Dig et Samtykke, som Du kan tilstaae i ædel Frihed. Du formaaer jo dog ikke meer, at drage Dig fra mig, Emilie! Tro mig, mit Liv, for os Begge gives der ingen Lykke meer, uden i vore Hjerter. Mig har Verden jaget fra sig, Dig har den aldrig erkjendt, trods de Laurbærkrandsen, den ødler Dig; vi ere nu Begge henviste til hinanden.“

Emilies Hjerte var nær ved at springe, Ferdinands Hede greb ogsaa hende, uden Ord, med hede Taarer holdt de længe hinanden omfavnede.

Derpaa rev hun sig ud af hans Arme, paany søgte hun at bekjæmpe sit Dnske, paany anvendte han Alt hvad fortvovlet Kjærlighed kunde indgive ham for at besejre hende.

„Ferdinand,“ sagde Emilie endelig, „jeg udholder ikke længer denne Kamp, min Kraft ligger under, skjøndt min faste Villie ikke. Hør mig taalmodig. Forlængesiden offrede jeg Dig allerede det Højeste, jeg havde, mit ubesmittede Rygte for Verden, der fordømmer mig, uden at kjende mig. Jeg anklager den ikke derfor; hvad jeg gjorde, har jeg gjort fordi jeg elskede Dig, og angrer det ikke. Din Kjærlighed blev mit Liv; hvorhen den vil føre, hvorledes det engang vil ende, ligemeget. Dog uden Bebrejdelse i mit Indre maa jeg blive, og om jeg end maastee har bortkastet min Tilværelse, Dit Liv, Ven, maa ikke tabes, aldrig vil jeg standse dets Gang. Jeg er ældre end Du, min Verdenserfaring er modnere. Lad den, lad min Kjærlighed endelig besejre Dig, lad din egen lyse Aand tale kraftigere for mig hos Dig, end jeg selv formaaer. Ferdinand, jeg giver Dig det højeste Beviis paa Kjærlighed, som en ædel Kvinde har at give, jeg udnævner Dig til Herre og Hersker over min Skjæbne,

ordne den efter frit Valg, før mig hvorhen Du vil, jeg er ganske Din, dog Haanden rækker jeg Dig ikke ved Alteret og bærer ikke Dit Navn. Paastaar Du det endnu, saa maa jeg flye og vil ikke overleve Flugten fra Dig."

Før han formodede det, var Emilie med disse Ord forbi ham, og inde i sit Kabinet; „god Nat, god Nat," raabte hun endnu til ham idet hun tillaaede, og han ilede ud, for at fjølne det brændende Bryst i den kolde Stormnat.

„Ogsaa De, Werner?" skrev Ferdinand fjorten Dage efter til sin Ven, „ogsaa De har ladet Dem henrives af den almindelige Dom over min Forbindelse med Emilie? Jeg har modtaget det lange Brev, som De udtrykkeligen skrev til mig, for at bringe mig fra et Giftermaal med en Komoedi-
anterinde; dog dette Brev, tilstaa det kun, flød rigtigt-
nok fra Deres Pen, men ikke fra Deres Sjæl; Generalen og min gode, men fordomsfulde Plejemo-
der have denegang været Deres Drakel. Jeg beder, berolig Dem og disse To angaaende dette Punkt. Grev Ferdinand von Hochburg ægter ingen

Komoedianterinde, han sidder i dette Djeblig paa sit gamle Stamslot, bestjæftiget med ganske andre Tanker; thi, læg vel Mærke dertil, Komoedianterinden har givet den rige, fornemme Greve en Kurv; jeg ønsker, at Alle, der interessere sig derfor, Venner og Fjender, maa erfare denne Bægring. Ferdinand har altid, som Enhver veed, været noget sær, og saaledes har da denne Kurv, hvor smerteligt den end fra een Side saarede ham, dog tillige hævet ham til den lykkeligste Dødelige paa Jorden."

„Maa jeg da virkelig først forklare min Ungdoms ædle Ven og Vejleder Alt dette? maa jeg gjøre ham det tydeligt, at min Emilie tænkte højt nok til at aflaae min Haand, for at end ikke det ringeste Skin af Egennytte eller smaalige Hensyn nogensinde skulde kastes paa hendes rene Væsen; for at der ikke skal siges, at hun, for at høre sig, har standset mig i min Flugt. Uden Hensyn, givende slip paa enhver fremmed Beskyttelse, har hun lagt hele sin Fremtid, alt sit Vel og Bee i mine Hænder. Og hvilken foragtelig Usling var jeg, hvis ikke just derfor Omsorg for hende blev mit Livs Maal! hvis jeg nogensinde kunde glemme,

hvor højt hendes uindskrænkede Tillid har æret mig!"

„Dog hun betroede mig ikke alene sin Fremtid, ogsaa hendes Fortid ligger udbredt for mig; klart, lyst og pletfrit straalte den i Uskylds herligste Skin og uendelig Værdighed. Hvor er jeg nu beskæmmet over, at denne Waller engang kunde oprække min Skinsyge. Udenfor Theatret var han altid Emilie for ubetydelig til enten at værdige hans Person eller hans Opførsel nogen særdeles Opmærksomhed; dog paa de betydningsfulde Bræder var han, som hendes sædvanlige, bestandige Medspiller, hende af højeste Vigtighed. Hun plejede gjerne at tale med ham om mangen lille Theatercoup, som hun maatte udføre med ham, paa Grund af vor Tids stedse dybere synkende Smag; og at hun ikke vilde aftale Sligt i Theaterproverne, var vel naturligt. Dette gav Anledning til den fortrolige Opførsel, som han tillod sig, og som hun taalte, fordi hun ikke vilde gjøre sig den Umage, at vise ham tilbage indenfor de passende Skranke. Saaledes var han ogsaa kun kommen paa hin Aften, efter Forestillingen af Romeo og Julie, for at bringe

hende en kostbar Hat-Agraph tilbage, som hun havde laant ham for denne Aften."

„Hvad Skikkelse vort Liv nu vil faae, spørger Du? om Emilie vil offre mig sin Kunst? Hun tilbød det, med den Ytring, hun haabede, at hun med Tiden vilde lære, at udfylde det derved opstaaende Hul i hendes Tilværelse; dog hvilket Uhyre af Egoisme var jeg, hvis jeg, efter en saadan Erklæring, blot kunde fatte den Tanke, strax at ville berøve hendes Tilværelse de skønneste Blomster. Tiden, der jævner saa meget, skal ogsaa her virke lægende."

„Rigtigtnok bære disse Blomster, hvis Duft glæder mig, ogsaa Torne. Besper, Natfugle, Skarnbasfer, alleslags Slæng vover at sværme omkring hende. At forjage disse paatrængende Folk, er rigtigtnok ingen behagelig Umage, dog har jeg i disse Dage gjort et Forsøg, der, haaber jeg, vil have god Virkning. Jeg har taget en af de unge Herrer en Smule i Skole, der i min Nærværelse tillod sig ubestredne Ytringer om Emilie, og tænker, De Andre skulle tage Exempel af ham."

„Nu er jeg her paa Slottet Hohenburg, dels for at ordne mine Anliggender, dels for at vente,

til hin Duethistorie bliver fortrængt fra Samtalerne ved en eller anden ny Dumhed. Hoved og Hjerte har jeg fulde af paradisiske Drømme om en overvættets lykkelig Fremtid, men de bølge endnu, neppe halvt forstaaede, i min Sjæls Indre."

Ferdinand vendte snart efter tilbage til Residentsen og Emilie. Han tilbragte tryllende skønne Dage, Emilie fjølnedes aldrig i den Bestræbelse, dagligen at gjøre ham lykkelig ved nye Beviser paa sin inderlige Kjærlighed; dog mangen Bitterhed blandede sig i disse Glæder, der virkelig forskjønnede hans Tilværelse, og mangen Skrytæg formørkende op paa hans Livs klare Horizont.

Fremfor Alt begyndte hans Forhold til General S... og dennes ædle Søster hver Dag meer at trykke ham med en Følelse, der lignede Anger. Han var ikke vant til at glemme gammel Kjærlighed og Trostkab, at lønne med Utaf Belgjærninger, der vare beviste ham i den hjælplose Ungdom, og hans Samvittighed frikjendte ham i denne Henseende ikke for al Brøde; han maatte idetmindste tilstaae, at han havde skullet behandle den velmenende Ven, den fa-

derlige Beskytter, med mere Ærbødighed, end han havde gjort; og naar han tænkte paa, at han endog med næsten fornærmende Planmæssighed havde undveget sin Plejemoder, der dog aldrig havde mødt ham anderledes end med hjertelig Godhed, da ønskede han at kunne skjule sig for sig selv.

Tilfældet førte ham engang paa et tredie Sted sammen med hende, efter længe ikke at have seet hende; Grevinden saae ikke vred, men med mørk Alvor paa ham, og dybt bevæget ilede Ferdinand hen til hende, for at kysse hendes Haand, som hun ikke nægtede ham; han saae hende i Djet og en stor Taare blændede den ærværdige Kones lyse Blik.

Det var for meget for hans Hjerte. Selskabet, der omgav dem, tillod for Djeblikket ingen Forklaring, dog han ilede endnu samme Aften til Grevinden paa en Tid, da hun, som han vidste, sædvanligen befandt sig alene. Efter gammel Bane gik han, uden at lade sig melde, lige til hendes Bærelse, og stod pludselig uventet for sin fordums Formynder, den ærværdige General G..., der just, efter lang Fraværelse, var vendt tilbage og var stæget af hos sin Søster.

Ferdinand blev et Djeblif staaende paa Dørrinet, ubestemt om han skulde træde nærmere, eller vende om igjen? Dog Herman endte hans Bæklen, idet han gif ham nogle Skridt imøde. En ligegyldig Samtale blev bragt paa Bane, hvori Begge omhyggeligen undvege at berøre enhver Stræng, der havde funnet frembringe en Mislyd. Dog Ferdinand udholdt ikke længe at staae ligeoverfor denne Mand i saa ganske forandrede Forholde. Generalens Dpførsel blev sig lig, mild, alvorlig og afmaalt, som stedse; men Ferdinand følte en bitter Smerte. Han tænkte paa, hvorledes denne samme Herman engang havde staaet ved hans Faders Dødsleje som en trøstende Skytsaand, og greb hastigt efter sin Hat, for at undflye hans nu trykkende Nærværelse.

„Du gaaer, Ferdinand,“ sagde Generalen pludselig, idet han traadte ham nærmere, „gaa, hvorhen Du vil, gid den Lykke maa møde Dig, som Du haaber og søger. Mange af mine tidligere Bønner og Formaninger har Du glemt. Nok derom! Min Bøn at holde Dig beredt for en nær, ærefuld Ansættelse, er, haaber jeg, ikke iblandt hine. Den store Tid, der desuden vil skjule mangan Plet, og

mange Huller, nærmer sig nu med sagte, men magt-
tige Skridt. Væg vel Mærke til disse mine Hen-
tydninger og lad Dig ikke saa fast omspændes, at
Du ikke meer kunde rive Dig løs, naar det gjælder
det store Værk."

Generalens sidste Ord vare ubeskriveligt vel-
gjørende for Ferdinands saarede, Hjerte; han
saae sig ikke ganske forstødt af den Mand, som han,
uagtet alt det, der i den sidste Tid var traadt for-
styrrende imellem dem, dog maatte stille meget højt
og agte som en anden Fader; desuden var Haabet
om daadrige Dage rykket ham saa meget nærmere,
at han nu i glad Forventning med Sikkerhed kunde
imødesee dem.

Han ilede til Emilie, for at meddele hende
sine glade Følelser, han vilde tillige søge at bevæge
hende til, paa hans Gods at tilbringe den aarlige
Ferie, som hun ellers plejede at anvende til en Kunst-
rejse, da han ønskede at begive sig did, indtil det
sikkert ikke meer fjærne Opbrud, for at undgaae
Synet af de stedse overmodigere Fjender. Dog til
sin store Misfornøjelse fandt han Emilie omringet
af Selskab. Nogle Fremmede af Betydenhed, for-
anledigede ved den sjældne Kunstnerindes Ry, havde

onstet, udenfor Scenen at gjøre hendes Bekjendtskab; nogle af hendes aandrigste Bekjendte i Staden havde forenet sig med dem, rigtigtnok lutter Mandfolk, thi Emilies Stilling i Verden tillod hende ikke, at vælge sig qvindelig Omgang efter sit Ønske.

Omstraalet af en Glorie af Ynde og Skjønhed sad Emilie midt i denne Kreds, Munterhed thronede paa hendes Pande og hendes Dje skinnede stærkere end sædvanligt; hun talede just med Mand og Liv om sin Kunst. „Jeg spiller som jeg aander,“ hørte Ferdinand hende sige ved hans Indtrædelse, „Kunst og Liv ere mig Eet og jeg er overbevist om, at jeg ikke vilde kunne frasige mig det Ene uden det Andet.“

Ferdinand saaredes dybt ved disse Ord, der tilintetgjorde hans Forhaabninger for Fremtiden; med en Stemme, der bævede af indre Bevægelse, søgte han at tage Deel i Samtalen. Saa godt det lod sig gjøre i saa mange Vidners Nærværelse, erindrede han Emilie om hine Planer til et Liv i landlig Afsondrelse, hengiven til Nydelsen af Naturen og Kunsten, i Ordenes vidtomfattende Forstand, som hun ofte ved hans Side havde overladt sig til.

„De tænkte engang anderledes, og det endog for ikke længe siden,“ sagde han tilsidst. „Ja, under visse Betingelser holdt De det ikke engang for umuligt, at kunne træde tilbage fra Scenen?“

Emilie taug, idet hun vemodigt smilende betragtede ham. „De har Ret, det var engang, men nu ikke meer,“ sagde hun endelig. „Det var en Bildfarelse, men en guddommelig skjøn; og endnu stedse gives der Djeblikke, i hvilke jeg med Glæde kan hengive mig til den,“ tilføjede hun med et halvtqvalt Suk. „Men naar jeg tænker ganske frit derover, saa finder jeg dog, at denne Idee ikke er Bidere, end en skjøn Drøm, imod hvis Opfyldelse hele mit Væsen oprører sig. Jeg veed, jeg maatte og vilde gaae til Grunde derover, thi vær overbevist om, Grev Hochburg, den, hvem Kunsten først engang ret har grebet, holdes fast for hele Livet, der gjælder ingen Modstand og intet Valg. En Saadan passer heller ikke meer for noget Andet, og skulde vel heller ikke meer indlade sig paa noget Andet.“

Ikke saameget denne Erklæring, som den Maade, hvorpaa den blev gjort, var Ferdinand meget ubehagelig, han forlod tidligt Selskabet og ilede

hjem. Breve, som han traf hjemme, bragte ham snart til at glemme sit Mismod. De bekræftede de vigtige politiske Nyheder, som man i nogle Dage havde hvifket til hinanden i største Fortrolighed; fra flere Sider fik han Efterretninger om store, skjøndt hidtil hemmelige Forbindelser og Tilberedelser til en hæftig Kamp. Nytt, frisk Ungdomsliv gjennemglødede hans Bryst, hans Phantasie fyldtes med Billeder af en berømmelig, daadrig Tilværelse, der nu snart skulde begynde for ham, og saasnart den Morgentime slog, da Emilie plejede at modtage ham, ilede han til hende, for at meddele hende sine glade Forventninger. Den forrige Dags Mismod var forglemt, ligesom Gaarsdagens Planer, paa hvis Udførelse der nu desuden ikke meer var at tænke.

Langt tidligere end sædvanligt fandt han Emilie fuldkommen paaflædt, i fuldt Arbejde ved et Bord, hvorpaa laae højt optaarnet Silketøjer, Flor, Flitter, Perler, Broderie og alle Slags Theater-smykker. Tre af de modbydeligste Theaterkreaturer, som Ferdinand aldrig før havde seet hos Emilie, vare hos hende, i dyb Bestjæftigelse med alle disse Herligheder.

„Velkommen i en god Time!“ raabte Emilie sin Ven imøde, saasnart hun saae ham. „De kommer ret ønskeligt, for i et vigtigt Anliggende at staae os bi med deres erkjendt fine Smag. Donna Diana behøver en forførerisk Negligée, vi have en egenkjærlig, stolt Prinds at besejre, idetmindste gjælder Don Cesar derfor, og det er intet lidet Foretagende, der maa ikke sees noget Simpelt, noget Uægte. Intet, uden det er anordnet med prøvet Skjønhedsfands.“

De tre Theaterdamer undlode ved disse Ord ikke, at overlæsse Emilie med en Strøm af de allertrivielleste Smigrerier, og bragte derved Ferdinands Afsty til det Højeste. Han traadte hen ved det fjærneste Vindue, og paa et Begn ilede Emilie strax hen til ham.

I al Korthed meddelte han hende her i faae bevingede Ord, hvilket til Bished grændsende Haab om en nær, al lidt Uret jævrende Fremtid han havde faaet, siden han sidst saae hende. Hans Kind glødede, hans Dje lynede, han trykkede Emilies Haand paa sit i stolt Glæde bankende Hjerte, medens han, sagte hvisskende, ret levende søgte at forestille hende hvilken Lykke det var, at opleve den

Dag, da Folket vilde staae op og afvælte den længe baarne Skjændsel; hvor herligt det var, at træde ind med i de Rjæmpendes Rækker, og sætte Lykke og Liv, Guds og Ejendom, paa Opnaaelsen af et stort, fælles Maal. Emilie's funklende Blik hængte ved hans Læber. Aldrig troede hun at have seet ham smukkere, end i dette Djeblisk. Sig en Oldtidens Helt, stod han for hende, besjælet af Mod og Daadlyst.

Dog hun havde kun hørt, kun seet ham, ikke forstaaet ham, thi hendes Tanker vare endnu fængslede ved det, der foregik ved hendes Arbejdsbord. Hun havde kun hørt, at han forkyndte hende en glad Tildragelse.

„Glæder det Dig, Kjære? nu saa glæder det ogsaa mig,“ svarede hun derfor ganske muntert, da han havde ophørt at tale. Ferdinand betragtede hende stedsende. „Men nu, beder jeg Dig, lad mig nu slippe,“ tilføjede hun, idet hun rev sig løs fra ham, „lad mig tænke paa min Donna Diana, det er for Djebliffet det Nødvendigste.“

Ferdinand saae med en sølsom Følelse efter hende, hvorledes hun i et Nu igjen var midt inde i Diskussioner over Valget iblandt flere Farver;

Drapperier, Fjer og Kostüme. Brudstykker af Roller, Parodier og Theaterhistorier blandede sig i broget Brimmel i hendes Underholdning med de tre Damer. Ferdinand holdt det for det bedste at gaae, for at komme igjen den næste Dag.

Dog desværre fandt han den næste Morgen Alt just saaledes, som han Dagen før havde forladt det, den samme frivole Bestjæftigelse og det samme utaalelige Selskab, formeret med nogle elegante Sjomfruer. Emilie var endnu muntre end den foregaaende Morgen, thi hendes Arbejde syntes at lykkes. Spøg, lystig Hentydninger, vittige Indfald fulgte hinanden med Lynets Hurtighed, hun var virkelig i dette Djeblik høist yndig; Ferdinand følte det vel, det nye Trylleri, som hun vidste at udbrede omkring sig, undlod ikke at gribe ham, men han havde dog ingen Glæde af dette uvante Bæsen, hvorved han egentlig blev ret ilde tilmode, næsten som dengang ved Waller's Nærværelse.

„Vil Alt det endnu vare længe?“ spurgte han endelig.

„Dermed er det, som med Bjerget Sinais Højde, man veed det ikke,“ raabte Emilie leende, og tilfæstede ham et Kys, idet han, ikke længer Herre over

sit Mismod, vilde gaae, men gjorde ikke mindste Forsøg paa at bevæge ham til at blive.

Var det Emilie! sagde Ferdinand til sig selv, da han gik fra hende: i disse Dage, da en stor kommende Tids Morgenrøde oplyser hele min Sjæl, bestjæftiges hun saa udelukkende af Pynt og Tant, at hun ikke faaer en Times Tid tilovers til at høre mig naar jeg vil udøse mit af store Følelser og Tanker overstrømmende Hjerte for hende! Han erindrede sig hvorledes hun endnu for kort siden undertiden forbad ham at komme, fordi hun maatte lære sine Roller, og dog skændte paa ham, naar han adlød hende, og hvorledes hun havde tilstaaet ham, at hun vænnede sig til, tre Timer tidligere end sædvanligt at berøve sig Sønnen, for at holde ham de Aftener frie, naar hun ikke skulde spille; han tænkte paa Alt dette, som paa Noget, der forlængesiden var skeet og han sukkede.

Tro, inderlig Kjærlighed og alvorlig Bestjæftigelse med Forberedelser til en alvorlig Fremtid, lod imidlertid hans fremspirende Mismod ikke slaae fastere Rødder. Ikke saa meget Tilfidesættelsen af ham selv havde smerttet ham, men mere den Kulde, hvormed Emilie behandlede det, der i dette Djeblis syntes

ham det Vigtigste. Han begreb ikke, hvorledes et virkeligen ædelt Hjerte, selv i et quindeligt Bryst kunde blive koldt, naar det gjaldt om Fødelandets Befrielse fra fremmede skjændige Lænker, og ilede at styrte sig i en Strøm af Arbejder, for ikke at behøve at tænke meer derpaa. Han begyndte ivrigere end nogensinde at ordne sine egne Anliggender endnu før Udbruddet af en Krig, hvis Varighed ikke iforvejen kunde beregnes, og nogle smaae Rejser i Residentens nærmeste Omgivelser, som han derfor maatte foretage, forhindrede ham flere Dage fra at see Emilie. Denne Undværelse kunde ikke forfejle, paany at vække Længsel efter hende, enhver Følelse af Mismod indslumrede i hans Bryst, da han paa Hjemreisen gjensaae Residentsens Taarne. Han erindrede sig, at der just samme Aften skulde gives en af Emilie ofte omtalt Forestilling af Tasso, hvori hun vilde optræde som Prindsessen, med en fremmed berømt Skuespiller, og han anvendte Alt, for idetmindste at komme saa tidligt, at han kunde bivaane den Elskedes Triumph. Uagtet den største Hast, var det dog bleven sildt, den første Akt af Mesterværket var forbi, den Anden begyndt, da Ferdinand traadte ind i Skuespilhuset; alle Røger vare

overfyldte for at see den berømte Skuespiller, der gav Gjæsteroller; og Ferdinand, der fandt det umuligt at naae sin sædvanlige Plads, blev ganske Dje og Dre i en af de fjærneste Loger. Nu begyndte den tredie Akt, og nu først saae Ferdinand Emili e. Hendes melodiske Stemme, hendes glimrende Skjønhed, den uefterlignelige Kunst, hvormed hun vidste at tilegne sig Digterens harmonierige Sprog, henrev Alle til det mest stormende Bifald. Henrykt begejstret hængte Ferdinands Dje ved den Elskede; dog tilfældigvis strejffede det over den Plads, som han sædvanligt plejede at indtage, en høj, smuk Fremmed stod, ragende frem over Alle, næsten isoleret paa den, og Ferdinand troede endog at see, at Emilies Blikke nogle Gange syntes at opsoege ham. Forgjæves tilhviskede hans gode Genius ham, hun søger Dig paa Dit sædvanlige Sted, hans gamle Mismod vaagnede igjen ledsaget af en egen ahnende Følelse, der stedse blev stærkere, jo oftere hans Blik søgte den Fremmede; og da endelig Lasso traadte frem, bejamrende den skønne Trylleverden i sit Hjerte, hvorom han troede at den nu opløste sig i Intet for hans klarere Sands, da han med den højeste Smertes Udtryk raabte:

„Ogsaa hun! ogsaa hun! Undskyld Du hende
hun,

Men dølg ej for dig selv: ogsaa hun! ogsaa
hun!“

da kunde Ferdinand ikke længer udholde det. Endnu engang saae han hen til den Fremmede; langt, langt foran ham, ganske nær ved hende, stod hin i Prosceniets klareste Belysning; en kold Haand pressede Ferdinands Hjerte sammen, idet han bemærkede det Mørke, der omgav ham selv, det forekom ham som han nu ikke var hende mindre fjærn, end alle de Dvrige omkring ham; han ilede bort; Stjernerne, Træerne, Alt hvad han saae, syntes med Klagetoner at tilraabe ham: Ogsaa hun! Ogsaa hun!

Nattens Stilhed sagtnede endelig Stormen i hans Sind, hans bedre Selv vaagnede, og lærte ham at skamme sig over et i Grunden latterligt, egentlig paa Intet støttet Anfald af Skinsyge. Han lovede sig selv, i Fremtiden at være mere overbærende imod den Elskede, hvis Stilling i Verden gjorde hende det til Pligt, at behage Alle, at ville fortrylle Alle. Saa tidligt han kunde det næste Morgen, ilede han til Emilie, for at afbede en

uret, hun ej engang kjendte. I Forsalen ilede Nanny, Emilies Kammerpige, grædende forbi ham, uden at ville svare ham; Ferdinand begyndte allerede at ahne en Ulykke, der havde truffet den Elskede, og dobbelt Skræk greb ham, da han aabnede Døren til hendes Bærelse, og saae hende ligge paa Sophaen, bleg, forandret, øjensynligen syg.

Han vilde strax ile bort, for selv at hente en Læge, dog Emilie kaldte ham tilbage.

„Jeg er ikke syg,“ sagde hun, „kun forstemt, kun nær ved at ærgre mig ihjel, og har sandelig ogsaa Grund dertil. Bærre end mig er det ikke gaaet Kogen! Du selv var Bidne til, med hvilken Omhu jeg forberedte min Dragt, til Donna Diana, ogsaa var det lykkes mig, at udfinde den eleganteste, Klædeligste, og derhos dog ret fyrstelige værdige Negligée for den vanskelige Scene i Lysthuset. Jeg vilde ønske, at Du havde seet mig, da jeg prøvede den! og nu, Ferdinand, tænk Dig min Skræk! At jeg var istand til at spille videre, er det højeste Beviis paa mit Talent, som jeg endnu har aflagt; tænk Dig, Elskte, hvorledes jeg blev tilmødt da igaar den utaalelige Kramer, som Leonore Sanvitale, træder mig imøde i den første Havescene,

klædt nøjagtigt saaledes, som jeg vilde være som Donna Diana. Den lille la Croix, som jeg lod sje Kjolen, har forraadt mig, hun skal undgjelde det, og Nanny ogsaa, der var med i Complottet — — —"

„Emilie!“ afbrød Ferdinand hende med en ganske sølsom Tone.

„Vær rolig,“ sagde Emilie, „Mamsell Kramer triumpherer ikke. En Gud har indgivet mig det, jeg skjærer mit nye tyrkiske Schal itu; jeg er allerede paa det Rene med mig selv, den anden Opfindelse af Dragten skal langt overgaae den Første i Elegance; men ærgerlig bliver den Historie dog.“

„Hvilken Theater-Dæmon har da i denne Tid udøst alt det Uheld over Dig, der nogensinde blev udruget imellem Kouliisferne, og næsten gjort Dig ukjendelig for Din Ven!“ tog Ferdinand nu Ordet. Han følte sig saa meget mere opbragt og bedrøvet, jo mindre og ubetydeligere hele den Tildragelse forekom ham, der havde bragt Emilie ud af sig selv.

„Jeg beder Dig,“ svarede Emilie temmeligt stødt, i en stedse endnu noget hæftig Stemning, „jeg beder Dig, giv Dig ikke af med at dømme om en Følelse, som Du ikke kan have Begreb om. —“

Du kan umuligt fatte, hvor magtpaaliggende det maa være mig, at bevare det første gunstige Indtryk, og holde Marken. Mamsell Kramer er smuk, er ganske ny, Publikums Gunst er noget vankelmødigt; men hvor nødvendig denne Gunst er min Kunst og følgelig ogsaa mit Liv, det kan jeg rigtigt nok ikke gjøre Dig tydeligt."

Det var første Gang, at Emilie udsagde, hvorledes hun, uagtet al den Kjærlighed, hun følte for Ferdinand, dog betragtede sig som et fra ham adskilt Væsen, saasnart han satte sig imod det, som hendes Kunst fordrede af hende. Det saarede ham dybt, men han vidste at skjule det i hendes Nærværelse, og da han havde forladt hende, forandrede et ømt undskyldende, Kjærlighed aandende Brev fra hende snart igjen hans Tanker. Men det forstyrrede ikke hans stedse klarere Overbevisning, at Emilies Kunst var hans Kjærlighed en langt farligere Rival, end alle Wallere i Berden. Den Tro, at Emilie kunde dele sin Tilværelse imellem sin Kjærlighed og sin Kunst, svandt stedse mere for hans sidste Erfaringer, og stedse tydeligere blev det ham, at hun maatte opgive Forsøget paa, saa sørgeligen at ville lemlæste Begge.

Mindre lidenskabeligen, men fastere og bestemtere, end paa hin Aften, da han i vild Fortviølelse sank for Emilies Fødder, følte han i sit Hjerte den klare Overbevisning, at hun, forenet med ham ved lovlige Baand, ogsaa for Verdens Dine maatte dele Sorg og Glæde, Ære og Navn med ham, hvis ikke baade han og hun skulde blive ulykkelige. Han skjulte sig ikke Størrelsen af det Offer, som Emilie maatte bringe ham, idet hun gav slip paa Maalet for hele sin Fortids Stræben. Ham selv smertede det, naar han tænkte sig, at han maatte fravige sig den Lykke, at see sin skjøne Elskede i hendes Kunsts blændende Glorie med den Bevidsthed, at hun dog kun tilhørte ham alene. Men dybt i hans Hjerte hævede sig højt og paatrængende Nødvendighedens Stemme, og han besluttede, at vove Alt, for at vinde Emilie for sine Anskuelse, og derved sikke hende og sig selv en ikke ved nogen Deling foruroliget Tilværelse.

Han besluttede, rask og bestemt at udføre sin Beslutning, og benytte den første passende Time, for at fornøye sit tidligere yttrede Ønske, understøttet af alle de Grunde, som hans Kjærlighed og hans Forstand kunde indgive ham. Dog Tilfældigheder,

der ikke lode sig beregne, hindrede ham flere Dage fra at iværksætte denne Beslutning.

En Stilhed var nu indtraadt i det offentlige Liv, lig den, der jævner Bølgerne, kort før Udbruddet af en Storm. Den erfarne Skipper kjender og benytter den til Forberedelser imod den nærmende Fare. Med den dybeste Alvor i Hjertet viste Enhver et fuldkommen roligt Ansigt. Hoffet og Byen oplivedes af glimrende Fester, hvortil en Prindsesses Formæling gav den nærmeste Anledning. En Mængde, ved Rang, Anseelse eller Ry udmærkede Fremmede syntes Tilfældet kun at have samlet i Residentsen, for at deeltage i de selskabelige Fornøjelser. Ferdinands Forholde tillode ham ikke, at holde sig tilbage, dette vilde han heller ikke paa en Tid, da han ofte, midt i den tilsyneladende lystige Brimmel, traf Noget, der havde Hentydning paa det snart Forestaaende, hvor han mindst havde formodet det.

Iblandt alle de mangfoldige nye Figurer, der mødte Jagttagerens Øje, ragede en Gæste, lig et kolossal Kjæmpebillede, højt ivejret over alle Dvrige; en Person, der saavel ved personlige Fortrin, som ved tusinde paafaldende Særheder maatte og sjensynligen ogsaa vilde drage Opmærksomhed ti

fig. Det var Grev Felix Colotinsky, Søn af en fordums polsk Magnat, med umaadelige Rigdomme. Fra sin Ungdom af havde han mest levet paa Rejser; hele Maaneder, næsten hele Aar havde han undertiden opholdt sig i Stæder, hvor han ved sin Ankomst kun havde villet blive nogle Timer; paa andre Steder rejste han ofte bort igjen paa Djeblikket, hvor en Bolig med betydelig Bekostning var indrettet til ham for lang Tid. Et meget forskjelligt Rygte gik allevegne foran ham; snart kaldte man ham en afgjort Nar, snart hævdede man ham til Halvgud; snart gjaldt han for entusiastisk og sentimental, snart syntes han at ville drive et frækt, overmodigt Spil med Alt, endog det Helligste, saa man maatte vende sig gysende bort.

Saaledes stod dette sølsomme Menneske uforstaaet, uden at være elsket, men dog eneherkende, i enhver Kreds, som han samlede omkring sig; han forenede den sølsomste Blanding af modstridende Ejendommeligheder og Egenstaber. Om han nærmede sig til den modne Mandsalder, eller endnu stod i sin blomstrende Ungdom, var vanskeligt at afgjøre: fra det mørke, rullende Jldøje lynede ofte ganske ungdommelig Længsel under de skarpe, noget dybe

Djenbryne, og dog syntes det gjennemtrængende Blik at tyde paa mangfoldige, store Erfaringer. Munden bar Udtrykket af lykkeligt besejrede, men hæftige Smerter, og dog spillede ofte et koldt, sælsomt, næsten ironisk Smil om den. Hans Legemsbygning var stor og stærk, næsten atletisk, men en ham egen Ynde og Gratie ledsagede enhver af hans Bevægelser. Han var i de mest glimrende Damerkredse optraadt som uomtvistet Sejerherre, havde den Stolte ikke altfor tydeligt ladet mærkes, at han forsmaaede saadanne Sejre, der syntes at ville blive ham lette.

Tøvrigt var den Opsigt, som han overalt opvakte, ham øjensynligen en sand Fornødenhed; Alt ved ham og omkring ham var beregnet derpaa, det prægtigt klædte, talrige Tjenerskab, der omgav ham med næsten orientalsk Pragt, Mængden af glimrende Equipager, skønne Heste og Hunde. Dgsaa foretog han sig selv meget, for at drage den offentlige Opmærksomhed til sig; han foer i en Luftballon op imod Stjernerne, eller rutschede møjsommeligen omkring paa en Draisine; kjøbte Kostbarheder, som han i næste Øjeblik bortgav til ganske ligegyldige Personer, og begik tusinde Daarstaber. Den

ham medfødt ædle Natur holdt ham dog stedse fjærn fra alt Simpelt, maaskee uden at han selv var sig det bevidst; han havde endog Øjeblikke, i hvilke hans Aand saa klart, ligesom guddommeligt hævede sig over Hverdagsverdenen, at selv de, der mindst yndede ham, beundrende maatte hylde ham.

Ferdinand havde rigtigtnok bemærket denne paafaldende Person, hvilket da heller ikke var muligt andet, men han havde næsten med Flid undveget ham. Ved første Blik havde han i Greven gjenkjendt hin Fremmede, hvem han ved Forestillingen af Tasso havde seet paa sin Plads, og som allerede dengang gjorde et ubehageligt, frastødende Indtryk paa ham. Erindringen om hin Aften, den Frygt, at Colotinsky som Polak sandsynligvis bøjede sig til det fjendtlige Partie, og endog som hemmelig Spejder kunde blive farlig for den gode Sag, egnede sig ikke til at mildne dette første Indtryk. Og nu maatte han træffe den samme Mand, som han med Plan undveeg, hos sin Elskede paa den første frie Aften, som han i lang Tid havde kunnet tilbringe hos Emilie; og det som en gammel Bekjendt, der ikke syntes at have isinde, saa snart at vige for nogen Anden.

En skjærende Smerte berøvede ham al Fatning ved Synet af Colotinskij; en dyb, pinlig Følelse, som over en stor Uret, man gjorde ham, forbød ham at tale og røvede ham hans sædvanlige Kandsnærværelse. I sølsom Bevidstløshed hilste han Emilie, og Greven og satte sig ved Siden af dem, uden dog at tage mindste Deel i deres virkelig aanderige Underholdning. Uden al Bægning fulgte han endelig den Beundrede, da denne stod op og erindrede Ferdinand om, at det var paa Tid'en, at begive sig paa Slottet, hvor de Begge ventedes til Aftenstaffelet.

Efter en i mørkt Mismod med sig selv gjennemvaaget Nat, gik Ferdinand den følgende Morgen ud, for at spadserere i Foraarsolen. En Mængde festligt pyntede Folk, der ilede forbi ham, erindrede ham ved deres Syn om, at han Dagen før havde hørt om en for denne Morgen bestemt Lystighed, kun havde han fuldkommen glemt, af hvilket Slags den skulde være og hvor den skulde finde Sted. I dette Øjeblik foer et Par Tjenestepiger forbi ham med en halvvoxen Dreng.

„Tag Benene med Dig, Fritz!“ sagde en af Pigerne, „vi komme ellers for silde og faae ikke Noget at see.“

„Th Snaak, det har ingen Nød,“ svarede Drengen, „Mamsell Lichtfeld er der ikke endnu, og før kommer ingen Hestehale ud af Stalden. Den polske Greve har vel ti Gange selv befalet sine Folk det, Herr Stalddrengen med den brogede Tasse har sagt mig det, og han maa jo bedst vide det.“

„D jeg gad nok være saadan en Mamsell, der kan sætte saa mange Heste i Trav, naar hun vil!“ tilføjede Drengen.

„Og de mange Grever ovenikjøbet, raabte Pigen leende, idet de ilede videre.

Oprørt i sit Inderste ilede Ferdinando nu ligeledes videre, thi pludselig huskede han tydeligen, at denne Morgen et Hestevæddeløb paa engelsk Maade skulde finde Sted, hvorved den rige Polak maatte tage den betydeligste Andeel, da Ingen ejede smukkere Heste end han. Ogsaa fløj i det Øjeblik, da han ankom til Væddeløbspladsen, nogle dejlige engelske Løbere forbi ham, hvilke han strax erkjendte for Grevens Ejendom. Paa enhver anden Tid vilde det Skuespil, der her blev at see, havt meget tiltrækkende for ham, dog dennegang søgte hans Øje iblandt Mængden af Tilskuere kun den Elskede, og fandt hende ogsaa snart ved Siden af en af hendes

Beninder, i en af de mange Vogne, der fulde af Damer holdt paa et Sted, hvor man beqvemt kunde oversee Alt. Grev Colotinskij holdt ikke langt fra Emilie paa en prægtig, snysende Araber, han nærmede sig hende fra Tid til Anden, for at sige et Par Ord til hende, medens hendes straalende Dje med aabenbar Glæde hængte ved det munre, skønne Skuespil, og med et Slags Begejstring fulgte de herlige Dyr, der ilede forbi.

Ferdinand kastede nu Blikket paa sine egne nærmeste Omgivelser, og fandt sig midt iblandt Benner og Bekjendtere, men af hvilke ikke en Eneste tiltalede ham; Manges Blikke vare stift rettede paa Emilie.

„Qui va à la chasse perd sa place! garde à vous, mon cher!“ læspede endelig en gammel Laps ham imøde med høj, fræk Latter. Ferdinand foer sammen, men fattede sig snart igjen, hilste forbindlig de, der stode ham nærmest, og gik derpaa, da Løbet var endt, med tvungen Fatning hen til Emilie.

„Seg tør dog indtage denne tomme Plads?“ spurgte han, idet han, uden at oppebie Svar eller betragte Equipagen og Livreet, aabnede Vognslaget

og satte sig ligeoverfor de to Damer. „Dog vel hjem?“ spurgte han, og raabte ogsaa strax til Rudskæn: „hjemad, kjør til Rudsk!“

Hestene trak, dog i samme Djeblik holdt ogsaa ved Siden af Bognen den polske Greve, der noget fra havde været i Samtale med en Bekjendt. Han lagde Haanden paa Slaget, Ferdinands Dje fulgte Bevægelsen og erkjendte nu til sin ikke ringe Skræk Colotinsky's Baaben paa det.

„Jeg takker Dem, Grev Hochburg,“ begyndte denne nu, sælsomt smilende, „at De selv vil gjøre min Uartighed god igjen; jeg saae Dem tilføds, og bad ikke strax vor skjønne Beninde om Tilladelse til at byde dem denne Plads.“

Et sandsynligvis fornærmende Svar paa disse temmeligt ironiske Ord syntes i dette Djeblik at svæve paa Ferdinands Læber; dog Emilie tog Ordet med megen Nandsnærværelse, og vidste, paa den korte Vej til sit Hjem, saaledes at beherske de to vildt oprørte Sind, at den udvortes Rolighed aldeles ikke blev afbrudt. Ved hendes Dør svang Colotinsky sig af Hesten, og gjorde Mine til, med ridderligt Galanterie at føre hende op; dog hun frabad sig det meget alvorligt og tog Afsked fra

begge sine Pedsagere, thi hun vovede ikke, her at gjøre en Undtagelse med Ferdinand, da hun var vis paa, at Colotinský ikke vilde unblade, ogsaa at udstrække den paa sig.

Ferdinand og Polakken skiltes strax efter med kold Hoflighed, og Enhver af dem gik alene sin Vej; Ferdinand i den sikkre Overbevisning, i den næste Time at erholde en Udfordring. Han var sig bevidst, at have fornærmet Colotinský, og tilregnede hans foregaaende høflige Opførsel hans fine Taft, der som Mand af Verden ikke kunde tillade ham, i en Dames Nærværelse at paatale denne Fornærmelse. Han tvivlede imidlertid ikke paa, at denne skaanende Opførsel nu snart maatte vige for en raslere Handlemaade. Dog Dagen gik, uden at Ferdinands Forventning gik i Opfyldelse. Aftenen kom og han maatte klæde sig paa til den sidste og mest glimrende af de ved den fyrstelige Formæling foraarlagede Hoffester, og atter var en Dag forbi, paa hvilken Ferdinands vildt oprørte Sind havde afholdt ham fra, som sædvanligt at nærme sig den Elskede med hjertelig Ligefremhed.

Denne Aftens Fest bestod i et glimrende Maskebal ved Hoffet, hvortil kun et udvalgt Selskab var

indbudt. Galleriet omkring Dandsesalen var indrettet for Tilskuere af de højere Stænder, ogsaa Emilie havde erholdt Billetter hertil og indtaget en temmeligt isjnefaldende Plads, hvorfra hun alvorlig skuede ned i den bølgende, glimrende Brimmel. De mangfoldige Grupper, tilsyneladende samlede fra alle Jordens Folkeslag i deres mest paafaldende Nationaldragt, og som her ganske tilfældigt dannede de mest maleriske Stillinger, maatte tiltrække og tilfredsstille Kunstnerinden. Med sand Glæde beundrede hun de mange skønne, prægtigt klædte Damer, og den fine Smag, hvormed Enhver havde vidst at passe den hende foreskrevne Dragt efter sin Individualitet, og endog at give det tilsyneladende Uklædelige, Ynde og Værdighed. Dog endelig fængsledes hun udelukkende af et eneste, sælsomt Syn.

En prægtigt klædt indianst Trolldmand bevægede sig igjennem den ham omgivende Mængde, og hele denne seeagtige Verden syntes i dette Djeblig Kun at være fremkaldt og ordnet ved hans mægtige Stavs Magt, saa tro i Holdning og Udtryk vidste han at opfatte og vedligeholde den Rolle, han havde valgt sig. Det var Solotinskij, derom kunde man ikke tvivle. Nu traadte han i de glimrende

Rækker med den skønne Fyrstehrud, for med hende at udføre sit Folks phantastiske Dands, Masureck. Stedse sin Rolle tro, fløj han med dæmonisk Smidighed, lig et Bæsen fra en anden Sphære, omkring det yndige Bæsen, hvis Barndoms søde Dremme netop begyndte at svinde. Den unge Prindsesses bly, men dog værdige Holdning dannede en paafaldende, men skøn Contrast imod hendes næsten kolossale Dandsers fjæffe, fremmede og dog gracieuse Bendinger.

Begejstret som en Kunstnerinde, for hvis Djne et udmærket Kunstværk udfolder sig, betragtede Emilie det livlige Skuespil, uden at vende Blikket derfra. Men Dandsen var forbi og nu først blev hun Ferdinand vaer. Uden al Deeltagelse for det, der foregik omkring ham, stod han nede i Salen, lænet til en Pille ligeoverfor hende; hun troede næsten smerteligt at føle, hvor alvorligt mørkt hans gennemtrængende Blik hvilede paa hende. Den skønne Tempelherredragt, som han havde valgt sig, gav hele hans Bæsen noget uvant Kraftfuldt og Bestemt; med næsten Dommeralvor stod han i den ædle farveløse Dragt, midt iblandt den brogede, glimrende Mængde.

For første Gang var Synet af ham ikke Emilie behageligt; saavel idag, som alle de nærmest foregaaende Dage havde hun forgjæves haabet en ensom, fortrolig Time med ham, hvorved Alt kunde jævnes og mulige Misforstaaelser afgjøres. Nu, da hun saae sig ham saa nær og dog saa fjærn, greb en egen sørgelig Beklemmelse hende; al den Glæde, hun hidtil havde fundet ved den muntre Brimmels, svandt pludselig. Lyskronerues Glands saarede hendes Dine med en stikkende Smerte, Musikken vakte en qvælende Uro hos hende, og hun besluttede pludselig at begive sig hjem, skjøndt det endnu var meget tidligt og Glæden først skulde til at begynde.

Ferdinand saae hende gaae bort og fik en uimodstaaelig Lyst til at følge hende; ogsaa han var beklemmt og mørk; det var for ham, som om han havde en Uret at bede hende om Forladelse for, og den Længsel, strax at gjøre dette, lod ham intet Djæbligs Rast eller No. Indtil det til Klokken tolv ansatte Aftenstaffel, hvor han ikke kunde mangle, var endnu over to Timer, og da Selskabet adspredte sig igjenem flere Sale og Bærelser, saa kunde han vente, ikke at blive savnet af Noget. Han kunde umuligt opgive den Tanke at liste sig hen til Emilie

lie, da han engang havde fattet den, og det lykkedes ham endelig at udføre den. Rigtigtnok kostede det ham nogen Møje at snoe sig igjennem en Mængde af Masker, der forfulgte og opholdt ham med deres tildels tosfede Øjer; dog endelig var ogsaa dette overvundet; hyllet i sin store Kappe sad han i den første den bedste Fiaker, som han havde fundet udenfor Slottet, og saae snart efter haabende op til den Elskedes klart oplyste Binduer.

Sagte listede han sig opad Trappen, sagte aabnede han Døren til Emilies Bærelse. Han saae hende paa hendes sædvanlige Plads i Sophaen, og ligeoverfor hende sad, skøn som en Halvgud, i den fremmede, maleriske Dragt — Felix Colotinsky. Som himmelfalden blev Ferdinand staaende paa Dørrinet.

Fri og artig som en Verdensmand, med raff Kæbenhed, som en, der hverken kjender Frygt eller Hensyn, traadte Colotinsky den Ubevægelige imøde.

„Jeg seer,“ sagde han forbindtlig, „jeg seer med Glæde, at den samme Følelse drager Grev Hochburg hid, der ogsaa tryllede mig i denne ægte Trolddomskreds, for hvis Undere min stakkels Kunst

maa bøje sig, som engang de ægyptiske Negroman-
ters for Moses og Aron. Jeg længtes efter, li-
gesom sandsynligvis De, for nogle Minuter at
undflye hin usalige, trættende Fagen efter Vand, for
sikkert at finde, hvad hist forgjæves søges; og nu
da vi ere To, ville vi saa meget lettere kunne af-
nøde vor skønne Veninde den Tilladelse, at torde
opholde os lidt her. Det er mig ubeskriveligen
kjært, engang igjen at blive forstaaet reent aandigt,
forund ogsaa De mig denne sjældne Glæde, Grev
Hochburg, vær engang ret menneskelig elskværdig
og god, som jeg veed, at De kan være. Lad os i
dette sjældne Sammentræf for en kort Stund for-
glemme Verden og dens skrigende Yderligheder."

Med disse Ord havde Colotinskij med blid
Magt draget den endnu stedsse stumme Ferdinand
hen til Emilie; et Blik paa hende erindrede ham
om, hvor umandigt det var, for hendes Dine kun
at lade sees et Spor af den indre Brede, den ra-
sende Hæftighed, der fortærede ham. Han forholdt
sig altsaa rolig og bestræbte sig endog for at gaae
ind i den Tone, som Grev Colotinskij havde an-
givet.

Mere behøvedes der ikke, for at bringe denne

til at udfolde hele sin Elstværdighed med al den smigrende, uefterlignelige Finhed, der næsten er hans Nations Fornemme medfødt. Han, der næsten var vant til fyrstelig Pragt, vidste med den mest indtagende Gratie at føje sig i Emilies indskrænkede Huusvæsen, han fik hende til at tillade ham og Ferdinand at maatte tage Deel i hendes, ved Ballet forsinkede Aftensmaaltid, og vidste ved dette paa den yndigste Maade at forene belærende Alvor med ungdomsfrisk Munterhed og en Smule phantastisk Sværmerie. Med et Anstrøg af hjertelig, ligefrem Kæbenhed lod han i sine Yttringer en langt over det Almindelige ragende Mand skimte igjennem, og viste sig derhos simpel og fordringsfri som et Barn.

Ferdinand følte sig i sit Hjerte tvungen til at erkjende denne Mands store aandige Overlegenhed; han havde ofte, ikke uden Hensyn paa Emilie, dunkelt følt det, uden at tilstaae sig det, og at han just maatte det i denne Time, opfyldte ham med Dødsmerter. Hans Tanker forvirredes, en bundløs Afgrund gabede ham imøde paa alle Sider, det var for ham, som om han aldrig virkeligen havde kjendt Emilie, kun drømt om hende;

det var for ham, som om han var død og sad nu, begrædende sig selv, ved sit eget Liig. Kun med enkelte Stavelser og forvirret formaaede han at svare, naar man henvendte et Spørgsmaal til ham, og selv Emilies Kjærlige Bekymring blev ligesaa lidt lagt Mærke til af ham, som Polakkens aandrige Tale.

Stueuhret meldte, at der kun var et Kvarteer til Midnat og: „nu er det Tid, nu maa vi afsted, ind igjen i hin Hoffspære,“ sagde Colotinsky, idet han stod op fra Bordet: „god Nat, skønne Veninde, egentlig skulde jeg sige god Dag, thi De har idag aabnet mit Liv en ny Morgen, en Foraarsmorgen, fuld af Blomster og Nattergale. Sid Guderne derfor give Dem en glad Time, saa ofte De behøver den,“ tilføjede han med pludseligt forandret, bevæget Tone.

I Døren vendte han sig endnu engang om; Ferdinand saae, at han betragtede Emilie med brændende Blikke, han foer sammen og vendte sig rask, for at følge Greven.

„Ferdinand!“ hviskede Emilie saa sagte, saa blidt, med saa inderlig Kjærligheds Tone, at det drog ham tilbage med smertelig Magt. Han stod

for hende med begge hendes Hænder i sine. Læus hævede hun de skjønne, vaade Øjne op til ham, de bleve mørkere og mørkere og flød endelig over af Tårer. Han havde villet give en Verden for kun denne Gang at kunne forklare sig ganske, men hans onde Genius bandt hans Tunge. Han kunde kun trykke hendes Haand til sine Læber, til sine Øjne, til sit stormende Hjerte, og gik.

Mørkt grublende blev Emilie nu alene med sig selv og den Følelse, der overfalder Enhver, der, enten aandigt eller legemligt, bliver kastet fra en Yderlighed til en Anden. Colotinskys aandrige Underholdning havde revet Kunstnerinden bort med sig, uvilkaarligen havde hun fulgt ham med hin skjønne Barme, som vi altid føle, naar et Bæsen af høj aandig Overvægt laaner os Binger til at hæve os op over Livets smaalige Qvaler, til en usædvanlig Højde, ligesom i en anden, fjærn Verden. Et brændende, med hendes Kunstartent nær beslægtet Sang til det Usædvanlige laae i hendes Sjæl; Colotinsky havde tilfredsstillet dette, idet han lod hende kaste et dybt Blik i sit Underste; han havde derved aabnet hende et vidtløftigt, uhyre Rige,

hvori hun maatte troe at kunne byde som Hersterinde, saasnart hun vilde det.

Emilie var vant til at glimre, at behage, at sejre; dog en Triumph som denne havde hun endnu ikke havt, over en saa almindeligen erkjendt Fruentimmerforagter. Hun troede, uden Bebrejdelse at kunne glæde sig over den Sejer, som hun jo ikke havde søgt; og Bennens mismodige Kulde derved var hende saa meget smerteligere, da hun vel gjættede Aarsagen. Dog den Lethed, hvormed Colotinsky lykkeligen forstod at opfatte, findrigt at besvare enhver af hendes Tanker, bemægtigede sig hende uimodstaaeligen. Det var ikke saameget den Bevidsthed at behage, der henrev hende, det var mere Glæde over engang at kunne udfolde sin Aands Binger i al deres skinnende Glæds for en værdig Modstrider.

Dog nu, da den Time var svundet, som hun havde helliget denne Nydelse, nu i Skilsmisens Djeblig, traf hendes Bens umiskjendelige Smerte hendes Hjerte med dobbelt Magt. Hun stod i Begreb med at drage hin Sjælestorhed, som hun saa ofte havde fremstillet paa Skuepladsen, ind i det virkelige Liv; hun vilde offre den Elskte den ny-

vundne Sejerskrands, og uopfordret frasige sig Alt, hvad der var istand til, kun et Djeblisk at bedrøve ham. Hun følte selv, at dette Offer var ikke lidet; men hun vilde bringe Bennen det, og nu taug denne; han taug, og gif, paa en Maade, der meget egnede sig til at bringe hende i Tvivl om ham.

Efter en urolig og gjennemvaaget Nat var Ferdinand endelig kommen saa vidt, at han med taalelig Fatning, skjøndt dybt skamsfuld, kunde overtænke den Rolle, som han igaar havde spillet i den Elskedes og den skjønne, aandrige Mand's Nærværelse. Kun den dybt rodfæstede Modvillie, som Polakken havde indgydt ham ved første Djekest, kunde i hans egne Djne nogenlunde tjene ham til Undskyldning, og dog var denne Modvillie igjen saa slet motiveret, at den ligeledes havde behovet en egen Undskyldning. Længe gif Ferdinand grublende frem og tilbage i sit Bærelse, indtil han fattede den Beslutning, at gribe den eneste Udvej, der kunde jævne Alt, Vejen til sin Modstander; han saae ingen Anden i hele Verden.

Han fandt ham liggende paa en Divan, midt iblandt sælsomme Dmgivelser af fremmed Udseende. Over et Chaos af højt optaarne Bøger, Kobber-

stik, Landkort, der strakte sig langsmed Bæggene, ragede Fuglebure og Fuglepinde iverjet, besatte med en Mængde Papagojer og brogede Fugle af alle Slags; Papagojernes flogne Miner, de andre Fugles Pippet, Dviddren og Skrigen syntes at ville frembyde en Parodie paa den ved deres Fodder opdyngede Lærdom. Nogle Jagthunde saae med flogne, ærlige Djne paa den underlige Brimmel. Aloe, Cactus, phantastisk formede Planter af alle Slags opfyldte Binduerne og strakte sig hen langsmed Bæggene. Det Hele bar en sælsom, uhyggelig Charakter, kun Colotinskys laae tilsyneladende uvirkelig, saae rolig omkring sig, og syntes at føle sig i sit ejendommelige Element.

Med Ferdinands Indtrædelse sprang han iverjet, et kun ham ejendommeligt Træf af smertelig Ironie overfoer hans skjonne Ansigt, en fremmed, sagte Latter undslap ham, men blev til et venligt Smil, medens han gik den Indtrædende imøde, bød ham velkommen og førte ham til en Stol.

„Achill, giv engang Herren Din Stol,“ raabte han til en smuk stor Jagthund, „tag kun Pladsen uden Betænkning, Grev Hochburg, jeg vædder,

De har i Deres Liv havt flettere Formænd end her dette ærlige Hundesjæs. Ikke sandt? De finder, at det hos mig seer næsten ligesaa broget ud, som i Verden udenfor? Jeg holder af det, det erindrer mig om at jeg endnu lever; man glemmer det let undertiden og bliver søvrig, naar man saaledes seer den ene Dag gaae efter den Anden og den Ene som den Anden, ligesom Billederne i en *laterna magica*. Som Barn drejede jeg altid disse saaledes imellem hinanden, at idetmindste to af dem flød sammen, det gav dog idetmindste noget Nytt, og nu spiller jeg for mig selv alene Spillet fort paa den gamle Maade, naar det nemlig vil føje sig saaledes."

Nu begyndte Colotinskij en Samtale, hvorved Grev Hochburg næsten slet ikke kom til orde. Han talede om By- og Hof-Historier, om Vejret, om Bekjendte og Ubekjendte, kun ikke et Ord om Politik eller om Familie. Ferdinand benyttede denne Tid til meer og meer at befæste sig i sin majsommelige erhvervede kolde Fatning. Endelig talede Polakken ogsaa om sine Hunde, hvis fortræffelige Egenskaber han roste, og derhos omtalte, at han ikke taalte nogen af dem om sin Person, uden den maatte have lært blot det ubetydeligste Kunststykke.

„Desværre kunde det vel med Tiden komme
 saa vidt, at der kun endnu fandtes reen, uhyklet
 Natur hos Dyrene,“ sagde Ferdinand endelig
 meget fattet og rolig: „vi, der klage over det, skulde
 derfor forsøge alt Muligt, for at holde os fri for
 alle Anden fængslende Omsvøb; tillad mig, strax
 nu at gjøre Begyndelsen dertil, idet jeg gjør Dem
 et aabenhjertigt Spørgsmaal. Grev Colotinsky,
 jeg har i nogen Tid seet Dem bære en Dames Farve,
 som jeg er vant til at kalde min. De har været her
 længe nok til at have hørt tales om det Forhold, der
 finder Sted imellem mig og Emilie Lichtfeld.
 Deres Opførsel, skjøndt hidtil i og for sig dadelst, er
 dog fuldkommen egnet til, at kaste et falsk Lys
 paa et mig dyrebart Væsen; derfor er jeg kommen,
 for ligefrem at spørge Dem selv, om Emilie er
 Dem meer, end et elskværdigt, behageligt Selskab.“

„Det klinger en Smule romanagtigt og er en-
 dog noget uhørt, min unge Ven, at De saaledes
 reentud gjør mig et Spørgsmaal, som efter Ver-
 dens almindelige Gang neppe En iblandt Tusinde
 vilde besvare Dem saaledes, som De ønsker det,“
 svarede Polakken efter kort Betænkning, men med
 uforanderlig Rolighed. „Hvor sjældent findes En,

der har Mod nok til at undersøge sine inderste Følelser mikroskopisk ved den kolde Fornufts Lys! Man kalder mig sær, men i Sandhed De er det endnu meer end jeg. Imidlertid føler jeg mig dog æret ved deres Tillid; jeg vil fortjene den gunstige Mening, De har fattet om mig. Saa hør da — jeg har besluttet, for enhver Priis at vinde Emilie's Kjærlighed."

Ferdinand stirrede maalloes paa ham.

„Jeg vil endog tilstaae Dem, at jeg troer, allerede at have skadet Dem hos Emilie, dog sandelig! Det vilde jeg ikke — dengang idetmindste endnu ikke,“ — fortsatte Colotinsky; „I Begyndelsen beundrede jeg Kunstnerinden, den skønne Qvinde; men nu føler jeg, hvor langt meer hun er, end alt dette. For mig er hun det sjælfuldeste, herligste, aandigste Væsen; hvad jeg finder hos hende, har jeg aldrig tænkt mig som virkeligt, aldrig engang søgt."

„De erkjender dette Alenodies høje Værd,“ afbrød Ferdinand med fast Stemme, „og kan tænke, at jeg uden Modstand vilde see paa at De bemægtiger Dem det? at jeg rolig vilde give det til Priis for Deres Vilkaarlighed? Grev Colotinsky,

De tænker højere om mig, De veed nu, uden at jeg behøver at sige det, at vi maa gjøre en alvorlig Gang med hinanden, der maa afgjøre Alt, og jo før dette skeer, desbedre."

"Dog ikke paa Kaarder eller Pistoler?" spurgte Polakken koldt. "Hochburg, jeg slaaes ikke meer for en smuk Dame, og De kunde ogsaa lade det fare, thi ogsaa De er forbi Studenteraarene. Og sandelig! jeg gad see den, hvem det derfor vilde falde ind, at kalde Dem eller mig feig, fordi vi, som det sommer sig Mænd, spare Blod og Liv for noget Vigtigere, Større."

Hvad end Ferdinand sagde og gjorde, Colotinsky blev ved sin Beslutning, og paa en uværdig Maade at fornærme ham og derved tvinge ham til en Tvekamp, var ganske umuligt for hans ædle Natur, laae ganske udenfor hans Charakter.

"Jeg tilstøder aldeles ingen Voldsomhed i denne Sag," sagde Colotinsky endelig meget alvorlig; "Emilie maa afgjøre. Hochburg, jeg gaaer ganske aabent tilværks, jeg vil jo ikke ægte Emilie, kun elske mig skal hun. Ikke engang Trostak forlanger jeg," tilføjede han pludselig blødere, "forlængesiden har jeg erkjendt det skønne Hjerneskind,

hvorom De, unge Ven, endnu drømmer. De farer ivejret, fordi jeg vækker Dem, hvilket en Anden, maaskee endnu smerteligere, vilde have gjort tidligt eller silde. Og tro De mig, De passer ikke for denne Emilie, I to høre ikke sammen. Ja! havde jeg fundet det herlige Bæsen, da jeg, som De nu, stod ved Indgangen til Livet!"

Som Solen træder frem fra mørke Skyer og spreder sine Straaler vidt omkring, saaledes lyste ved disse Polakkens Ord ogsaa pludselig Ferdinands bedre Natur fra hans Ansigt, og fortrængte Udtrykket af Smerte, Tvivl og Miemod. „Jeg takker Dem, Herr Greve,“ sagde han, „De har sagt et Ord, der viser mig den Vej, jeg har at gaae, jeg takker Dem. Lad os nu stilles fra hinanden uden videre overflødig Tale. Enhver af os gaaer fra denne Time sin egen Vej.“ Uden videre Ophold bukkede han og gik. Colotinsky saae tankefuld efter ham.

Trofast var Grundtonen i Ferdinands hele Tilværelse, den var ham det Helligste, den evige Naturs Billede, Guddommen selv; fra den udgik alle hans Tanker og Handlinger. Idet Colotinsky paa sin Maade nævnedes dette Ord, havde han, uden at ville eller ahne det, vaakt den gamle Tillid i

Ferdinands Bryst, og givet hans Tro paa Emilie en højere Retning. Hvad der hidtil havde quælet og ængstet ham, syntes pludselig at opløse sig i et Laagebillede, som han nu troede at maatte skamme sig over at have frygtet.

Han begav sig til Emilie med den sædvanlige glade Tillid; han fandt hende lykkeligvis alene, og længe sadde de sammen i den hjærligste Samtale, og Colotinskys Navn blev ikke nævnet, dog endelig sagde Ferdinand:

„Emilie, Colotinskys elsker Dig, Du har længe vidst det, mig har han tilstaaet det idag; bliv ikke forstrækket, Kjære, jeg er hverken overilet eller spændt, frygt Intet af Din Ven, men hør ham med Fatning og Opmærksomhed. Du er mit Livs gode Genius, Dig skylder jeg dets skønneste Tid, det har jeg, henreven af mine Følelser, tusinde Gange højt erkjendt. Aldrig vil en Mand elske Dig, som jeg elskede Dig og elsker Dig; men, min Elskede, min Veninde, hvad der engang fyldte en Mands Hjerte ganske, saaledes som Du mit, det maa han beholde, ene og udeelt.“

„Siig mig ikke, at Du er mig tro, jeg veed det, jeg føler det; var jeg ellers i denne Time endnu

hos Dig? Dog hint Menneske udøver en fordærvelig, Sandserne forvirrende Magt over Andre; lader os unddrage os den, medens det endnu er Tid, opgiv det taabelige Bovestykke, at ville kæmpe imod den, thi allerede Tvivl er Lykkens Død. Min Emilie, vær ganske min, alle Anstalter ere trufne, paa mit Guds forener det helligste Baand os ved Altesret, forgjæves nægter Du længer at gjøre det eneste Skridt, der kan sikre vor Lykke. Jeg veed det vel, jeg fordrer et stort, alvorligt Offer af Dig, Fravigelsen af Din Kunsts Udøvelse; men Du seer mig beredt til at bringe Dig et større, alvorligere, hvis Du fordrer det. Krigen bryder ud, i disse Dage staaer Tyskland op imod sine Undertrykkere, men jeg vil blive hos Dig, hvis Du forlanger det; jeg vil føre Dig til England eller hvorhen Du vil. Din Ben vil ikke fægte med i de forreste Rækker, Navnet Hochburg vil ikke blive nævnet ærefuldt i det første afgjørende Djeblig, men saa sandt jeg vist og sandt sværger at afvadske denne Plet paa min Ære i Gjendernes Blod, saa sandt sværger jeg ogsaa, at jeg for Din og min Fremtid ikke kan affee nogen Lykke, uden idet Du ikke længer modstaaer mit længselsfuldeste Ønske."

Emilie miskjendte ikke Ferdinands inderligste Kjærlighed, men hendes qvindelige Stolthed følte sig fornærmet ved hans Ord. Hun vendte sig bort fra den Elskede, for ikke at see hans bedende Dje, idet hun udbrød i Bebrejdelser over hans Mistro, og kaldte hans Fremstilling af en Ulykke romantisk, hvorimod, efter hendes Forsikkring, der aldeles ikke behøvedes Forsigtighedsregler, da den allerede af sig selv maatte blive fjærn fra hende, idet den dog vel egentlig kun eksisterede i Ferdinands Phantasie.

„Emilie, jeg beder Dig, giv efter for min Kjærlighed, det gjælder min Lykke, min Tro paa Kjærlighed og Trostab,“ bad Ferdinand endnu bønligere end før. „Alt for Alt, Intet for noget Halvt, har altid været mit Livs Valgsprog. Colotinsk er intet almindeligt Menneske, dog den Reenhed, der kunde gjøre ham værdig til vort Venkab, mangler han, han kan ikke være den Tredie i vor Forening. Og føler Du da ikke, at den Magt, hvormed Du vil bringe mig over til Din Anskuelse, maa bestyrke mig i Dvertydningen om Birkeligheden af den Fare, hvis Tilværelse Du vil nægte mig? Og giv efter for mig, selv Tingenes ydre Forhold er

os gunstigt. Din Contract med Theaterdirektionen er udløben, den nye endnu ikke undertegnet. Du staaer fri, Du river intet Baand over, fornærmer ingen Lov, idet Du gjør Din Ven lykkelig."

Emilie slog estertænkende, næsten truffen Dignene ned, henrykt stod Ferdinand bøjet over hende, han sølte, at det næste Blik, hun vilde fæste paa ham, maatte vise ham det nærmende Samtykke; en Støj bragte ham til at see sig om, Colotinskij stod for ham. Ferdinand traadte med vredelynende Blik hen til ham, dog hin syntes ikke at bemærke det. Ydmyg bukkede han for Emilie: „Jeg kommer ikke alene," sagde han med sit Folks bløde, indtrængende Tone, „vi ere her Flere, og enhver Enkelt af os kan dog kun forestille Tusinder, der hylde Dem."

Han aabnede Døren. Officerer, Studenter, Kunstnere, lutter unge Mennesker, entusiastiske Tilbedere af Kunsten og dens skønne Præstinde, traadte, med ham i Spidsen, ind i højtideligt Tog, de gyldne Laurbær, som Emilie just var opfordret til at frasige sig, skinnede hende imøde fra en rød Fløjls Pude; den i velklingende Vers udtalte Bøn, endnu fremdeles at blive Scenens Pryd, blev tilligemed

den kostbare Gave lagt for hendes Fodder. Rygtet, at den sjeldne Kunstnerinde vilde, formedelst nogen Uenighed imellem hende og Direktionen, forlade Residenten, havde paa Colotinskys Anstiftelse foranlediget denne Højtidelighed, hvorom hverken Emilie eller Ferdinand iforvejen havde hørt nogen Ahnelse.

Efter denne Scene var det umuligt, igjen at begynde den afbrudte Samtale, Ferdinand følte det, og forlod med tungt, af bange Ahnelser presset Hjerte, tilligemed de Dvrigte, den Elskede.

Et langt Brev fra Emilie, som han modtog den følgende Morgen, bekræftede hvad han havde frygtet. Det Indtryk, som Ferdinands bedende Forestillinger havde gjort paa hendes Hjerte, var ganske udslettet ved det ærefulde, sjeldne Beviis paa hendes Talents Erkjendelse. Alle hendes Fordringer havde Direktionen bevilget hende, selv fra Hofet havde man, for at beholde hende, overtruffet hendes dristigste Ønsker. Hun skrev med slet skjult Glæde alt dette til sin Elsker, dog tilbød hun tillige, til hans Beroligelse, paa den mest afgjørende Maade at gjøre Ende paa Colotinskys Besøg, og siden ikke see ham igjen. „At han efter den

Maade, hvorpaa jeg vil give ham Afsted, ikke meer vil trænge sig paa mig, det er jeg vis paa," skrev hun, „for saadanne Ungdoms=Daarskaber staaer han for højt, han kjender mig og veed, at jeg er for erfaren eller rettere for forstandig til at han kunde udrette Noget hos mig derved."

Med overtalende Ynde skildrede hun ved Enden af dette Brev sin Lykke, da nu Intet meer kunde tvinge hende til at fraaige sig hverken sin Kjærlighed eller sin Kunst. Hun viste sig hjerteligere, inderligere, kjærligere end nogensinde, men fast bestemt i sin Vægring, ikke at opfylde den Elsktes Billie.

Emilie forskrækkedes ved sin Vens blege, sørgmodige Udseende, da han, endnu med Brevet i Haanden, traadte ind til hende. Hendes Hjerte drog hende til hans, hun skjulte sit Ansigt ved hans Bryst, for kun ikke at see denne Smerte i de elskede Træk. Ferdinand stødte hende blidt fra sig, som om han saaledes bedre vilde betragte hende, længe dvælede hans Dje paa den skønne Skikkelse, indtil det formørkedes af Taarer.

„Jeg veed," sagde han endelig mild og beroligende, „jeg veed, Du kunde ikke Andet; og jeg gi-

ver efter for Dig, Skøndt jeg vilde kjæmpe mod en Verden, for at bevare Dig for mig; men forglem aldrig, hvad Du uopfordret har lovet mig," tilføjede han. „Forglem det aldrig, Emilie," gjentog han, „Du seer ikke hin Fremmede igjen, aldrig, forstaa mig vel, aldrig. Dit Ord er mig helligt, Din Kjærlighed ogsaa, derpaa kan jeg bygge; endog uden Løfte vilde Du ikke gjøre Noget, der kunde saare Din Ven, jeg veed det; dog jeg behøver Dit Ord til indre Retfærdiggjørelse for en Eftergivenhed, der maastee er Svaghed."

Faae Dage efter blev det aabenbart, hvad der længe hemmeligen havde bevæget Tusinder af Hjerter. Tyskland rejste sig, Krigen blev erklæret, og gjorde Fordring paa enhver Ungdomskraft. Ogsaa Ferdinand blev paa mangfoldige Maader sysselsat; allerede for længere Tid siden havde han paa sine Godser udvalgt sig et for en Enkelt's Kræfter ikke ubetydeligt Antal af vækre Bønderkarle, der, henryevne af deres unge Greves Begejstring, højt og dyrt lovede, at drage ud med ham for den gode Sag og ikke forlade ham i Liv eller Død; nogle

Ynglinge af højere Dannelsse, Præstesønner og Jægere i Naboejnen, havde forenet sig med dem. At skaffe denne lille Skare Heste og Munderinger, og øve dem til Krig, havde været Ferdinands Hovedbestjæftigelse ved hans hyppige Fraværelse fra Residentsen; nu maatte han samle dem omkring sig, og saavel sørge for deres fremtidige Underholdning som for deres fuldkomne Udrustning. Han saae derfor kun sjældent Emilie, og hun fældede ofte trøstløse Taarer, naar han efter et af sine sparsomt tildelte korte Besøg igjen stormende forlod hende.

Ordet Fødeland var for Emilie en tom Lyd, der ikke engang kunde naae hendes Hjerte. Hendes Fødeland var hendes Kunst og det Sted, hvor hun mest glimrende kunde dyrke den; men Sands for den var i disse alvorfulde Dage i det Hele som uddød, undtagen naar den Følelse, der nu besjælede hvert Bryst, højt og begejstrende blev udtalt fra Scenen i vore Digteres hjertegribende Ord.

Colotinskij var hurtigt og ganske uvertet afrejst, Emilie havde ikke brudt sit højtidelige Ord, ikke at see ham igjen, og dog kunde hun ikke uden hemmeligt Bemod betragte det Afstedskort, han sendte hende, og hans Navns sølsomt snirklede

Træt. Ferdinand traadte i dette Djeblisk ind til hende, og Kortet, hun vidste selv ikke hvorfor, fløj ind i Kaminilden. Ferdinand fandt den Elskede adspredt, forstemt, ordknap. Hun var misfornøjet med sig selv derover, thi hvad havde hun tabt ved Colotinskys Afrejse? hun var jo dog forlængesiden adskilt fra ham. Hun forstod ikke sig selv, men hun kunde dog ikke bestemme sig til at tale med Ferdinand om ham og at han nu var borte.

Den sidste Aften, da Ferdinand kunde besøge Emilie, var nu kommen, endnu i den følgende Nat vilde han bryde op med sin lille Skare, for at føre den til General S.... og raadføre sig med den faderlige Ven om de videre Skridt paa den med Kjæf Begejstring betraadte nye Bane.

Han fandt Emilie liggende paa Sophaen i en trostløs, krampagtig Tilstand. Nogle Sypiger, deriblandt Emilies franske Kammerpige, der var kommen i Rannys Sted, beskæftigede sig med at fuldende den lille Fane, der skulde bæres foran Ferdinands Ryttere. Døttre af de ædleste Familier blandt Ferdinands Bekjendtere havde med glad Stolthed stridt om at brodere den, og kun hans

hjertelige Kjærlighed havde, med et Slags ridderligt Galanterie, bevaret Emilie den ærefulde Forretning at fuldende den.

Hun havde paataget sig det, dog Kraften dertil svigtede hende; hun var ikke istand til at tænke nogen anden Tanke, end at Ferdinand vilde forlade hende, han, der saa ganske havde tilhørt hende. Aldrig havde hun elsket ham inderligere, men heller aldrig været ham saa fjærn, som i dette store og dog for hende saa skrækkelige Djeblig. Tusinder af Koner og Piger græd i hin skjæbnesvangre Tidsme ved deres Elsktes Hjerter, skjøndt de ikke for al Verdens Goder vilde have seet dem blive tilbage; dog hvad der trøstede og hævede hine, blev fjærnt fra den stakkels Emilie.

I næsten vanvittig Fortvivlelse vilde hun springe op ved Synet af Ferdinand, dog hun havde ikke Kraft dertil, men sank trøstløs tilbage. Ogsaa Ferdinand var i en meget bevæget Tilstand; den sidste Tid havde bidraget Meget til at stemme ham alvorligere og modnere. Emilie herstede endnu i hans Hjerte, dog hendes Billede alene udfyldte det ikke meer, thi hans Ønsker og Anskuelser vare vorede i de Storme, der i disse Dage reve

ham ind i et større, voldsommere bevæget Liv. Han elskede Livet, uden at skrækkes for Muligheden af en nær Død. Ethvert andet Ønske end det, at sejre værdigen eller falde værdigen, var bleven ham fremmed, og den Tanke, som han engang nærrede i elstovsfuldt Banvid, at blive tilbage hos Emilie, mindedes han ikke meer, ligesaalidt som enhver smaalig Skinsyge. Ære, Begejstring, Ungdomsmod havde igjen gjort sine tidligere Rettigheder over ham gjældende, og dog hængte han endnu stedse med den inderligste Kjærlighed ved sin skønne Veninde, endskjøndt det smertede ham dybt, at hun aldeles ikke var istand til at dele eller endog blot at forstaae hans helligste Følelse, der havede ham over en Verden fuld af Farer.

Aldrig havde han faaet et mere overtydende Beviis herpaa, end idet han nu saae sin Fane afhende overgivet i betalte Hænder, denne høje Helligdom, som hans Kjærlighed for Emilie ene havde tilladt hende at berøre. I sin første opblussende Vrede rev han den franske Kammerpige Fanen ud af Haanden, rev de Baand og Zirater, som hun havde sat paa, af den, og viste med et befalende Blik og Blik alle Pigerne ud af Værelset. Der-

paa vendte han sig til Emilie. „Det kunde Du tillade!“ raabte han med bævende Stemme, og følte for første Gang dybt i sin Sjæl, at han maatte rødme for den Elskede.

Emilie derimod følte kun det Haarde i hans Bebrejdelse, den første, han nogensinde havde gjort hende, og sank bevidstløs ned for ham. Hendes Opvaagnen, denne Kamp imellem Himmel og Helvede, lader sig ikke skildre. Begges Hjerter blødte paany af alle de Saar, som Livet havde vibragt dem; Ord kunde kun saare, stumme sadde de hos hinanden, i taus Omarmelse, indtil Afsædstimen slog.

Med den ufuldendte Fane trykket fast til Brystet, reed Ferdinand i Spidsen for sine Troe ud i den tause Nat; ikke meer Grens Genius imøde, men Undergangens mørke Dæmon; saaledes idetmindste syntes det ham i denne mørke Time, i hvilken han for første Gang ret havde følt, hvad Skilsmisse egentlig er.

Den vilde Krigsbands var begyndt, hvis skjæbnesvangre Gang endnu er i friskt Minde hos os Alle;

endnu vaklede Bægtstaalen, og endelig kom hin uforglemmelige Baabenstilstand, der som en mørk Taage hvilede over Tyskland, hvis Opløsning Alle forventningsfulde imødesaae, vaklende imellem Haab og Trøstløshed.

Allerede længe havde Ferdinand ikke erhholdt eller formedelst den ganske forstyrrede Postgang kunnet erholde nogen trøstende Efterretning fra Hjemmet. Den Bravour, hvormed han overalt, hvor det gjaldt, udmærkede sig som en af de Første blandt de Første, havde gjort ham meget agtet af hans Foresatte, og man søgte at bevise ham dette derved, at man sendte ham med vigtige Erinder til hans Hjem til Fyrsten, og tillige paalagde ham at anvende disse rolige Dage til at helbrede et ikke ganske ubetydeligt Saar i Armen, som han havde faaet i en af de sidste Smaafægtninger.

Maaneder vare forløbne siden hin usalige Afsked fra Emilie, men Erindringen derom havde endnu ofte overfaldet ham i ensomme Timer og da blev det Nat i hans Sjæl. Et glad Gjensyn skulde, haabede han nu, hjælpe ham at forvinde hans gamle Smertes; med utaalmodig Hast tog han paa Rejsen Natten til Hjælp, og aldrig havde Naturen fore-

kommet ham saa skøn, saa solklar som i disse Dage.

Ogsaa Emilies Billede stod igjen i fornyet Glæde for hans elskovsfulde Sind, og enhver Plet var forsvundet derfra. Han haabede, at ogsaa hun havde tilgivet ham, thi der gaves Djeblikke, da han kun med Anger tænkte paa hin saarende Haardhed, som han frygtede for at have vist hende, da han rev Fanen fra Pigen og endog med Bebrejdelser bedrovede den Elskede i hendes fjærlige Smerte.

Natten brød allerede frem, da han naaede Residentsen. Saa overraster jeg hende da i den samme Time som dengang, da hun først hengav sig til mig, tænkte Ferdinand, og trykkede med stille Henrykkelse hendes Nøgle, der havde ledsaget ham i Feldten, til sit Hjerte. I nogen Graastand fra Huset forlod han sin Bogn, nu havde han naaet hendes Bolig, han saae op, og venligen som sædvanligt, hilstes han af Skinnets fra hendes oplyste Vinduer. Nøglen drejede sig i den velbekjendte Laas, Døren gik op, Ferdinand ilede med sagte men sikke Skridt opad Trappen, over den velbekjendte Gang. Nu aabnede han Sidedøren, hvorigjennem engang Waller var traadt ind i Emilies Bærelse —

han saae Emilie paa hendes sædvanlige Plads; dog ved Siden af hende paa Sophaen, med den ene Arm om hendes Liv, i levende Samtale med hende, sad — Grev Colotinsky.

Ferdinand beholdt Fatning nok til ubemærkt at liste sig tilbage; sagte, som han var kommen, fandt han igjen ud af Huset, men nu tabte han al Bevidsthed.

Mat og kraftløs vaagnede han, han vidste selv ikke hvor længe efter, i et fremmed Værelse. Han søgte at rejse sig op og see sig om; et Par fjærlige Arme understøttede ham derved, et velbekjendt Ansigt bøjede sig venligt bekymret over ham. Han gjenkjendte den tro Berner, engang hans Ungdoms fjærlige Ven og Vejleder, og indslumrede igjen blidt, roligt og sikkert ved dennes Bryst, som et Barn i Moderens Arme.

Efter en lang, vederqvægende Slummer vaagnede Ferdinand styrket paany, dog stræbte han forgjæves at besinde sig paa hvad der var skeet. Han erindrede sig dunkelt, i et Anfald af Brede og Fortvivlelse at have revet Forbindingen af sit Saar, dog varede det længe, inden det vilde falde ham ind, hvad der da egentlig kunde have oprørt ham i den

Grad. Endelig, liig en hvislende Slange, foer en Tanke om Emilie ham igjennem Sindet. Højt, med vild Fortvivlelses hjerteskjærende Toner, raabte han hendes Navn, da traadte Werner hen til ham med milde, beroligende Ord.

Werner talede længe og med Inderlighed; han søgte at undskylde Emilie, uden dog at ville fremstille hende som skyldfri. Han forsikkrede Ferdinand, at Colotinskij først for faae Dage siden var kommen tilbage til Residentsen, at Emilie aldrig i Omgang med ham havde saaret den ydre Anstand, og endog stod pletfri for Verdens Djne i denne Henseende. Han bad ham, til hendes Undskyldning, at tænke paa den forladte Ensomhed, hvori hun, den Fornærmede, havde været siden Ferdinands Afrejse, hendes Hjælpleshed i denne urolige Tid, hendes Savn af Alt, hvad der før havde glædet hende, da endog Theatret havde været lukket.

Ferdinand hørte paa sin velmenende Ven, uden at afbryde ham, men med dybe Suk. Kun fra Tid til Tid gjentog han med klangløs Stemme, ligesom indvendigen: „Hun gav mig, mig, der vilde have offret en Verden for hende, sit Ord, og har ikke holdt det.“

Hans unge Bens tilsyneladende Fatning forledte endelig Werner til ogsaa at hentyde paa den store Forskjel i Ferdinands og Emilies Charakter og Anskuelser, endog i deres Stilling i Verden. Endelig vovede han endog at sige, at denne voldsomme Oplosning af deres Forhold egentlig maatte ansees for den letteste og bedste, da den dog havde maattet indtræde tidligere eller sildigere, og da sikkert saa meget smerteligere, „thi,“ tilføjede han, „en Fremtid, som Du, min Ferdinand, blandet af Lidenstaben, havde haabet, gives ikke for Dødelige; en saadan Lykke, i uforanderlig Kjærlighed og Trost, ligger paa Jorden udenfor det Muliges Grændser.“

Dette var meer, end den i dette Djeblik saa dybt og smerteligt Saarede kunde bære, „Werner,“ raabte han, „hvorhen forledes De af det Onske at ville berolige mig! Vil De da, at jeg skal finde Trost i den sorgelige Overbevisning, at Kjærlighed og Trost ikke er Andet, end en Indbildning, end en Skuffelse af Sandserne, end en let svindende Drøm fra en Uskyldsverden, hvorover de Vise medlidende smile? Er det saaledes, saa lad mig drømme evigt. Jeg er rigtigt nok maaskee for evigt fordømt

til Ulykke og Misforstaaelse og at staae ene; nu vel da! jeg vil bære det som en Mand, men forsøg ikke, at ville røve mig den Tro, at der gives Lykkeligere i Verden, der finde Alt det i Livet, som dette nægtede mig. Ak, hvorledes kunde jeg dog nogensinde glemme min Fader, min Moder, og deres stille, lykkelige Liv! og skulde de have været de Æneste paa Jorden?"

„Jeg staaer atter i ny Ungdomskraft, legemligen fuldkommen helbredet,“ sagde Ferdinand nogle Dage efter til sin Ven. „Mine Forretninger ere afgjorte, Baabenstilstanden er snart udløben, lad mig hurtigt forlade et Sted, hvor Jorden brænder under mig. Tak, ædle, tro Ven; fordi De tog Dem af en Forladt, som De fandt paa Jorden, svømmende i sit Blod, fordi De selv bar ham til Deres Bolig og der plejede ham med meer end faderlig Kjærlighed. Alle disse Omstændigheder, som Deres Ædelmodighed vilde fortie mig, har jeg først idag erfaret af Deres tro Tjener.“

Forgjæves søgte Werner at bevæge ham til at blive, idetmindste nogle Dage. „Jeg er ikke syg og vil ikke lege syg,“ svarede Ferdinand. „Fødelandet behøver raske Arme og min er igjen sund.

Her i Bryftet seer det rigtigtnok endnu meget mørkt ud og vil ogsaa vedblive saaledes; dog hvad bryder Ruglen sig derom, som maaskee vil søge og finde Bejen did. Jeg seer, De bærer Landeværnets Uniform, De er rykket ud fra Deres sikke Bjergensomhed, for, naar vi Yngre ere afsted, endnu over vore Liig at kæmpe for vore Huusguder. Gud velsigne Dem derfor og beskytte Dem, og lad os nu skilles. Skilles!" Hans Stemme qvaltes ved disse Ord, mørke Grindringer overvældede ham. „Skilles!" raabte han endnu engang med bævende Stemme, „Skilles! O min Gud, det er jo ethvert Livs almindelige Løsen."

Med Hænderne for Ansigtet vilde han bort, dog Werner holdt ham med blid Magt tilbage.

„Nej, Du skal ikke gaae alene," raabte han, „en Krigskamerat er for nogle Timer siden ankommen, han vil drage med Dig, han ønsker . . ."
— Døren sprang op, en stadselig ung Officeer kastede sig højt jublende i Ferdinands Arme; det var hans Ungdomsven Willdorf.

Klare Taarer faldt fra Willdorfs godmodige, ærlige Dine, da han betragtede den længe savnede Ungdomsven, og i hans Træk læste den For-

styrrelse, som Smerten havde anrettet. Werner havde, med sin sædvanlige Skaansomhed, ladet dem blive alene.

„Du veed det?“ spurgte Ferdinand endelig.

„Jeg veed Alt, Broder,“ svarede Willdorf.

„Ogsaa om mig vil man have fortalt Dig Meget,“ vedblev han med trohjertig Snaksomhed, „og Meget deraf er ogsaa sandt. Man har vel sagt Dig, jeg er forlovet, og dermed har det sin Rigtighed; min Bertha er en herlig smuk Pige, og have vi først Fjenden ude af Landet, haaber jeg at blive en god brav Mand. Dog, hvis man maaskee skulde have sagt Dig, at jeg havde glemt — Du veed vel hvem — det var en fordømt Løgn. Tro ikke det om mig, Broder, det Liv, som jeg dengang førte i Nærheden af hende, af! det var dog saa skjønt! Nu, Alt dette ligger fast og dybt begravet her i mit Bryst, og jeg har sørget nok derover, det veed Gud.“

Willdorf gik nu nogle Gange frem og tilbage i Værelset, derpaa traadte han hen til Ferdinand og greb begge hans Hænder. „Get beder jeg Dig om, Broder, tilstaae mig det. Lov mig, ikke ganske at forlade hende, hvis hun skulde komme i Nød, Du skylder mig Opfyldelsen af denne Bøn,

thi ved Dig, om Du endog ikke har havt det til Hensigt, er dog min Lykke gaaet tilgrunde — nu, naar jeg saaledes ret betragter Dig, saa kan jeg egentlig hverken finde det uretfærdigt eller ubilligt. — Nu har hun mistet Dig og maa have mistet Dig for stedsse."

Højt grædende kastede Ferdinand sig i Willdorfs Arme, længe holdt Bennerne hinauden omflængede, og da Morgenen gryede ved de, tæt hyllede i deres Kapper, ud af Porten til Grens Mark.

Emilie var farltgt syg og kjæmpede flere Uger i vilde Feberdrømme med Døden.

H ø s t f j æ r l i g h e d.

Den i sydlige Lande næsten umærkelig korte Skumring begyndte just at vige for den skønneste Sommernat. Den af alle Italienerne medrette frygtede følelige Kjølighed, der i deres Land plejer at følge umiddelbart efter Solens Nedgang, var, efter en brændende heed Dag, gaaet over i vederqvægende Aftenfriskhed, og det egentlige Liv i en lille Bye ved Gardasøens Bredder begyndte muntert og broget

at bevæge sig, udenfor Kaffehusene og Tisbouts-
terne. En Rejsevogn, der i dette Øjeblik delte den
bølgende Mængde og holdt udenfor Byens eneste
taalelige Gæstgivergaard, bød deres Nysgjerrighed
et velkomment Skuespil. Mænd, Qvinder og Børn,
Gamle og Unge trængte sig larmende til, for at
see den Fremmede stige ud, og hans Tøj bæres ind
i Huset. I dette drev en halvt tytt, halvt italiensk
Gæstgiver sit Bøsen. I nogen Tid havde Synet
af dette Slags Rejsende været en Sjeldenhed for
Peschieras Indvaanere. I Kongeriget Neapel og
dets Omegn raste dengang alle den just begyndte
Revolutions Rædsler, og næsten hele Italiens Til-
stand var i disse urolige oprørte Dage ikke saaledes,
at den kunde tillokke Fremmede, der ikke nødtnun-
gent maatte foretage en Rejse dertil.

Synet af den Rejsende, der let og behændig
svang sig ud af Vognen, tilfredsstillede imidlertid
ikke meget de Skuelystne; de saae Intet uden en
stadselig, tæt i sin Kappe indhyllet Mand, der ilede
ind i Huset, tilraabte Børtten, at han maatte holde
sig beredt til, maaskee endnu samme Nat, at mod-
tage adskillige Fremmede af høj Rang, og forsvandt.

De maatte altsaa for en Tid lade sig nøjes med at betragte Tjenerskabet og Rejsetøjet.

Mismodig kaste Grev Ferdinand von Hochburg, den Fremmede, sig paa en Stol ved Vinduet, i det ham anviste temmeligt tarvelige Bærelse, befalede, at lade ham være alene, i alle Forretninger at henvende sig til hans Kammertjener, og saae mørk ud i den skønne, klare Sommernat. Den krigerske Musik af nogle østerrigiske Regimenter, der droge tæt forbi Byen, for at benytte Nattens Kjærlighed til Marschen mod den neapolitanske Grændse, hørtes i det Fjerne. Den satte ham tilbage i hin Tid, da ogsaa han forenede sig med de Tapre, der med forenede Kræfter befriede Tyskland fra det fremmede Nag, og saaledes tabte han sig i vaagne Drømme om Fremtid og Fortid.

Siden den hæderlige Tilendebbringelse af hin retmæssigste af alle Krige var han bleven fremmed for sit Fødeland; thi fra Paris af havde han tiltraadt sin Rejse, og det var ham endog sandsynligt, at maaskee endnu mange Kar vilde følge paa de Forløbne, uden at han gjensaae sit Hjem. Kun Krigens Tummel, den blodige Baabendands paa Balpladsen, hvori han styrtede sig med en Fortvivlels

Forvovenhed, kunde dengang, da han opdagede Emilies Troløshed, overdøve Følelsen af hans unærvnelige Lidelser, den dybe Sjælesmerte over den erkjendte Uværdighed hos et højtelsket Væsen, hvem han havde villet bringe ethvert Offer, kun ikke Grens. Saalænge Krigen varede, fik han kun Tid til i flygtige Øjeblikke at tænke paa Fortiden; dog da nu Maalet var naaet, da udvortes Rolighed og Fred vendte tilbage, da vaagnede paany den fortærende Dval i hans Brysts Indre. Rastløs drev den ham afsted. Han rejste igjennem Schweiz, England, Italien, Spanien, Portugal. Han saae ikke disse Lande med sædvanlige Rejsendes Flygtighed; han opholdt sig længe nok i ethvert af dem, for at kunne opfatte et Billede af deres forskjellige Individualitet, dog i intet af dem folte han sig hjemlig.

Men heller ikke til Tyskland drog nogen hjemlig Følelse ham meer, hvormeget han end elskede sit Fødeland; det var for ham, som om der overhovedet ikke gaves noget Hjem meer for ham i Verden. Ved Tidens vidunderlige Lægekraft var det Saar rigtigtnok helet, der først havde drevet ham bort fra Hjemmet, han var ingen Yngling meer, der i frugtlos Elskovsmerte troer, at maatte ende sit Liv

Han var modnet til Mand, til en Mand, der skrider frem med faste, sikre Skridt, og veed og føler, hvor langt større det er, at besejre Smerten, end at hengive sig til den uden Modstand; han undveg gjerne enhver svag Grublen over aandskraftende Grindringer, der hverken kunde trøste eller høre hans Sind, men han formaaede dog ikke uden Bæven at tænke paa at vende tilbage til sit egentlige Hjem.

Ikke alene ved den Elskede, der havde forladt ham, var det bleven ham øde, ogsaa andre Venner vare døde, Intet var bleven ham tilovers, uden de kolde livløse Gjendomme, Rigdom, Anseelse, hans Stands glimrende Fortrin. Intet Hjerte bankede ham der imøde i glad Forventning, ingen Arm kunde meer høre sig ved hans Tilbagekomst, for kjærligen at omfavne ham. General S . . . . var snart efter Freden død af Følgerne af ærefulde Saar, hans Ven Werner, engang hans Ungdoms Vejleder, senere hans hemmelige Tankers Fortrolige, var forlængesiden falden paa Balpladsen ved hans Side, i en ubetydelig Skjærmydsel, og foruden disse to havde hans Hjerte ikke hængt ved Noget, uden ved den ligeledes mistede Elskede.

Hans Sind stræbte derfor endnu stedse ud i det

vide Fjærne; egentlig i en anden Verdensdeel, thi det Skjønneste og Hertligste, som Europa kunde byde ham, havde han seet og nydt. Bolivar, der just glimrende traadte op paa den politiske Horizont, tiltrak ham især uimodstaaeligen; han ønskede, ogsaa i Nærheden at see den Helt, som han ærede i Afstand, at iagttage en opstaaende Fristats chaotiske Kamp, og besluttede, fra Sicilien af, hvor han just befandt sig, at lade sig sættes over til Neapel, endnu engang at strejfe langs igjennem Italien, og tilsidst i Genua indstibe sig til Marseille, hvor her ikke kunde fattes Lejlighed til at komme til Sydamerika. Rigtigtnok havde han allerede i Sicilien hørt om Urolighederne, der skulde være opstaaede i Kongeriget Neapel, men dog ikke havt nogen Ahnelse om det frygtelige Oprør, der fra alle Sider rasede omkring ham, saasnart han betraadte det uhykkelige Lands Grændse, og som snart efter gik over til alle en Revolutions Rædsler. Dennes Ur-Elementer forekom Ferdinand for skarpt affstikkende, til at han havde kunnet ønske, at tage Deel i den. Under tusinde Færer søgte han saameget som muligt at fremskynde sin Rejse, og maatte ofte skyde Gjenveje, indtil han endelig ad en Saadan kom til en halvt afbrændt

Landsby ved Grændsen af Abruzzerne. Her tvang Menneskekjærlighed og Erindring om tidligere Forbindtigheder ham til at blive nogle Dage, thi i det eneste endnu beboelige Huus, der fordem havde været et Slot, fandt han Duca di P. . . , svært saaret, maaskee Døden nær, omgiven af nogle faae Troe. Denne italienske Fyrste havde vovet, at stille sig imod en Hob Oprørere, havde lykkeligen besejret og forjaget dem, men var bleven saaret i Fægtningen, og maatte blive liggende paa dette usle Sted, fordi legemlig Svaghed ikke tillod ham at lade sig bringes til Neapel.

Synet af Ferdinand var for den Lidende som en af Gud sendt hjælpende Engel. Begge havde kjendt hinanden før, de havde ofte truffet paa hinanden, thi ogsaa Ducaen havde altid holdt meget af Keiser. Da de først i Frankrig bleve bekjendte med hinanden, var Ferdinand endnu i den trøstløseste Stemning, og Ducaen havde været den Eneste, hvis stille, ingen Nysgjerrighed robende Deeltagelse gjorde et velgjørende Indtryk paa ham. Ogsaa i Spanien havde de truffet paa hinanden, rejst med hinanden igjennem en stor Deel af dette Land, bekjæmpet mangen Fare med hinanden. Sex Maaneder igjennem havde de været uadskillelige

Rejsekamerater, og vare paa denne Maade komne i et gjensidigt Forhold til hinanden, der vel ikke kunde kaldes Venskab i Ordets højeste, helligste Forstand, dog heller ikke kunde ansees for et almindeligt Bekjendtskab.

Med blege, næsten døde Læber, med hin hjerteskjærende Betsalenhed, der kraftigere end alle Ord, taler ud af et til Døden indviet Offers Blik og Tone, lagde Fyrsten Ferdinand sin sidste Bøn paa Hjertet, uden hvis Opfyldelse han forsikrede, ikke at kunne døe rolig, og Ferdinand opgav, skjøndt ugjerne, for Djeblikket Udførelsen af sin kjære Plan, idet han lovede punktligen at opfylde Alt, hvad hans Bøn forlangte af ham. Han lovede, istedetfor at rejse til Genua, at begive sig til Brescia, hvortil Ducaens Gemalinde allerede for længere Tid siden var flygtet, for, hvis de nu herstkende Uroligheder skulde udbrede sig endnu videre, hurtigt at kunne begive sig til Schweiz eller Tyskland. Han gav sit Ord paa, beskyttende at ledsage denne Dame, ikke forlade hende, for Gud havde bestemt over hendes Gemals Liv og Død, men for en Tid skjule hende den Fare, hvori han nu svævede, for i denne ulykkelige Tid ikke, maastee unyttigt, at foruroilige

hende endnu meer, og endelig, i ethvert Tilfælde, at ledsage hende til et fuldkommen sikkert og beqvemt Tilflugtssted, før han forlod hende. Ferdinand indsaae Rigtigheden af sin fyrstelige Vens Bemærkning, at det for ham, som en Udlænding, der ikke hørte til noget Partie, maatte blive langt lettere, end enhver Italiener, at beskytte Fyrstinden i denne farefulde Tid; han lovede endnu engang, nøje at opfylde Alt, hvad der var paalagt ham, saae endnu en Straale af Glæde skinne i den Dødsyges halvt udslukte Blik, og ilede derpaa med tungt Hjerte til det nordlige Italien.

Med Nød og Fare kom han over den neapolitanste Grændse; hans Navn og hans personlige Bekjendtskab til flere Officerer af første Rang, hjalp ham lykkeligen igjennem den østerrigste Armee, som der begyndte at samle sig, og endelig torde han vove at affende en Koureer til Brescia til Fyrstinden, for at gjøre hende bekjendt med den Ordre, som hendes Gemal havde bæret ham med, og udbede sig hendes nærmere Befalinger. Den Koureer, som han havde affendt til hende, bragte ham ogsaa hendes Svar tilbage; det udtrykkede i zirlige Ord Fyrstindens taknemmelige Glæde over, endelig at

have fundet en værdig Beskytter, som hun i sin nuværende Stilling saa meget behøvede, og bad Ferdinand at vente hende i Peschiera, paa en Dag, som hun bestemte ham; her vilde hun aftale med ham, hvorhen hun siden kunde begive sig, da hendes nuværende Opholdssted i Brescia i flere Henseender slet ikke behagede hende.

Denne Dags Aften var den, som Fyrstinden havde bestemt til sin Sammenkomst med Ferdinand, Greven havde ilet for at indtræffe til rette Tid i Peschiera, og sad nu ved sit Bindue, for at vente Fyrstinden.

En svag Gysen overfoer ham, idet han tænkte sig den Sandsynlighed, maaskee flere Uger at maatte dreje sig i en lille Hoffstats snævre Kreds, thi han kjendte de fornemme Italieneres Pragthyst. Ducaen hørte til de Fyrster, hvoraf der i Italien gives saa mange, der uden egentlig at være regjerende Herrer, dog som Vasaller herske temmeligt uindskrænket over ikke ganske ubetydelige Landstrækninger; desuden nedstammede Fyrstinden fra et meget højt Huus, var endog beslægtet med den kejserlige Familie, og man kunde derfor næsten med Visshed vente, at hun ogsaa i Udlandet vilde beholde de fyrstelige

Omgivelser, som hun var vant til. Fuld af hemmelig Ergrelse over det Tilfælde, der bestemte ham til, paa uvis Tid at udsætte Udførelsen af en Plan, der laae ham meer paa Hjertet end han selv havde været sig bevidst, udmalede han sig allerede iforvejen alle de Ubehageligheder, som han gik imøde. Og Alt dette for en ubekjendt Dame, der for ham kun kunde have den eneste Interesse, at hun var en Bens Gemalinde, og som, saaledes som han nu saae Tingenes Stilling, let havde kunnet undvære hans Beskyttelse.

En kort Stilhed havde imidlertid hersket nede paa Pladsen, Mængden havde begivet sig udenfor Staden, for at see Regimenterne marschere forbi; nu vendte den igjen tilbage, formodentlig fordi den havde hørt Noget om de ventede fornemme Rejsende, og havde besluttet at oppebie disses Ankomst.

Latter, enkelte Guitarretoner, munter Sang, blandet med Skrig og Trætte, tonede op til Ferdinands Binduer. Pludselig blev Larmen endnu højere, og nærmede sig til Huset; nede i Gæstgivergaarden opstod en tumultuarisk Løben, Fakkelflin oplyste med rødligt Skjær Ferdinands tomme fire Bægge; han saae ud af Binduet, det var Prind-

sessen; hendes Bogn, fulgt af nogle andre, kjorte
 just frem for Huset. En Dame bøjede sig ud over
 Glaget, et yderst mildt, fint Fruentimmeransigt
 syntes ved Faflernes viftende Skin ligesom omgi-
 vet af en Glorie, et Ansigt, som man, uagtet de
 mørke Haar og Djne, neppe kunde holde for et ita-
 lienskt, og han ilede ned ad Trappen, for at mod-
 tage Damen, med hvem en sølsom Forpligtelse havde
 bragt ham i et endnu sølsommere Forhold.

Fyrstinden hilste ham, med den de fornemme
 italienske Damer egne gracieuse Værdighed, hun
 takkede ham endnu engang for hans Beredvillighed
 til i disse urolige Tider at staae en Hjælplos bi,
 og vidste derhos meget fint at give sine Ord Skin-
 net af en venstabelig Tillid, medens hun egentlig
 dog kun opfyldte en ganske almindelig Høfligheds-
 Pligt imod ham. Men Ferdinand blev tilmode
 derved, som klang en Tone fra det fjærne Fødeland
 over til ham, som stod han ligeoverfor sit Hjems
 fjærne blaa Høj, under tykke Gege, og skuede i
 blaae Djne. Et ham selv ubegribeligt Bemod kom
 over ham, idet han betragtede den skjøne Fyrst-
 inde. Hun var vel ikke meget over tredive Aar
 gammel, men vilde i Tyskland være bleven holdt

for noget ældre, thi Ungdommens første Rosenstjær bortvifter langt tidligere i Syden, end i vort Norden. En egen, uncævnelig Gratie ledsagede enhver Bevægelse af den højt fine, fuldkommen symmetriske Skabning; ethvert af hendes Ord vandt ved hendes Stemmes smigrende, melodiske Tone en bybt til Hjertet trængende Magt, og hendes Ansigts ædle Træk, de mørke, straalende Dines milde Skin lod hos hende Intet savnes af det, hun maaskee kunde have tabt med sine første Ungdomsblomster.

„Stakkels skønne Dame!“ sukede Ferdinand ved sig selv, idet han saae hende glad gaae ind i Huset med en Dame, der havde siddet i samme Bogn, som hun. „Du ahner ikke, hvilket Sorgesbudskab der maaskee allerede imorgen vil vække Dig.“ Billedet af hendes maaskee allerede i dette Øjeblik hensovede Gemal viste sig for ham, overmandet af indre Bemod vendte han Øjet tilside og hans taarefulde Blik faldt just paa et Par mørke, brændende, sorte Dine, der hvilede paa ham med et sælsomt, næsten længselsfuldt Udtryk. Han folte at hans eget Dje brændte af en usædvanlig Ild, idet han betragtede den ungdommelige, yppigt blomstrende Skif-

telse, hvem disse Flammesøjne tilhørte, og skyndte sig at byde hende Armen, for at føre hende efter Fyrstinden, til hvis nærmere Følge hun syntes at høre.

I et Slags Skuur, som Gæstgiveren, med ægte italiensk Praeleyst, kaldte en Salon, blev Ferdinand nu af Fyrstinden forestillet for de hende ledsagende Damer, som den hende af hendes Gemal bestemte Beskytter. Først for en Dame over sin Middelalder, hvis Udvortes forenede Spor af stor fordums Skjønhed med Bærdighed, Marchesa Clementine var beslægtet med Hertugen, i flere Aar allerede Enke. Noje Bevaring af den udvortes Anstand, uafladelig Omhu for paa ingen Maade at tilgive sin egen Persons, saavel som sin Families høje Rang Noget, havde altid udgjort hendes Livs Hovedbeskjæftigelse; hun var stolt, det kunde ikke nægtes, dog, langt fra fornærmende Hovmod, vidste hun ved en vis afmgalt Venlighed at vinde Hjerterne, saa at Enhver villigen og gjerne indrømmede hende alle de Fortrin, hvorpaa hun i enhver Henseende kunde gjøre Fordring. Just for at skaane den udvortes Anstand, havde hun besluttet sig til at ledsage sin nærmeste Slægtnings langt yngre Gemalinde,

for at denne ved hendes Nærværelse kunde faae en værdigere Anseelse i Udlandet.

„Marchesaen er i nogen Henseende endog Deres Landsmandinde,“ tilføjede Fyrstinden smilende, i det hun forestillede hende for Greven: „hun er, ligesom min Gemal, født i Tyskland, og har endog endnu ikke ganske forglemt Deres Fødelands Sprog.“

Efter Marchesaen fulgte Contessina Bianca, med det mørke, brændende Flammeblik, som nu et venligt Smil forklarede, da hun rejede for Ferdinand. Hun beklædte saa at sige en Hofdames Post hos Fyrstinden. To yndige Bøssener udgjorde Slutningen, to Grækerinder paa femten til sexten Aar, Linda og Roxandra kaldede. De havde ved en hurtig Død mistet deres Fader i Neapel; fuldkommen affkaarne fra Venner, Slægtninge og det elskede Fødeland, vare de stakkels med Verden endnu ganske ubekjendte Børn blevne uden Beskyttelse tilbage i det fremmede Land, og agtede det for en stor Velgjerning, da Marchesaen tog sig af dem, og endelig foreslog dem, at ledsage dem og Fyrstinden paa denne Rejse. Efter deres Rang stode de imellem Hofdamen og Kammerfruerne, men endskjøndt de undertiden frivilligen hjalp de Sidste i deres

Forretninger, saa udmærkede dog saavel Marche-
saen som Hertuginde dem i enhver Henseende for
disse, toge dem med til Taffels, og beholdt dem
altid i Nærheden af sig. Dog uagtet al den God-
hed og Venlighed, hvormed de stakkels Piger saae
sig behandlede, blev deres Sind og Hjerte dog stedse
henvendt mod det dyrebare Fødeland, som de maa-
ske for stedse havde tabt.

Det var Greven magtpaaliggende, endnu for
den sandsynlige Efterretning om Fyrstens Død ind-
traf, at formaae hans Gemalinde til et midlertidigt
fast Opholdssted, dog ikke udenfor Italien. Han for-
udsaae, at dette Dødsfald vilde hidføre Omstændig-
heder, der vilde gjøre hendes personlige Nærværelse
eller dog ikke for lange Frastand fra Ducaens Be-
siddelser nødvendig. De Sidste laae forstørstedelen
midt i den nuværende Uorden og alle Gruelighederne
ved en Borgerkrig, eller dog idetmindste disse for
nær til at den sørgende Enke havde tordet udsætte
sig for den rundt om rasende Partiekamp. Paa et
længere Ophold i den usle lille By ved Garda-
Søen var ligeledes ikke at tænke, hvor yndige end
Omgivelserne ere; men Verona stod dem aaben, og
Mantua, tilligemed flere andre betydelige Stæder i

det nordlige Italien. Ferdinand søgte endnu ved Aftenstaffelet at bringe denne Gjenstand paa Bane, og imod hans Forventning lykkedes det ham at komme til en hurtig Afgjørelse, endskjøndt han maatte for- tie den Hovedgrund, der bragte ham til at ønske den.

Marchesaen havde for en af sine Benner faaet i Commission at tilbyde Fyrstinden en ham tilhørende Villa paa Lombardiets frugtbare Slette og i Nær- heden af Mailand til Opholdsted, indtil Urolighe- derne havde lagt sig. Rigtigtnoë gjorde Fyrstin- den mange Indvendinger imod Antagelsen af dette Tilbud; thi der havde tidligere hersket nogle Mis- forstaaelser imellem Ejerne af hin Villa og hendes Gemal, og hun tvivlede derfor paa, at det vilde være den Sidste behageligt, naar hun paalagde sig en per- sonlig Forbindtighed imod hans gamle Modstander. Dog Clementines rolige og fornuftige Forestil- linger vidste at møde alle Fyrstindens Modgrunde og endelig fuldkommen at bekjæmpe dem. Rejsen til Mailand blev fastsat til næste Morgen, og Fyrst- indens Staldmester, den eneste mandlige Ledfager af højere Rang, hun havde hos sig, blev sendt i For- vejen, for i Villaen at træffe alle nødvendige For- beredelser til hendes Modtagelse.

Enhver Rejse er ligesom et sammentrængt Ud-
tog, et Slags Qvintessents af hele Menneſkelivet;
vore Dyder, vore Fejl, vore Luner fremtræde paa
en ſaadan i den ſtarpeſte Belysning, men iſær
vore ſlemme Vaner, der i det ſelſkabelige Liv ofte
viſe ſig mere forſtyrrende, end ſelv Laſter kunne
det. Faae Dage, tilbragte i det trange Fælleſkab,
ſom Medrejsende aldrig ganſke kunne undgaae, for-
anledige en nøjere Kundſkab om de gjensidige Cha-
rakterer, end Kar, ſom man tilbringe i den ſædvan-
lige ſelſkabelige Dmgang; og ſikkert vilde Antallet
af de ulykkelige Ægteſkaber, men ogſaa af Ægte-
ſkaber overhovedet, blive langt ringere, naar ethvert
forlovet Par ſkulde tiltræde et Slags Noviciat, en
Rejſe paa nogle Maaneder, før det ved Alteret for-
bandt ſig for evigt med hinanden.

Ogſaa Ferdinand kom paa den lille Rejſe
til Mailand til et nærmere Bekjendſkab med de
Damer, der vare overgivne til hans Beſkyttelſe, og
blev ogſaa fra ſin Side bedre kjendt af dem, dog
Reſultatet af dette gjensidige Bekjendſkab var det
glædeligſte. Fyrſtindens rolige Munterhed, hendes
uſigelige Godhed, der dog aldrig udartede til aand-
løs Ligegyldighed, mildnede meget ſnart hans Miſ-

mod over hans nuværende Stilling; Marchesaens virkelig fornemme og dog aldrig trykkende Opførelse, den klare, forstandige Sindighed, som hun ved enhver Lejlighed lagde for Dagen, fyldte ham med uhyklet Agtelse, og Biancas blændende Skjønhed, denne ganske sydlige Naturs lidenskabelige Livfuldhed, tiltrak ham paa det Behageligste. For blot at see hende smile, bestræbte han sig uafsladeligen for at opfylde ethvert af hendes smaae Ønsker, og hun smilede ofte til ham, thi hendes Ønsker vare just ikke faae.

Ikke saaledes var det med de to unge Grækerinder; de frygtsomme, forkuede Børn yttrede i deres Ydmyghed stedse kun det Ønske, paa ingen Maade at falde til Besvær; Ferdinand gjorde sig det derimod til en behagelig Pligt, ved mange dog i og for sig ubetydelige Opmærksomheder at opklare deres mørke Liv, og fandt derfor den sødeste Løn i deres stille Taknemmelighed og den øjensynlige Tilfredshed, hvormed Marchesaen bemærkede hans Opførelse imod hendes Yndlinge. Saaledes følte han sig meget snart saa at sige hjemme i den lille Damefreds, som imod hans Ønske var bleven hans.

Men i Mailand selv fik hans Forholde snart

en anden Skikkelse, der var mindre efter hans Dnske. Fyrstinden besluttede at tilbringe nogen Tid i denne store, muntre Stad, hvori dengang vrimlede af Fremmede, især af Flygtninge, som hun selv var. Hun saavelsom Marchesaen kjendte Intet af Landlivet, uden de Stores i Italien brugelige Villegiaturer, hvor man fører det Selskab, man lever iblandt i Staden, samt alle Fornøjelser og Sædvaner ud med sig paa Landet. Den Tanke, at kunne tilbringe nogle Uger i stille landlig Ensomhed, var Begge, især Marchesaen, fuldkommen fremmed. Derfor maatte der i Mailand aflægges en Mængde Besøg; tidligere Bekjendtskaber bleve fornyede, nye knyttede, og saaledes dannede sig meget snart en lille, selskabelig Kreds, der lovede, ret snart at følge dem paa Landet, da den Villa, som de vilde beboe var rummelig nok til at kunne optage et ikke ganske ubetydeligt Antal Gæster.

Ferdinand maatte i denne Tid snart spille en Hofmarschals Rolle hos Fyrstinden, snart en Hofkavaleer; han havde næsten intet frit Øjeblik. Den indre Træthed, den aandige Sløvhed, der greb ham efter nogle saaledes tilbragte Dage, undgik hverken Marchesaens skarpe Blik, eller Fyrstindens

ham nærmere beslægtede Sind, hvormeget han end stræbte at skjule den. De to Damer raadsloge med hinanden derom, de følte den Forbindtlighed, som de skyldte ham, de ønskede paa ingen Maade at misbruge hans Artighed imod dem, og besluttede endelig, for hele deres Ophold paa Landet at indbyde Vicomte de Belleville, Søn af en af Marchesaens gamle Venner, der just ogsaa befandt sig i Mailand. De kunde isorvejen være overtydede om, at den unge Franskmænd med Glæde vilde gribe en saadan Lejlighed til at gjøre sit Hovedtalent gjældende, og at han med usigelig Iver vilde opfylde alle de Pligter, der paalaae en Hofkavaleer, som de nu engang troede ikke at kunne undvære, og uden dertil fra deres Side at være særligen opfordret.

De fandt sig ikke stufede i deres Forventninger om ham. Saasnart de ankom med ham til Villaen, var Belleville utrættelig i Damernes Tjeneste; man havde næsten kunnet falde paa den Tanke, at han forstod at mangfoldiggjøre sin Person, thi han var altid og overalt tilstede, hvor man behøvede ham. Paa Spadseretoure bød han Damerne Armen, i Kapellet Bievandet; i Salonen bar han uafsladeligen Omsoerg for at underholde Selskabet, der

faae Dage efter anseligt forøgedes ved Ankomsten af de tidligere indbudne Gjæster. I Fyrstindens og Marchesaens Nærværelse var han ganske henreven af ærefrygtsfuld Beundring, og altid paa Springet til at opfylde deres Ønsker, før de endnu selv vare sig dem tydeligen bevidste. Den skønne Bianca bestræbte han sig for, ved Blikke, Sukke og sine Hentydninger at give det dybe Indtryk at forstaae, som hun havde gjort paa hans Hjerte; endog de smaae Grækerinder bleve ikke oversete af ham, mindst *Olinda*, Marchesaens erklærede Yndling; ingen Dag gik, uden at han overrakte dem en findrigt ordnet Blomsterbouquet, og med zirligt drejede Lovtaler hylbede deres ungdommeligt blomstrende Yndigheder.

Ferdinand saae sig ved *Bellevilles* Bestræbelser næsten ganske ledig, og benyttede uden Betænkning den derved vundne Frihed. Han var fra sin Ungdom af vant til, at tilbringe flere Timer af Dagen alene med sig selv, og den lange Smerte, der havde hjemstøgt hans Ungdoms Blomstertid, havde gjort ham denne Sædvane endnu kjærere. I Begyndelsen flyede han den fornemme Verdens Selskab, for useet og ubemærket at kunne hengive sig til sin Smerte, siden ansaae han det for ligesaa

ubeqvemt som uværdigt, at lade sig paalægges Lænker, der maatte standse enhver fri Bevægelse af hans Hånd og hans Hjerte, uden at kunne byde ham den mindste Skadesløsholdelse derfor. Dog var han langt fra, ubetinget at hengive sig til Ensomhed eller at flye Menneſkene; tværtimod, det glædede ham at betragte deres Gjøren og Læden i tvangløs Frihed, og han elskede just derfor Italien og dets Folks ſtorre Livfuldhed, fordi det, begunſtiget af det lykkeligſte Klima, næſten ganſke fører ſit huſlige Liv udvendigt, og næſten kun behøver de fire ſnævre Bægge, for at ſove i deres Beſkyttelſe. Uſigeligt var det egentlige Salonliv ham imod, hvori man iforvejen kan beregne ethvert Skridt, enhver Bevægelse, og de, der kun vare hjemme deri, forekom ham ſom Marionetter, der ſik tilſyneladende Liv ved en Staaltraad, der gik igjennem dem Allesammen. Endog nu, omgiven af aandrige, i enhver Henſeende udmærkede Fruentimre, var han ofte tilmode, ſom havde man voldsomt bortført ham, ſom var han ſlet ikke meer i Italien, fordi han ikke ſaae Folkelivet. Med det manglede ham den vante Udſpredelſe, hans Sind var desuden meget uroligt, da det aldeles ikke vilde lykkes ham, at forſkaffe ſig Eſterretning om Fyrſt-

indens Gemals Liv eller Død. Oprøret i Kongeriget Neapel greb med hver Dag om sig, den i dette Land altid meget uregelmæssige Postgang var fuldkommen standsset ved den østerrigske Armee, og overhovedet enhver Kommunikation med Syden umulig. Ogsaa fra Tyskland indtraf kun sjældent Efterretninger, og han førte i egentligste Forstand et fra den ydre Verden fuldkommen affondret Liv.

Den Skaansomhed, hvormed man her ganske uforstyrret overlod ham til hans egen fri Villie, lod ham imidlertid dog føle den Forpligtelse, paa nogen Tid at føje sig i Forholde, som han ikke var vant til. Han besluttede, idetmindste at offere Selskabet den mindre Halvdeel af Dagen og Aftenen, og kun tilbringe Morgenen og Formiddagen efter Behag. Hverken Fyrstinden eller Marchesaen syntes at undre sig over, at han sædvanligen først til Middagstid indfandt sig i deres Selskab; saasnart han viste sig, modtog Begge ham med forekommende Udmærkelse, og tusinde smaae Træk i deres Udfærd gave ham den smigrende Vished, at de med sand Belvillie ønskede at ære ham som en prøvet Ven. Han følte tillige, at han ved sin utvungne Opførsel, der dog aldrig stødte an imod de vedtagne Regler, be-

hagede Alle, maaskee Belleville ene undtagen, og denne Bevidsthed gav ham en behagelig Sikkerhed, der virkede lige velgjørende paa ham selv og paa hans Omgivelser.

Kun Et gjorde ham beklemmt og opfyldte ham ofte med Mismod over sig selv: den skønne Biancas hulde Venlighed, hendes paafaldende Maade at foretrække ham for enhver Anden, som om det maatte være saaledes og flet ikke kunde være anderledes. Hendes blændende Skønhed, hendes Bæjens friske Livlighed tiltrak ham uimodstaaeligen, det var ham umuligt, ikke at besvare den ubestrikelige Deeltagelse, hun viste ham, og dog vidste han ofte ikke at frelse sig for indre Bebrejdelser, naar han i Samtale med hende, saae det store, mørke Ildøje blinke med Lidenskab. Han var overtydet om, aldrig meer at kunne elske, og dog blev hans Dje tit hendes Spejl, den Lue, der brød ud af dette, straalende det uvilkaarligen igjen imøde. At besvare saa megen Gode og Venlighed med Kulde var ham umuligt i Nærheden af hende, og dog ogsaa kun i Nærheden af hende. Saasnart han var udenfor hendes Tryllekreds blev der i hans Hjerte næsten intet Spor tilbage af den inderlige Hengivenhed, som han

ikke kunde afholde sig fra at bevise hende, saa længe han var i Nærheden af hende, og som han i saadanne Djeblikke virkelig ogsaa følte. Belleville iagttog dem Begge med alle Tegn paa rasende Skinsyge, han undlod ej engang ved Bemærkninger at give sin indre Brede Luft, og blev øjensynligen kun ved Fyrstindens Nærværelse holdt indenfor Maadeholdenhedens Stranker. Denne Dpførsel af en Medbejler, som han hverken synderligt agtede eller elskede, bidrog ogsaa sit til, at afholde Ferdinand fra at forandre sin Dpførsel i Henseende til Bianca.

Ligesom man gjerne stundom vender sig fra den højt paa Himlen fraalende Sol til en Kilde, der risler dybt og skyggesfuldt, saaledes vendte ogsaa Ferdinand sig gjerne fra den blændende Bianca til det yndige, blege Grækerbarn Linda, der, i den huldeste Kontrast med hin, var Ydmygheden og Fordringsløsheden selv. Han mødte saa gjerne den rødmenende Piges bly Blik, som hun kun sjældent slog op paa ham. Det stakkels Barns Hengivenhed rørte ham ikke mindre dybt, end hendes virkelig haarde Skjæbne; dog heller ikke her blev han i sit Hjerte ganske fri for sagte Bebrejdelser, hvilke hans Beskedenhed vist vilde have sparet ham, dersom Mar-

chesaens Opførsel ikke havde givet ham Oplysning angaaende *Linda's* Følelser. Han saa denne Dame blive stedse venligere imod ham, jo oftere han talede med hendes Yndling, hun havde ofte yttret, hvor længselfuldt hun ønskede ret snart at see *Linda* faae et sikkert Standpunkt i Livet ved en ædel Mand's Haand, han bemærkede, at hun lettede ham enhver Nærmelse til den unge Grækerinde, og den Frygt at forstyrre hendes Fred, bemægtigede sig ham saa meget smerteligere, jo meer han skammede sig over den som en Daarskab.

Fyrstinden havde han, siden han levede i denne Villa med hende, aldrig seet uden i *Andres* Nærværelse, ej engang i hendes Bærelse, hvorhen hun undertiden lod ham kaldes, for at tale med ham om den Mulighed at erholde Efterretning om sin Gemal. Altid var enten *Bianca* tilstede, eller den stolte *Marchesa's* kloge Dine betragtede ham sølsomt forskende. Ikke et eneste ret hjerteligt Ord, ingen Ytring, der ikke havde staaet Prøve paa den strængeste Etikettes Bægtstaal, blev nogensinde talt imellem ham og hende; en usynlig Skillevæg forhindrede fra begge Sider en aandig Nærmelse, og dog havde han i mange Aar ikke seet noget Fruen-

timer, til hvem han folte sig hendraget med saa inderlig Hengivenhed, fri for enhver lidenstkabelig Følelse, med saa fuldkommen Tillid. Hun var ham en Helgeninde, et højere aandigt Væsen, han folte, hvorledes hendes lyse Blik gjennemskuede hans Indre, og ønskede Intet længselsfuldere, end tillidsfuld at torde aabenbare hende enhver Følelse i sit Hjerte. Og saa laae der i det Hele hos hende noget Bekjendt, i Blik, i Gang, men fremfor Alt i Stemme; dog forgjæves kaldte han sig Fortiden tilbage, aldrig og ingensteds havde han mødt et levende Væsen, der endog kun havde havt et Spor af fjærn Lighed med hende; og saaledes tilstod han sig endelig, at kun hendes hele Væsens rene Harmoni og klare Fuldendelse øvede dette Trylleri over ham, og forespejlede ham, tidligere virkelig at have kjendt et Syn, der kun hidtil havde svævet for hans Sjæl, som et Ideal af qvindelig Fuldkommenhed.

De tvangløseste Underholdningstimer, hvori ogsaa Fyrstinden plejede at tage munter Deel, vare sædvanligen om Aftenen, hvor da hele Selskabet samlede sig i en skøn Havesal til en lille Kollation. Ferdinand vænnede sig meget snart til, kun at tælle sine Dage efter disse Aftener, der dog under-

tiden fortrængtes ved Spadseretoure eller Besøg udenfor Huset. Dvangløs Glæde, Spøg, Latter og Sang herskede ved det med Blomster, Frugter og Forfriskninger af alle Slags besatte Bord.

Ferdinand havde, han vidste selv ikke hvorledes, ved disse Kollationer faaet sin bestemte Plads, ligeoverfor Fyrstinden og Marchesaen, ved Siden af Bianca, og den Sidste søgte her ligesaalidt som andensteds at paalægge sig Dvang i sin Udsærd imod ham; han selv, dels foranlediget dertil af hende selv, dels ved alleslags tilfældige Omstændigheder, kunde ikke altid undgaae, at hylde hende som den erkjendt Skjønneste. En ubehagelig, skamfuld Følelse greb ham, naar han, efter saaledes næsten afdvungent at have udmærket den skønne Hofdame, hævede Djet op til den ligeoverfor siddende Fyrstinde, eller tilfældigt saae over til den fjærneste Ende af Tasselet, og blev vaer, at Dinda, med det mørke Blik hæftet paa ham, bleg og zittrende, med Døds smerte i alle Træk neppe var istand til at holde sig oprejst. For da kun nogenlunde at rede sig ud af disse qvælende Forholde, plejede han da at opsatte et eller andet af Bianca let henkastet Ord, og forvikle hende i en Slags aandig Krig, som hen-

des lette, spillende Wittighed var temmeligt voksen. Hun undlod heller aldrig, at gaae ind derpaa med sædvanlig Livlighed, saa at den snart blev ført højt nok, til at lade hele Selskabet tage Deel deri. De, der følte sig stikkede dertil, blandede sig glade i den overgivne Kamp, de Dyrige morede sig ved at høre til. Belle ville blev naturligvis ingen ledig Tilhører ved disse Wittighedsøvelser, men plejede tvertimod at udmærke sig som en af de Højsttalende. Han syntes især at lægge an paa, at optræde som Ferdinands erklærede Modstander, skjøndt ikke altid med udmærket Held. De Udfald, han tillod sig imod denne, vare ofte mere ondskabsfulde end vittige, alt eftersom hans Hjertes Dame havde vist sig imod ham Dagen igjennem, da han nu for ramme Alvor var ligesaa lidenskabeligen opflammet, som han før havde bestræbt sig for at synes.

Ferdinand behøvede al sin Magt over sig selv, for, af Verbødighed imod Fyrstinden, at lade Alt det gaae ustraffet hen; som den forsængelige Franskmand tillod sig imod ham. En Aften følte han dog sin med al Anstrængelse vedligeholdte Rørlighed vakle. Bianca havde aldrig været smukkere end denne Dag, men hun havde heller aldrig

vist sig saa huldrig imod Ferdinand. Vicomten brændte af Skinsyge og Brede, og glemte endelig ganske sig selv og sine Omgivelser. Den sædvanlige muntre Underholdning var just i fuld Gang, og Belleville tog Vejligheden iagt, for at skaffe sig Luft ved et bidende Indfald, der ikke alene saarede Ferdinand, men ogsaa Bianca. Et til Havn opfordrende Ord svævede paa den Sidstes Læber, den hæftigste Brede lynede i Ferdinands Øje, dog den Alt iagttagende Marchesa blev begge Dele vaer, og stod pludselig op, under det Paaskud, at befinde sig ilde. Hun gav Ferdinand et Bink til, som han hver Aften gjorde, at ledsage hende til Slottets Forhalle, og havde sandsynligvis ifinde, paa Bejen did at sige ham et Par beroligende Ord; dog hendes Opbrud blev af hele Selskabet anseet som et Signal til at følge hende. Fyrstinden gik ved Siden af hende ved den Fornemste af Gjesternes Arm; de to Grækerinder trængte sig bekymrede tæt til hende; hele Selskabet omgav hende, og hun saae sig nødt til, som sædvanligt at lade Ferdinand gaae ned i Slottet, uden at kunne naae sin Hensigt.

Efterat Hver var gaaet til Sit usædvanligt tid-

ligt, vendte Ferdinand endnu engang tilbage i Haven; endnu stedse togte Blodet i hans Aarer, han vilde søge Kjølning i den friske Nat og stødte strax paa Belleville, der endnu, sandsynligvis i samme Hensigt, gik frem og tilbage paa Terrassen tæt under Biancas Vinduer.

Ved Synet af ham bruste Ferdinands Brede op paany, dog han tog Hensyn til det Sted, hvor de Begge befandt sig, og søgte at styre udbruddet af den.

„Herr Bicomten holder af at nyde den kjølige Nat, som jeg seer,“ sagde han, med en høflig Hilsen, „men Morgenen er ikke mindre skjøn i dette Land, og jeg ønskede, De kunde beslutte Dem til, maaskee imorgen tidligt Klokken fire at gjøre en Spadsjeretour i det Frie.“

„Hvorfor ikke; især i godt Selskab,“ svarede Bicomten i samme Tone, „jeg har allerede længe længtes derefter. Hvorhen ønsker De, vi skulle gaae?“

„Jeg tænkte i Bustadslet, ved Enden af Haven,“ sagde Ferdinand.

„Pladsen er just ikke den bekvemmeste,“ svarede Belleville, „dog naar vi først ere samlede,

staaer det jo til os, at søge en Anden. Stol paa mig, præcis Klokkeren sige har jeg den Ære at vente Herr Greven i Bustadsset. De kommer uden Besøgelse?"

„Ganske alene,“ svarede Ferdinand og gik, idet han atter høfligt hilste.

Den herligste Morgen var just staaet op over den yppige Egn, da Ferdinand ilede til Bustadsset, men Vicomten var dog kommen først og ventede allerede.

„De kommer uden Kaarde, Herr Greve?“ raabte Belleville strax, „ønsker De maaskee Pistoler, og har bragt dem med?“

„Jeg kommer, som De seer, uden alle Vaaben,“ svarede Ferdinand, idet han, for at bekræfte dette, slog sin Overkjole tilbage paa begge Sider. Jernkorset af første Klasse, som han bar derunder, blev ved denne Bevægelse synligt, Belleville gyste tilbage for dets bestedne Glands og lagde uvilkaarligt Haanden paa Kaarden.

„Jeg begriber, at Synet af dette Ærestegn maa saare Dem, Herr Vicomte, og undveeg derfor hidtil, offentligen at bære det i Deres Nærværelse,“ sagde Ferdinand, idet han ganske rolig knappede

sin Dverkjole igjen. „Men De er vist saa retfærdig,“ tilføjede han, „at tilstaae mig, at en Mand, der, som jeg, erholdt det paa Balpladsen, vel tør vove at udbede sig et Par Djebliffes rolig Samtale af sin Modstander, før han skrider til Kamp, uden derfor at maatte frygte for at gjælde for feig.“

„Først Kamp, derpaa Ord, saa mange De behager, det er saa min Maade,“ svarede Vicomten trodsig.

„Det er i Reglen ogsaa min, og endnu igaar-aftes havde jeg fast besluttet, ikke at vige af fra den, dog Tanker forandre sig, naar man sover paa dem,“ sagde Ferdinand. „Da jeg imidlertid er betydeligt ældre end De, Herr Vicomte, saa var det vel ogsaa naturligt, at jeg først tænkte paa den Uret, vi Begge stode i Begreb med at begaae.“

„Uret? For Djævelen, min Herre, er De en maafteret Præst og vil her holde mig en Bodprædiken?“ raabte Belleville, haanligt smilende.

Ferdinand havde Nøje med at beholde sin rolige Tone: „jeg er hverken det Ene eller vil det Andet,“ sagde han med fast, alvorlig Tone og Blik, „men jeg staaer ganske ubevæbnet for Dem og kom saaledes i den Dverbevisning, at den franske Nations

ridderlige Tænkemaade ikke vilde tillade nogen brav Franskmænd, med Hensigt at ville fornærme en Fjende, der ikke er istand til, øjeblikligen at havne Fornærmelser."

„Nu saa sig mig da, hvad De har at sige mig,“ raabte Bicomten svagt rødmende, og fastede sig ærgerlig paa en Havebænk.

„Vi kunne og tør ikke flaaes her, uden at saare Gæsteretten og den Urefrygt, vi skyldte Fyrstinden, paa hvis Indbydelse vi ere her,“ sagde Ferdinand, idet han satte sig ved Siden af ham paa Havebænken.

„Paa min Tre, De har Ret, og det er utilgiveligt, at jeg ikke selv har betænkt det,“ raabte Bicomten. „Hvorhen behager De?“ tilføjede han og sprang op fra Bænken, „skulle vi til Grændsen?“

„Saasnart jeg igjen er fri, Bicomte, staaer jeg overalt til Tjeneste,“ svarede Ferdinand, „men nu bindes jeg af et helligt Løfte, ydet en døende Ven. Jeg betroer Deres Tre den Hemmelighed, at Ducaen ligger svært saaret, jeg har maattet give ham mit Uresord paa, saa længe at beskytte hans Gemalinde, der ikke har eller maa have en Ahnelse om den Fare, hvori han svæver, og ikke

forlade hende, før hans Skjæbne er vis. Naar jeg er fri for min Forpligtelse til denne Dame, saa er jeg til enhver Tid beredt til Kamp med Dem, men indtil da er jeg bunden, det indseer De selv."

„Nu vel da,“ raabte Bicomten og vilde gaae, dog Ferdinand holdt ham tilbage.

„Forund mig endnu et Par Øjeblikke,“ sagde han „der er en Dame, angaaende hvem jeg skylder Dem en Erklæring, Contessina Bianca: De elsker hende ....“

„Jeg tilbeder hende! De, hele Verden maa gjerne vide det,“ afbrød Belleville med megen Hæftighed; „men nu er det mig, der maa spørge, vil De fornærme Deres Fjende, som De just ved Deres Erklæring har gjort vaabenløs?“

„Jeg skylder denne Dames Ære, at drage Dem ud af en sælsom Misforstaaelse, hvori De synes at være, Herr Bicomte,“ svarede Ferdinand meget afmaalt. „De seer mig ofre hende den Beundring, som ingen Mand kan nægte Skjønheden, især naar den viser sig i saa blændende Glands som her; dog giver jeg dem mit Æresord, at der ikke finder noget nærmere Forhold Sted imellem mig og Bianca; at jeg endog aldrig har seet hende eller talt med

hende uden i Selskab, og aldeles ikke agter at gjøre Fordring paa hendes Haand og Hjerte, hun er fri, fuldkommen fri, fri som jeg selv."

En sagte Støj i Nærheden afholdt Vicomten fra at besvare denne uventede Erklæring. „Jeg troer ikke, at vi nu have videre at sige hinanden," sagde Ferdinand, efter en lille Pause, hvori de ikke hørte videre. „Vi ere Begge i en saa hæftig Stemning, at det ikke kunde være os behageligt, at blive trufne sammen her af Spadserende, hvis Nærmelse jeg troede at høre. Vicomte, jeg har ikke tilbudt Dem Fred, men Vaabenstilstand, lad denne ogsaa gjælde en Tid i vort daglige Forhold, vi skyldes de høje Damer, hvis Gæster vi ere, ikke at forstyrre Freden i Huset ved vore personlige Tvistigheder, men heller forene os for at vedligeholde den. Hvad der siden skal ske, naar jeg er fri for min Forpligtelse imod Fyrstinden, det maa Fremtiden afgjøre, De vil altid finde mig beredt."

Ferdinand gik med disse Ord og lod sin Modstander tilbage i en meget sølsom Stemning. Denne hadede i dette Djæblig Greven hjerteligere end nogensinde, thi han havde følt hans Overlegenhed, og saae dog ingen Mulighed for sig til at vælge en

anden Vej, end den, som han havde anvist ham; den Erklæring, han havde givet ham med Hensyn til Bianca, tilfredsstillede ham kun halvt, thi en Franskmænd af hans Slags frygter ikke let at træffe paa en Medbejler, som han ikke ved sine personlige Fortrin skulde kunne fortrænge af en smuk Dames Gunst.

Men Belleville vilde ikke alene være lykkelig, han vilde ogsaa synes at være det, og der laae ham maaskee endnu mere Magt paa det Sidste, end paa det Første. At Ferdinand i Berdens Dine, saavel hos Bianca som i Selstabet, skulde beholde den første Plads, uden at han, Belleville, efter det sidst Foregaaede, skulde kunne hindre ham deri, syntes ham utaaaleligt, og han havde gjerne givet Alt hvad han han ejede, for kun at see sin Modstander fordreven fra denne Plads.

Mismodig og ærgerlig forlod Belleville endelig Bustadset, paa den modsatte Vej af den, som Ferdinand havde taget, og var kun faae Skridt borte, da hans Opmærksomhed opvæktes ved noget Hvidt, der skinnede frem imellem de lave Buste. Han ilede derhen og fandt Contessina Bianca halvt afmægtig liggende i det duggede Græs. Hurtigt som

et Byn faldt den Tanke ham ind, at hun sandsynligvis havde beluret hans Samtale med Ferdinand; han erindrede sig tydeligt, at hendes Balkon stod aaben Usteningen isorvejen, medens han tætt under den traf paa Greven; der var næsten ingen Tvivl om, at hun havde hørt deres Ustale, at træffe hinanden saa tidligt, at hun uden Noje havde gjættet den egentlige Hensigt af denne Sammenkomst, og var kommen, for at forhindre en Tvekamp, eller ogsaa maaskee blive Vidne til den.

I første Djeblisk syntes Bianca at holde Bicomten for Ferdinand; hun viste meget uventligt hans Hjælp tilbage, og nogle halvt uforstaaelige Bebrejdelser undslap hendes Læber og bestyrkede Belleville i hans forudfattede Mening. Dog saasnart hun saae, hvo det var, forandrede hun sin Opførsel, hun tillod ham, at hjælpe hende at staae op, talede noget temmeligt Usammenhængende om kold Morgenluft og naadt Græs, og befalede ham endelig, at føre hende ind i Havesalen, sende hende hendes Kammerpige derhen, og fremfor Alt iagttage den strengeste Taushed om hendes Tidbeholdende og det Sted, hvor han havde fundet hende.

Belleville var glad som en Konge, da han

opfyldte hendes Befalinger; han var i sit Hjerte overtydet om, nu at have vundet Spil, og ovenikjøbet uden at saare Lovene for ridderlig Ære og Galanterie imod Damerne, hvorpaa han holdt ubrødeligen som ægte Franskmænd.

Fyrstinden var paa denne Dag indbudt til Middag paa en Rabovilla, og Ferdinand benyttede den ham een Gang for Alle tilstaaede Forret, ikke at ledsage hende; dog om Aftenen indfandt han sig til sædvanlig Tid i Selskabet, der denne Gang, formedelst dets ringe Antal, ikke forsamlede sig i Havesalen, men i Fyrstindens Bærelser. De fleste Gæster havde taget Afsked om Morgenens, og de, der skulde erstatte disse, ventedes først om nogle Dage.

Denne Aftenforening frembød et sælsomt Skue, der adskilte den fra alle dens Forgjængere, og det ikke blot formedelst den forandrede Lokalitet. Bianca viste sig ikke, da hun havde faaet en pludselig Hovedpine efter Tilbagekomsten, Marchesaen var usædvanligt munter og lystig, Belleville saae ud som en ung Triumphator paa Operatheatret, og Linda var for første Gang i sit Liv virkelig blændende skøn; det var, som om en Straale af Lyk-

salighed forklarede den fine Skikkelse gjennemsigtigt fra Underst til Øverst.

Alle vare muntre, kun Ferdinand følte sig ængstelig beflemt, ingen almindelig Samtale vilde begyndes, og han frygtede hvert Øjeblik for at man kunde troe, eller idetmindste lade som man troede, at Bianca's Fraværelse gjorde ham saa stum og ordknapp.

Forgjæves forsøgte han, at stemme i den sædvanlige Tone, ved ethvert mislykket Forsøg derpaa følte han sin Forlegenhed tiltage, og endelig hævdede han ganske uvilkaarligen et bedende, næsten om Hjælp søgende Blik til Fyrstinden, som denne forstod, endog uden at ville eller vide det.

„Sidde vi ikke idag her, som et af Stormen paa en skøn, ubeboet Ø fastet Selskab af Skibbrudne, fordi vi mangle de Benner, der ellers bragte Liv og Afverling i vor Kreds?“ sagde hun smilende. „Eller skal jeg sammenligne os med det Selskab af Flygtninge, som den gamle Boccaccio indfører os til i sin Decameron? Allerede vort Antal og meget Andet i vor Stilling gjør Sammenligningen passende. Som Hine ere vi just ogsaa Ti, fem Herrer og fem Damer, ogsaa os har forstørstedelen et Slags

Pest fordrevet fra det elskede Hjem, hvilken des-
 værre, i sine vidt om sig gribende Følger, kan vise
 sig mere ødelæggende, end hin, som de Wengstede den-
 gang tragtede efter at undflye. Hvad synes De, om
 vi engang efter deres Exempel søgte at bevinge Ti-
 merne ved Fortællinger, hvortil Enhver af os maatte
 bidrage? Og for at Ingen skal undskyldes sig med
 Mangel paa Stof, vil jeg for idag frivilligen over-
 tage Dronningens Rolle, og foreslaaer derfor, at
 Enhver skal meddele os sin første Kjærligheds Hi-
 storie. Jeg mener dermed den allerførste, ganste
 ungdommelige Kjærlighed; thi en Saadan har dog
 vist Enhver engang i sit Liv følt, om endog ved
 Barndommens Grændse."

Marchesaen var idag for godt stemt til ikke ven-
 ligen at bifalde ethvert Forslag af sin Cousine, og
 hele det øvrige Selskab fulgte naturligvis hendes
 Exempel. En Kreds blev dannet, Lodder bleve skrevne
 og trukne, og Ferdinand glædede sig meget over
 at have faaet Nummer ti, fordi han derved troede
 at være sikker paa, at Douren at fortælle idag idet-
 mindste ikke vilde naae ham. Endnu blev enstemmi-
 gen afgjort, at enhver første Kjærlighed, hvor barn-
 agtig, hvor uforstaaelig eller pudseerlig den end var,

uforbeholdent skulde gives Selskabet til Priis; thi Hensigten med Valget af denne Underholdning, var at more sig over Kontrasten imellem det Forbigangne og det, der var bleven Udfaldet.

En gammel fransk Chevalier, med snechvidt Haar og et Par Djne, der ganske modsagde dette, havde trukket Nummer Et. Som Tusinder af hans Lige var han i sin blomstrende Manddomsalder flygtet for Jakobinerne til Koblenz, fast overtydet om, kun at tiltræde en lille Lystrejse, hvorfra han saae Uger efter vilde vende tilbage igjen til den eneste Stad i Verden, hvori det syntes ham Umagen værd at leve. Han ventede og haabede fra Dag til Dag, fra Kar til Kar, indtil Ulykken greb ham med Jernarm. Den drog ham ned i dyb Fattigdom, i usigelige Lidelser og Savn af alle Slags. Intet beholdt han uden sit muntre Sind og sit Ludvigskors. Kraftigt understyttet af det Første, hjalp han sig ærligen igjennem Verden, var snart Silhouetteur, snart Dandsemester, snart Sproglærer, engang endog Restaurateur i en stor tysk Stad. Et Forsøg paa at gjen-erholde sine Godser, som han vovede paa den Tid, da Emigranterne bleve kaldte tilbage, blev tilintetgjort ved den nuværende Besidders Rænker; saale-

des vedblev han da i Udlandet at vente og vente, og blev derover en næsten halvfjerdesindstyveaarig Olding, indtil Tingenes store Omvæltning førte hans Konge og tillige ham tilbage til det elskede Fødeland. Der fandt han sine Venner døde eller adspredte, sine betydelige Godsfer som Andres Ejendomme, og ventede nu i Mailand, næsten ligesaa fattig som før, men med en tyveaarig Ynglings friske Mod, det Djeblik, da han, som han fast haabede, vilde faae en Deel af det Berøvede tilbage, for da i det elskede Fødeland at begynde et nyt Liv.

Den muntre Olding viste sig meget beredvillig til at fortælle sine tre første Kjærligheder, thi han paastod, slet ikke at have kjendt nogen enkelt første Kjærlighed. I sit niende Aar havde han allerede, som han forsikkrede, været dødeligen forelsket i sin Tante, en fyrgetyveaarig Abbedisse; hendes understjonne Hænder, hvormed hun uddelte Bonbons og hendes søde Stemme havde fuldkommen erobret hans Hjerte, men tillige elskede han ogsaa paa det Lidenskabeligste en sextenaarig Frøken, fordi hun havde rødligt, i det Gyldne spillende Haar, der forekom ham som en Sol, og dernæst ogsaa den lille sortøjede Hønssepige paa hans Forældres Landgods, der altid

hemmeligen forsynede ham med friske Æg, som han holdt særdeles meget af. Alle disse tre Kjærligheder havde, ifølge hans Forsikkring, paa een og samme Tid været hans første, men ogsaa alle tre havde faaet en ulykkelig Ende og derved nedstyrtet ham i den dybeste Smerte. Den guldblokkede Skjonne havde giftet sig, hvilket han tog meget ilde op; til Abbedissen torde han ikke meer komme, da han havde naaet sit tiende Aar, da Klosterreglerne forbød det; og Hønssepigen blev jaget bort, just for de friske Ægs Skyld. Den gode Gamle vidste saa fint at sammenflette Historien om disse tre Kjærligheder, og tillige fremstille dem i deres undertiden ret komiske Enkeltheder, at hele Selskabet morede sig meget derover, medens en stor Deel af Aftenen udfyldtes dermed.

Den anden Person, hvis Tour var at fortælle, var Marchesaen; hun selv havde med Glæde samtykket i dette Spil, og kunde altsaa ikke undrage sig selv. Det var behageligt og tillige morsomt, at see, hvorledes den alvorlige, ellers meget jævnmødige Kone beredte sig til at tale om en Lidenstab, om hvilken man havde skullet troe, at den altid var bleven hende fremmed. Hun kom derover i en For-

legenhed, der klædte hende ret vel, rødmede en Smule, og saae ud, som om hun endnu maatte skamme sig over sin forlængesiden svundne Ungdoms barnagtige Daarstaber. Hun begyndte smilende:

„Mine første Kjærligheder, thi ligesom vor Chevalier, maa ogsaa jeg her tale i Fleertallet: mine første Kjærligheder vare Alle ulegemlige, lutter Helte fra Herr von Galprenedes og Mademoiselle de Scuderys Romaner, som jeg slet ikke kunde tænke mig, hvorledes De vel havde seet ud; thi de saae gamle Herrer i pudrede Parykker, stivskjødede, guldbroderede Kjoler og lange Kniplingsmanschetter, som jeg undertiden saae hos min Moder, kunde ikke give mig noget Billede af dem. Jeg blev holdt meget indgetogent indtil mit ellefte Aar i Wien, hvor mine Forældre dengang levede, thi disse havde halv om halv bestemt mig til Klosterlivet; jeg saae intet uden vort Huus, den lille Have derved, Kirken, hvor min Moder hver Morgen gik med mig i Messen, og Overdelene af Husene, de grønne Toppe af Træerne, jeg kom forbi, naar vi kjørte ud: det Gnestte, som min lille Person kunde opdage fra de høje klobsfede Karosser, der dengang vare Mode; desuden kjendte jeg næsten ikke en levende Sjæl

uden mine Forældre, vor Skriftefader, min Gouvernante og min Barnepige, et godt gammelt fransk Fruentimmer, Gud trøste hendes Sjæl i Evigheden."

„Min Gouvernante vilde gjerne, naar min Moder glimrede ved det kejserlige Hof eller i andre Assemblies, ogsaa forsamle et lille Selskab hos sig. Derfor lod hun mig sædvanligen allerede henimod Klokken otte gaae tilfængs, for at blive mig qvit. Der laae jeg itakkels Barn, med vidt aabne, muntre Dine, pinet af den græsseligste Kjedsomhed. Min tro Barnepige plejede da at sætte sig hos mig og fortælle, undertiden ogsaa forelæse mig af hine gamle bindrige Romaner, der vare hendes Yndlingslektüre. Hun mente derved at dysse mig i Søvn, men hun opnaaede meget slet sin Hensigt; jo meer hun læste eller fortalte, des muntre blev jeg. De skønne, uendeligt grusomme og dog elskende Prindsesser, de herlige, kraftfulde Riddere, af hvilke Een ofte jog tusinde vilde Saracener og Hedninger paa Flugten, der snart efter, from som et Lam, knælede for sin Cassandras eller Belisjenes Fødder, og var overvætted lykkelig, naar hun efter ti hensmægtede Kar tillod ham, at berøre hendes lilliehvide Haand med sine Læber, Alt dette stod som levende for min

Phantasié. Turneringerne, de i Baabensmykker prunkende Riddere med deres højtvejende Fjerbuske, som de bøjede dybt ned i Støvet foran den Balkon, hvor Damerne sadde; Damerne selv, alle skjøne, som Dagen, saa elskede, saa elskende, og dog saa dydige og strænge! Alt dette opfyldte mig med livfulde Billeder, imod hvilke min egen Tilværelse forekom mig ret kummerlig, farveløs og søvning. Hvor længtes jeg efter at blive stor, for ogsaa at see saadan en tro, øm, tapper Ridder smægte for mine Fødder! thi jeg var fast overbevist om, at alle disse eventyrlige Historier, hvorom jeg Dag og Nat drømte, ogsaa undertiden endnu tildroge sig i Verden, og undrede mig kun over at jeg hidtil endnu ikke havde mødt nogen Ridder, saaledes som de, hvorom min Barnepige fortalte."

„Min Gouvernante var meget tilfreds med mig, thi jo ældre jeg blev, des tidligere vilde jeg tilfængs, fordi mit egentlige Liv først begyndte, naar min Barnepige læste for mig; og naar hun endelig maatte holde op, fordi hun tabte Vejret, saa fortsatte jeg, halvt vaagende, halvt drømmende, det Hørte. Jeg selv var da Heltinden i mine Romaner og satte mig i tusinde Situationer, den Æne stedse

eventyrligere end den Anden. Kun med Helten deri kunde min Phantasie ikke blive færdig; det var da umuligt at udfinde, hvorledes han vel kunde see ud, hvorledes han kunde være klædt, og min hemmelige Længsel, kun engang et see en virkelig Ridder, om det end var ganske fjærnt, steg hver Dag saaledes, at min Sundhed begyndte at lide derunder. Endelig, jeg var nylig traadt ind i mit ellevte Aar, endelig saae jeg En, og mit Hjerte erkjendte ham ovenikjøbet strax for den mig Bestemte....."

„En vandrende Ridder fra gammel Tid?“ raabte Fyrstinden leende.

„En livagtig Far a mond, siger jeg Dem, Cousine,“ svarede Marchesaen: „det tappre Sværd blinkede i hans Haand, i det glimrende Brystharnisk sad han paa en rigt smykket Ganger. Han var fra Overst til Nederst bedækket med Guld og Edelstene, af hvilke efter min Mening Enhver maatte være tre Kongeriger værd, og hans prægtige, taarnhøje Fjerbust vajede stadseligen i den blaa Luft. Et langt Tog af ligesaa rigt smykkede Riddere fulgte ham, i hvis Midte rede et Par Mører med ildfarvede Turbaner, sandsynligvis besejrede Hedningefanger; foran ham forkyndte skraldende Trompeter

Indtoget af den berømte, mægtige Helt, der sikkert nyligen havde strakt mange tusinde Saracener i Støvet, og en utallig Mængde Folk trængte sig jublende omkring ham paa alle Sider."

"Dg alt dette saae De vaagende?" spurgte Fyrstinden.

"Bed høj, lys Dag, Cousine, med disse mine aabne Øjne," svarede Marchesaen. "Et lykkeligt Tilfælde havde ladet mig ganske alene i et af de forreste Bærelser i Huset, hvor jeg ellers sjældent kom; jeg hørte i det Fjerne Trompeternes Skingren, aabnede med usigelig Møje den for mig temmeligt højt anbragte Laas paa Balkondøren, traadte ud, og saae med Henrykkelse det Utrolige. Jeg bøjede mig saa langt jeg kunde ud over Rækværket, Helten saae op til mig og sænkede den tappre Kaarde for mig; det er ham! det er ham! raabte mit ahnende Hjerte. En af mine Handsker faldt i dette Øjeblik fra mig, den faldt ned tæt foran ham. Jeg troer, den faldt ikke ganske tilfældigt; men var det Samme ikke ogsaa håndet Prindsesse Alcidiene," tilføjede Marchesaen, endnu stedse rødrende en Smule over denne Betjendelse. "Tænk Dem min Overraskelse, min Henrykkelse! Med ues-

terlignelig Gratie tog han med Spidsen af sin Kaarde
 Handsken op, stod i næste Øjeblik oprejst paa Hest-
 sten, saa at jeg fra den ikke meget høje Balkon
 havde kunnet berøre Spidserne af hans Fjer, og
 tilbagegav mig, med en ærefrygtsfuld Hovedbøjning,
 Handsken, der endnu stedse svævede paa Kaardespids-
 sen. I næste Øjeblik sad han igjen i Sadelen, højede
 sig endnu engang dybt for mig, hans Fjer berørte
 virkelig næsten Jorden, saaledes som jeg ofte havde
 seet i Drømme. Folkets Jubelraab steg op til Sky-
 erne og jeg udstødte et Angstskrig, og var nær ved
 at blive asmægtig, thi det vilde Dyr, han sad paa,
 stejlede højt ivejret. Han bemærkede min Skræk,
 tømmede med stærk Haand smilende den ædle Hest,
 højede sig endnu engang for mig, lod Hesten endnu
 engang gjøre zirlige Caprioler, og fortsatte derpaa
 langsomt sit Triumphtog, ledsaget af den beundrende
 Mængde. Sagte listede jeg mig tilbage i Bærelset,
 lukkede forsigtigt Balkondøren til igjen, og satte
 mig i den dunkleste Krog, for at tænke paa det, der
 var skeet, men med den faste Beslutning ikke at
 tale et Ord derom til Noget, ej engang til min
 gamle tro Barnepige. Den kostbare Handske gjemte
 jeg strax ved mit Hjerte, der truede at sprænge mit

Bryst, og bar den siden der Dag og Nat, hvor mange Kunster jeg end maatte anvende, for at kunne gjøre dette ubemærkt. At Helten havde været saa ædelmodig at give mig min Handske igjen, rørte mig ubeskriveligen, skjøndt det tillige ogsaa ærgrede mig en Smule. Han havde jo let kunnet bevare den som et uskatterligt Klenodie, som andre Riddere havde gjort i lignende Tilfælde; thi jeg tvivlede intet Djeblif paa at ogsaa han havde erkjendt sit Hjertes længe søgte Prindsesse i mig. At han er ligesaa beskeden som tapper, sukkede jeg klagende, og besluttede, ogsaa at være ret barbarisk dydig imod ham, men dog ikke lade ham ganske fortvivle. Denne og de følgende Aftener lod jeg ikke meer læses for mig, jeg havde nok at tænke paa, der tilstrækkeligen bestjæftigede min Phantasie. En Verden havde jeg givet for at see ham igjen, eller ogsaa blot erfare hans sikkert velklingende Navn, og begreb kun ikke, hvorledes det var muligt, at Ingen omtalte hans uimodsigeligen betydelige, herlige Sejr over Fjenden, som han havde fejret ved dette triumpherende Indtog. Fjorten Dage levede jeg saaledes i saliggjørende og dog ængsteligt Drommerie, i hvilke jeg hverken saae ham eller hørte Noget

fra ham; da endelig kom Forklaringen, der ikke alene forstyrrede dette Drømmebillede, men ogsaa med det alle mine andre saa kjære Drømmebilleder, der havde lykkeligjort min Barndom."

Marchesaen gjorde her en lille Pause, og tog først Ordet igjen, da hun bemærkede, at Alles Blikke vare forventningsfulde rettede paa hende. „Skal jeg da virkelig sige, hvad De Alle sikkert forlængesiden have gjættet?" spurgte hun, „at min ædle tappre Ridder ikke var Andet end en Kunstberider, der paa sin første Forestillingsdag holdt sit sædvanlige Tog med sit Selskab igjennem Wiens Gader, for at anbefale sig til det høje og lave Publikums Gunst? Hans dengang endnu sjældne Kunst og Færdighed gjorde Opsigt i Keiserstaden, og min Moder kom derved paa den Tanke, at vise mig dette Skuespil, da jeg hidtil endnu ikke havde havt nogen Idee om noget Slags Theater. Vi kjørte derhen. Sød Skræk gjennembøvede mig, saa at jeg ved Udstigningen nær var faldet ud af Bognen, da jeg ved Kassen saae min Ridder staae i de samme kostelige Smykker, hvori han var draget forbi vort Huus. Hvad han var og hvad han vilde der, begreb jeg ikke, og bekymrede mig heller ikke derom i min Hen-

rykkelse over dette uventede Gjensyn. Det er en Turnering, sagde jeg til mig selv, da jeg saae de mange skjonne, pyntede Damer i Logerne, og i Baggrunden den Mængde Menneſker, der amphitheatralt hævede sig over hinanden, og nu en Skare glimrende Ryttere, med min Helt i Spidsen, reed Parade om Skuepladsen. Dog ah! da nu det egentlige Skuespil begyndte, da jeg saae ham gjøre de mest hålsbrækkende Kunster, forfølges, drilles og forhaanes af de to affhyelige Mohrer, der egentlig vare Truppens Pagliazzo's, da overfaldt en ubeskrivelig Angst mig. Det kan ikke være Andet, tænkte jeg, det er vilde Troldmænd, og den tro, tappre Ridder er i deres usalige Magt. Uengstelig saae jeg mig om efter hans Befrier, der, som jeg fast ventede, nu øjeblikligen maatte komme, og blev endelig saa urolig, at min Moder maatte blive det vaer. Hun mente at berolige mig, idet hun formanede mig til, at betragte Skuespillet uden al Frygt, da det slet ikke havde nogen Fare dermed. Disse Menneſker blive fra Ungdommen af afrettede til saadanne Kunster, sagde hun, de staae paa Hesten eller paa Linien ligesaa sikkert som Du i Dit Kammer, thi de øve sig bestandigen, idet de drage fra Sted til Sted,

fra By til By, og overalt gjøre de samme Kunster for Penge, fordi de ikke have lært Andet, og kun paa denne Maade kunne fortjene deres Brød."

"Jeg tabte Syn og Hørelse over denne For-
klaring, en Afmagt nær, henflydende i Taarer,
maatte jeg øjeblikligen bringes hjem, var flere Dage
meget syg, og Uger gif, før jeg fuldkommen kunde
overvinde denne Smerte, der var den Største af
alle dem, jeg havde oplevet. Jeg gad ikke høre el-
ler vide meer om alle Prindsesser og Riddere. Dog
Mins glimrende Billede viste sig endnu ofte for mig
i natlige Drømme, og jeg græd bitterligen, naar jeg
vaagnede; ikke alene over ham, men over den fuld-
komne Undergang af den skønne phantastiske Ver-
den, hvori jeg hidtil havde levet. Hele den tragi-
comiske Historie var i Grunden Intet videre, end et
Forpil for mit fremtidige, og maaskee ethvert andet
Liv, det har jeg siden ofte tænkt og følt."

Et Par kortere, hvoriblandt ret morsomme For-
tællinger, fulgte efter denne. Nummer fem blev nu
opfordret, og Fyrstinden sad forstrækket og taus og
rødmede dybt, da hun gjorde den Opdagelse, at
dette Nummer befandt sig i hendes Hænder. Hun
syntes slet ikke at have tænkt paa, at Louren at

fortælle ogsaa kunde komme til hende. Ferdinand saae hendes næsten ængstelige Forlegenhed, hans Hjerte bankede næsten hørligt i hans Bryst, medens Fyrstinden, øjensynligen i Kamp med sig selv, endnu stedsse taug. En unærvnelig, pinlig Medfølelse bemægtigede sig ham, det var for ham, som havde den skjønne, uskyldige Sjæl beredt sig selv en dyb Smerte, idet hun tragtede efter at drage ham ud af den Forlegenhed, hvori han havde befundet sig i Begyndelsen af Aftenen. Den, ved mange fortrinlige Egenstaber, dog meget kolde og alvorlige og langt ældre Fyrste kunde hun umuligen engang have elsket, endskjøndt hun hængte ved ham med hjertelig Trost, som ved sin mest ærede Ven, det følte Ferdinand i dette Djeblik første Gang; og nu skulde hun affløre en længe bevaret Hemmelighed, maaskee hendes rene, uskyldige Livs eneste, for disse hende ligegyldige Tilhørere, denne strængt dømmende, stolte Slægtning! Han havde ønsket at opbyde Alt, for at forekomme denne Vanhelligelse, for at bringe hende til at vedblive hendes Taushed, dog efterat Marchesaen selv ikke havde unddraget sig den først af Fyrstinden udtalte Lov, var der ikke meer at tænke derpaa.

„Jeg tilstaaer,“ begyndte Fyrstinden endelig med nedslagne Øjne og sagte Stemme, „jeg tilstaaer, jo videre jeg sætter mig tilbage i min Fortid, des mindre finder jeg Stof til en Bekjendelse af det Slags, der kunde være passende for vor Underholdning idag; en eneste lille Episode fra mit fjortende Aar kunde jeg ialtsald lade gjælde som Undtagelse, dog ogsaa denne er meget for ubetydelig til at den kunde underholde eller interessere, efter alt det Morssomme, vi her have hørt.“

At man fra alle Sider bestormede hende med Bønner om denne Episode, var den naturlige Følge af denne Erklæring; hun følte sig tvungen til at give efter, og begyndte efter kort Estertanke med temmelig Fatning saaledes:

„De erindrer Dem maaskee endnu, kjære Cousine, at jeg i min tidligste Barndom blev usædvanligt længe lille, og først imod Enden af mit trettende Aar pludselig begyndte at skyde ivejret? Den meget hurtige Væxt udtømte faretruende mine Kræfter, jeg leed undertiden af saa hæftige Smertes i alle Lemmer, at jeg, ikke istand til at gaae, maatte lade mig bæres paa Armene fra et Værelse til det Andet. Vor Læge frygtede for at mit Bryst kunde lide der-

under og jeg faae en Tøring, han forordnede mig i næste Foraar, da jeg gik ind i mit fjortende Aar, en Grønkuur, styrkende Bade, og fremfor Alt, fri Nydelse af den oplivende Bjergluft. Min Moder havde iforvejen havt den Hensigt, i Løbet af Sommeren at besøge sin Familie i Tyskland, hun tog mig med sig, og bragte mig til et Slot, der laae dybt inde i Bjergene og tilhørte en af hendes Slægtninge. Der begyndte jeg strax, ret alvorligt at bruge den af Lægen, som ledsagede os, foreskrevne Kuur, og Udfaldet overgik al Forventning. Hver Dag blev jeg stærkere, hele min Skikkelse forandrede sig øjensynligen, nyt, friskt Liv gjennemstrømmede mig, og min glade Moder torde allerede faae Uger efter vove, at lade mig blive tilbage i Slottet under Opsigt af min Læge og min franske Gouvernante, og tiltræde sin videre Rejse. Vor Huuskapellan, et Par Damer og ældre Herrer af min Moders Følge bleve ligeledes hos os, for at gjøre mig den usædvanlige Ensomhed mindre følelig."

„Jeg troer neppe, at der i Verden kan gives et yndigere Opholdssted, end mit dengang var, mig syntes det idetmindste et Billede af Paradiset. Omgiven af meget høje, men malerisk dannede Bjerger,

ligger Slottet saa varmt, saa blødt, saa hemmeligt i sin lille Klippedal, som i en Bugge. Den forrige Gjer havde, som et dyrebart Klenodie, elsket og plejet det, og var først for nogle Maaneder siden død, og Alt deri befandt sig endnu fuldkommen vel vedligeholdt, som han havde forladt det. Verden kaldte ham en Romanhelt, dog efter min Overbevisning maa han have været en Mand af sjelden poetisk Aand og dyb Følelse for det Skjønne, derom vidnede det underfulde Liv, som han fremtryllede i hin affides Krog af Verden. I Slottet selv havde han kun sørget for simpel Bequemmelighed, men Haveanlægene, der laae ved Bygningen, havde han valgt til frit Spillerum for sin altid virksomme Aand. Her skabte og ordnede han sig en lille Trylleverden af usigelig Skjønhed. Alt i denne syntes kun at være frembragt af Naturen alene, uden Hjælp af Kunsten; den Sidste torde kun sagte og beskedent liste sig efter sin høje Hersterinde, for ganske umærkeligen at bidrage til hendes Prydelse, og dog havde den her næsten frembragt det Utrolige. Blomster og Buske fra langt sydligere Zoner blomstrede, ordnede med Kunstfands, som ved et Under frem imellem de vilde Klipper, thi den afdøde Fyrste havde ved

Anlægget af dybt skjulte Kanaler, og ogsaa ellers paa mangfoldige Maader, vidst at opvarme og tilegne sig den ufrugtbare Jordbund for saadanne Frembringelser. Granater, Oleandre, Dranger, Myrther og Laurbær, tilsyneladende fremspirede af Jorden selv, grønnedes og blomstrede paa det Yppigste, som om de her vare i deres Hjem, og jeg lykkelige Barn torde fra Morgen til Aften sværme omkring fri og uden Tvang i dette Hav af Duft og Blomster, omkædet med Bierne og Sommerfuglene. Jeg troede mig hensat i et Feerige, saa lykkelig havde jeg aldrig været, og blev det heller aldrig igjen," tilføjede Fyrstinden næppe hørligt.

„Å! det var en skøn, uforglemmelig Tid!" begyndte hun igjen efter en kort Tausshed, „frisk Ungdomslyst opfyldte mig med nyt, aldrig forhen ahnet Liv, Glæde var Alt, hvad jeg tænkte og gjorde; en grønnende blomstrende Dase i Livets Ørken havde modtaget mig strax ved min første Indtrædelse i den, hvis Minde siden har jævnet mig mangen Tornesti, som jeg maatte over."

I Løbet af Fortællingen omtalte Fyrstinden en meget smuk, men hende fuldkommen ubekjendt Dreng i hendes Alder, som hun engang havde truffet i

Haveanlægene paa sin Yndlingsplads, og som frelst hende fra et temmelig farligt Fald ned fra en Klippe; hun fortalte fremdeles, at denne Dreng, som hun endnu nogle Gange gjensaae, var bleven hende usigeligt kjær, endskjøndt hun aldrig kunde tale med ham, idet hun ligesaalidt forstod hans tykke Sprog, som han hendes italienske; og at han engang havde foræret hende en understjøn Blomsterbouket, som hun, da den var fuldkommen visnet, befæstede paa en lille Atlaspude, for at gemme den til Grindring om Giveren. Derpaa fortalte hun ogsaa, hvorledes hun under hede Taarer havde taget Afsted fra sin unge, ubekjendte Ven, for aldrig at see ham igjen, og hvorledes hun, endnu længe efter, med smertelig Længsel havde tænkt paa ham.

„Alle de Englehoveder,“ sagde hun, „der paa det store herlige Guido Reni, der i Neapel hængte i min Moders Bærelse, omsvæve Madonnahovedet, forekom mig siden at see ud som han. Naar jeg da tilfældigvis blev alene, kunde jeg hele Timer tale med dem om ham, og undertiden endog indbilde mig, at de gave mig Svar. Denne Dreng, hvis Navn jeg ej engang vidste, var og blev mig den Kjæreste af alle mine Legekamerater, og han havde

mig vist ogsaa hjerteligen kjær, det sagde hans klare Dje mig, hans Taarer, da jeg maatte skilles fra ham. Sikker drog en egen sympathetisk Følelse og gjensidigen til hinanden som Guds Engle, hvilke han lignede, maa føle for hinanden, da disse, ligesaa lidt som vi dengang, behøve det menneskelige Sprog til at forstaae hinanden."

So længer Fyrstinden talede, med desmere Liv strømmende Ordene fra hendes blomstrende Læber, des klarere straaede hendes Dje, ligesom i Gjen- skin af hendes kjære Ungdomstid. Hun viste sig stedse tvangløse og friere i Udtryk og Bevægelse, og Dinda maatte tilsidst fra hendes Skrivebord række hende et skjønt udarbejdet Skrin af noget gammel- dags Form, som hun medens hun talede aabnede med en lille Nøgle, som hun bar ved en fin veneti- ansk Halskjede. Dinda knælede for hende, som hun ofte og gjerne plejede, og saae opmærksom paa at Fyrst- inden tog en Kapsel ud af Skrinet og aabnede den.

„Hvor man dog endog i den ældre Alder un- dertiden endnu bliver Barn!“ sagde Fyrstinden nu med et vemodigt Smil; „der ligge de nu igjen for mig, de uanselige Levninger af de simple Blom- ster, som hin Dreng gav mig; tyve Aar ere svundne,

siden de, ligesom jeg, frydede sig over deres korte Foraar, den Haand, der brød dem, er maaskee allerede forlængesiden falden hen til Støv, jeg selv har ikke tænkt paa dem i flere Aar; og dog er det, idet jeg nu igjen betragter dem, som en frisk Livsaande duftede mig imøde fra dem, og min Barndoms skjøne Dage staae igjen for mig i Foraarsklarhed. I Begyndelsen glemte jeg disse Blomster af barnligt Sværmeri, og gav dem et blidt Leje i denne lille Grav for min tidligste Fortid, der gjemmer mange andre dyrebare Minder om min Moder og andre kjære Venner; siden vilde jeg dels af Sædvane ikke fortrænge dem fra deres Plads, dels afholdtes jeg derfra ved hin Engstelighed, som Enhver føler, naar han er i Begreb med at tilintetgjøre endog det Ubetydeligste, saasnart det ligesom er bleven helliget ved mange Aars Løb. Stakfels Blomster, jeg havde ganske forglemmt Eder, og nu tilbagekalde I mig saa venligt min kjære Fortid; jeg seer det skjøne Belrepos, jeg hører den ganske ubeskrivelige Tone, hvormed hin Dreng raabte mit Navn, Angelina, saaledes som jeg dengang kaldtes."

„Angelina,“ gjentog Ferdinand uvilkaar-

ligen. Fyrstinden foer forstrækket sammen, de for-
 tørrede Blomster faldt ud af hendes Hænder og ad-
 spredtes paa Gulvet. Angelina's Blikke mødte
 Hans; hvor havde Begge indtil dette Øjeblik havt
 deres Dine, at de ikke strax gjentjendte de engang
 elskede, dengang endnu i Barndommens Knopper
 hvilende Træk i disses nuværende Udvikling?

Lillykke havde alle Tilstødeværende, undtagen
 Marchesaen, kastet sig over de forulykkede Blomster,
 for under høje Beflagelser at opsamle disse, der ved
 den mindste Berørelse bleve til Støv. Fyrstindens
 saavel som Ferdinands øjebliklige Bevægelse blev
 derfor slet ikke bemærket. Livet havde gjort Begge
 til Mynstere i Selvbeherkelsens svære Kunst; de
 havde lært, med roligt Ansigt at skjule Stormen i
 deres Indre, og gjenvandt derfor meget snart den
 sædvanlige ydre Fatning. Dog for Lindas barn-
 lige ahnende Sind kunde deres uskyldige Hemmel-
 lighed ikke blive en Hemmelighed, hun vidste i dette
 Øjeblik Alt, Alt, som om hun selv havde været til-
 stede derved; og ifølge hendes tro elskende Natur var
 hun ikke istand til at fatte den Tanke, at ikke Alt
 fra nu af igjen maatte være og blive saaledes, som
 det dengang havde været. Da Ferdinand raabte

Angelinas Navn med en Tone, hvis Gjenlyd hun følte dybt i sit eget skyldfri Hjerte, da vendte ogsaa hun sig om til ham, hans Blikkes frygtsomme Møde med Fyrstindens undgik hende ikke og sagde hende Alt. Hun følte sit Hjerte stivnes i navnløs Smerte, bukkede sig dybt, som om hun ogsaa vilde opsamle Ferdinands fortorrede Blomster, blev bleg, stedse blegere og sank tilsidst afmægtig for Fødderne af Marchesaen, der over dette Tilfælde med hendes Yndling glemte alt Andet, hvad der kunde foregaae omkring hende.

Den Forstyrrelse, der derved opstod i Selskabet, lettede meget Fyrstinden og Ferdinand, skjøndt dens Marsag bedrøvede og foruroligede Begge. Olin, da blev baaret ind i sit Bærelse, Damerne ledsagede hende, Alle stiltes ad, og ogsaa Ferdinand begav sig til sit ensomme Kammer, dog i en ganske anden Stemning, end den var, hvori han for faae Timer siden havde forladt det.

I smertelig sød Uro gik han urolig omkring til langt ud paa Natten. „Angelina, den længe Savnede, er fundet; den Stjerne, der oplyste min Barndom, dykker paany op fra Fortidens Hav ved mit Livs Horizont;“ videre formaaede han ikke at

fige eller tænke, indtil den paany vaagnede Følelſes første Storm flere Timer efter begyndte at vige for det koldere Overlæg, og han maatte tilſtaaſe ſig ſelv, at denne Aftens overraſkende Opdagelſe ſlet ikke berettigede ham til at holde det Mindſte for forandret, hverken i ſin Stilling til Fyrſtinden, eller i det Hele taget.

Ferdinand vilde ikke give efter for de Følelſer, der igjen med fornyet Kraft trængte ind paa ham. Han tvang ſig til at betragte den ſalige Ungdomstid og det flygtige Møde med Angelina ſom en ſjøn, poetiſk Drøm, ſom ingen Fornuftig vil indbilde ſig at kunne drømme anden Gang, og ſaaledes overvandt han ſig ſelv til, den næſte Dag at træde Fyrſtinden fuldkommen rolig imøde, og end ikke tillade ſig den mindſte Hentydning paa hin ſjønne Fortid, ſom et Tilfælde havde mindet Begge om. Dog Angelina formaaede ikke, i den Grad at være Herre over ſig og ſit Hjerte; i hendes Træk ſaavelſom i hendes bævende Stemme udtalede ſig den indre Bevægelse, hvoraf hendes Hjerte følte ſig grebet; hele hendes Væſen ſavnede den ſædvanlige Rolighed, hun talede mere og hæftigere end ellers, iſær meget om Fyrſten og hendes Sorg for ham

denne stedse mørkere og mere truende Tid. Marchesaen stemte i med hende, og udviklede vidtløftigen alle de Foranstaltninger, som hun nylig havde truffet, for endelig at faae nogen Efterretning om sin kjære Slægtning. Ferdinand saae, at Fyrstinden greb Alt, for kun at undgaae ethvert Ord, der kunde bringe hende ud af hendes kunstigt tilkjæmpede Fatning, han følte sig forpligtet til at berolige Berinden og vise hende, at hun ikke behøvede at frygte for sin Ven. Ogsaa han talde derfor meer end han ellers plejede, og kunde dette saa meget heller, da Bianca, under Paaskud af Upasselighed, heller ikke idag lod sig see. Han omtalede Fyrsten med Kjærlighed og Agtelse, talde om sine tidligere Sammentræf med ham, om deres fælles Rejser, og om den Tid, han havde tilbragt med ham.

Flere Dage svandt for Fyrstinden og Ferdinand under lignende Anstrængelser for at skjule hinanden hvad der foregik i deres Hjertes, og Begge beroligedes paa denne Maade over den ny-opvaagne Grindring. Uvilkaarlige Hentydninger paa den, der vel undertiden undslap dem, bleve tilsyns- adende ikke horte. Men endelig kom dog en Aften,

hvis ubeskrivelig milde Skjønhed fyldte dem med stille Bemod, og smigrende bemægtigede sig deres Sandser. Usædvanlig Rolighed herskede idag i Slottet; de andre tilstedeværende Gjæster vare tagne til en Fest i Omegnen, Fyrstinden og Marchesaen vare blevne tilbage, da den Sidste vilde beskæftige sig i sit Kabinet med at skrive Breve, Bianca spillede endnu stedse den Syge, Linda var det virkelig, og Fyrstinden spadserede ganske alene iblandt Drangeriet, for at nyde den herlige Aften.

Uden at ville eller ahne det, traf Ferdinand Fyrstinden her; for første Gang, siden hun beboede Billaen, saae de hinanden uden Vidner, og det uvante ved at være samlede saaledes, forhøjede den søde Forvirring, hvoraf de i dette Dieblik følte sig grebne. I Begyndelsen gik de frem og tilbage ved Siden af hinanden i temmeligt ligegyldige Samtaler, dog stedse mere levende traadte Grindringen om hin Tid frem for deres Sjæle, skjøndt de fast havde besluttet, aldrig at omtale den. Som dengang i Belrepos, laae ogsaa paa denne Aften Berden for dem i paradisisk Skjønhed, ligesaa blaa og gjennemsigtig som dengang hvælvede Himlen sig over dem, og de samme Blomster aandede dem sin berusende

Duft imøde. At modstaae dette Trylleri var umuligt, de glemte alt møjsommeligen Tilfunktlet, Alt, hvad Hensyn og formentlig Nødvendighed havde paatrængt dem, og før de selv bleve det vaer, vare de komne ind i en højst levende Samtale over deres første Sammentræf, om deres Smerte ved Skilsmisfen, deres længe nærrede Bængsel; ikke som om de først nu gave sig tilkjende for hinanden, men som dette allerede forlængesiden var skeet, og de nu kun fortsatte en tidligere begyndt Underholdning, der interesserede Begge lige levende. Jo længer der talde, des meer følte de sig opfyldte af gjensidig, uendelig Tillid, de kunde og vilde ikke meer stjule Noget for hinanden; og dog blev hverken talt om Kjærlighed eller om Venskab, de talde kun om sig selv og hin forlængesiden svundne salige Tid, og stode ligeoverfor hinanden i ligesaa barnlig reen Uskyld, som dengang imellem Belrepos Klipper.

Det var et Kort, men himmelsk skjønt Djeblit, men som Ferdinand maatte afbøde med en bange gjennemvaaget, uendeligt lang Nat; thi Livet giver os aldrig fri fra sine indskrænkende Baand. Han vaagnede kun af sin salige Ruus, for at indsee den Fare, hvori han svævede, ikke alene at forstyrre sin

egen Fred, men ogsaa et højt elsket Bæsens; han følte Trang til, ganske alene at raadføre sig med sig selv, og i uforstyrret Ensomhed tilkjæmpe sig Fatning, og forlod om Morgenens Billaen, uden at see Noget af dens Beboere.

Længe vandrede han paa ubekjendte Veje, hængslet i dybe, alvorlige Tanker, og gik videre og stedsse videre, uden at ville eller vide det, indtil han, udmattet af Middagsgheden og Træthed, ikke kunde gaae videre.

En enlig liggende landlig Hytte modtog ham gjæstfrit; han var gaaet meget videre, end han havde villet og ment, og følte sig saa udmattet, saa feberagtigen ophidset, at han maatte beslutte sig til, at modtage Husmoderens venlige Indbydelse, og blive der Natten over. En Mængde langt fra hidkomne Gjæster opmuntrede den ensomt liggende Bøllig. Alt var Liv og Glæde, thi Ejerindens smukke sextenaarige Datter skulde den følgende Morgen fejre sit Bryllup, og Ferdinand befandt sig efter lang Tids Forløb igjen engang midt i en landlig Folkefests Jubel, der rigtigt nok passede meget flet til hans nuværende Stemning. Han saae i Aftenstemningen det unge Par liste sig bort fra den i

Huset larmende Glæde til den lille Have, hvor han, skjult af tætte Buske, sad ene med sine Tanker. Hift gik de Elskende længe frem og tilbage under Jød, fortrolig Spøg, og Ferdinand maatte derved med smertelig Længsel tænke paa den foregaaende Aften; han saae, hvorledes Bruden, halvt barnlig = skamfuld, halvt skjælmst = smilende, lænede det smukke, med Baand og Blomster smykkede Hoved til den høje, ranke Ynglings Bryst, og saae op til ham med de store sorte Djne, han saae, hvorledes denne bøjede sig ned imod hende, hvorledes han med begge Arme omfavnede Pigen og trykkede hende fastere til sig. Begge stode længe saaledes, Dje i Dje, og saae paa hinanden, saa fortroligt, saa inderligt Fjærligt, og dog kysfede Ynglingen ikke Pigen; dette rørte Ferdinand ubeskriveligen. Bestormet af tusinde Tanker, Følelser, Ønster og Beslutninger, fastede han sig for et Par Timer paa den ham anviste Seng, medens man vedblev at juble under ham i Huset, og tiltraadte derpaa i Morgendæmringen igjen Tilbagevejen, saa at han endnu temmeligt tidligt naaede Villaen.

Til sin store Forundring fandt han Fyrstinden allerede til saa usædvanlig Tid i Haven, hvorigjennem

hans Vej gif. Han saae hende usædvanligt bleg og mat, som efter en sorgfuld gjennemvaaget Nat. Hun ilede ham imøde, saasnart hun saae ham; tillykke ledsagedes hun kun af den yngste af Grækerinderne, thi de hastigt udtalte Spørgsmaale om hans Befindende, om Aarsagen til hans Graværelse igaar, og den unævnelige Omverling imellem Glæde og Angst, havde maattet være paafaldende for ethvert andet Dje.

Ferdinand samlede sig, for ærbødig og alvorlig at besvare hendes mange Spørgsmaale, han indblandede med Hensigt nogle kun hende forstaaelige Hentydninger paa det egentlige Forhold imellem dem, og spurgte, om endnu ingen Efterretning var indløben fra hendes Gemal? Fyrstinden vendte sig endnu blegere og ligesom forkrækket fra ham, og ilede til Villaen, hvor hun strax indesluttede sig i sit Bærelse, for useet at udgræde sin dybe Smerte i en Strøm af Taarer; en Smerte, som hun selv ikke forstod, thi endnu stedse havde hun ingen Tanke om Brøde, om end hendes indre Dje i dette Moment fattede en Ahnelse af det, som hun egentlig følte for Ferdinand. Hendes rolige Bevidsthed hjalp hende imidlertid snart forbi denne bange Time.

Hun overvejede hele sin Stilling imod Ferdinand, og følte vel, at hendes Forholde, især med Hensyn til Marchesaen, bød hende, at skjule for Alle, at hun i ham havde gjenfundet den Dreng, som hun paa hin Aften og i hans Nærværelse havde erklæret for sin første Kjærligheds Gjenstand. Dog hun begreb ikke, hvorledes det kunde afholde hende fra, at være Bennens Veninde, og at vedblive at være det, i dette ofte misbrugte Ords rene, ædleste Forstand. Hun undersøgte sit Indre, og stedse mere beroligende overbevistes hun om, at hun ikke vilde og ønskede Andet end det, og saaledes besluttede hun da, ikke at lade sig ledes vild af ilde anbragte Hensyn, ikke at frastøde den aldrig følte Lykke, at have fundet en tro, ædel Ven, og ikke med for stor Stræng-
hed erklære sig selv for skyldig i sine egne Dine, medens hun i sit Hjerte følte sig fri for Bebrejdelse.

Fra nu af undveeg hun ikke meer at see Ferdinand oftere end før, og endog uden Vidner; ogsaa han kom hende heri imøde, thi det var ogsaa lykkes ham at blænde sig selv i Henseende til den Fare, hvori han svævede, og overbevise sig om, at han slet ikke var berettiget til at bryde det Løfte, han havde givet den døende Ven, for at lette sig

selv Kampen med sit eget Hjerte. Han stræbte med al Magt at nægte sig selv, at han var elsket, elsket, som han selv elskede, og søgte at tilskrive Alt, hvad der i Fyrstindens Dpførsel imod ham havde kunnet hentyde derpaa, kun hendes sydlige Natur og den nationale Egenhed ved hendes Fødeland, hvis Beboere fra den Højeste til den Ringeste, ved enhver Lejlighed yttre sig langt lidenskabeligere, end Nordlænderne. Og saaledes hengav han sig da tilsidst til den saa naturlige skjønne Wildfarelse, at troe, at det kunde lykkes ham, at tvinge sin egen Kjærlighed i nøjsommere Venstabs Baand, uden nogensinde at røbe sig eller nogensinde glemme sine Pligter imod Fyrsten og sig selv.

For Fyrstinden aabnede sig nu en ny Verden i den nærmere Dmgang med Ferdinand; thi først ved ham fik hun et Begreb om virkeligt Liv og dets Fordringer, idet han i de Timer, som han tilbragte alene med hende i fortrolig Samtale, ofte fortalte hende om Fortiden og sine Forældre. Han meddelte hende hin oprindelige til hans Ven Willdorf skrevne Fortælling, der under Titlen: Foraarskjærlighed, aabner denne Række af Noveller, og indeholder Historien om hans tidligste Ungdomsliv;

tillige overgav han hende en skriftlig Fortælling af General S...., der havde givet ham Oplysning om hans Faders Levnet, og som kan finde Plads her.

Winterfjærlighed.

General S.... til Ferdinand von Hochburg.

Hvilken ædel Slægt Du, som den sidste Green af Samme, nedstammer fra, har længe ikke meere været Dig en Hemmelighed, kjære Ferdinand. Du veed, at jeg erholdt den skønne, men ogsaa svære Forpligtelse, fra Din næsten eventyrlige Ensomhed, fra Dine Forældres Grav, at indføre Dig i en for Dig ganske ny Verden, i Forholde, hvis Mulighed Du forhen ikke engang kunde ahne i Din Phantasies Dromme. Hvad jeg skulde, har jeg redeligen søgt at fuldbringe; ikke ethvert Sædkorn, som jeg udstrøede, er spiret op, ikke Alt er kommet og lykket, saaledes som jeg haabede og vilde; det er alle menneskelige Planers evige Lod! Derimod er ogsaa i Udviklingen af Dine naturlige Anlæg Meget lyk-

ket langt over min Forventning. Hvorledes jeg mener det, vil jeg her ikke tydelig forklare, thi at rose Dig i Dine egne Dine, er ikke min Maneer.

Fra nu af er Du overladt til Dig selv, og kun Verden, der har store Fordringer paa Dig, og Din egen Selvbevidsthed ansvarlig for de Gaver og Goder, hvormed Lykken og Naturen saa rigt har udstyret Dig.

Den sidste af mine Forpligtelser imod Dig opfylder jeg idag, idet jeg endelig opfylder Din ofte udtalte indstændige Bøn om nærmere Underretning om Din Faders Levnetsløb. Paa Din Faders udtrykkelige Forlangende maatte jeg udsætte Opfyldelsen deraf til Din Myndighed, jeg tilstaaer, at jeg gjerne gjorde det, jeg undveeg at tilbagekalde mig saa mangen mørk, smertelig Grindring, thi ogsaa gamle Saar kunne brænde igjen, naar de ublidt berøres, det vil Du med Tiden ogsaa erfare med Dig selv, tro mig, den mere erfarne Ven, der endnu stedse gjerne gad kalde Dig sin Søn, skjøndt Du forlængesiden følte Dig voret fra faderlig Vejledning og i dette Djeblik ogsaa er det, ifølge Lovene og de unge Menneskers nuværende Anskuelse.

Hvad Du faaer at læse i disse Blade, havde

jeg langt heller mundtlig meddelte Dig; det havde været mig lettere, og ikke blot fordi jeg ugjerne fører Pennen, ogsaa for Dig havde det vel været bedre, jeg havde tydeligere kunnet forklare Dig Meget, der maaskee vil synes Dig dunkelt. Men den urolige Tid, hvori vi leve, tillader ikke meer dette; enhver enkelt Interessé maa træde tilbage for det almindelige Store og vi ville ikke meer faae nogen stille, fortrolig Time tilovers, som vi behøvede dertil.

Os Begge adskiller i dette Djeblig Pligten, der anviser os vidt fra hinanden fjærnede Virkekredse, og desuden siger en ahnende Følelse, der sjældent skuffede mig, at jeg i den store, hæderlige Kamp, der forestaaer os, vil naae Maalet for mine ivrigste Ønsker, men ogsaa for mit Liv. Ahnelser af dette Slags, i saadanne Djeblikke, kunne skuffe, jeg veed det vel, men jeg kan dog ikke nægte Muligheden af, pludseligt og fjærn fra Dig at blive kaldt bort fra dette Liv.

Derfor griber jeg, skjøndt ugjerne, Pennen; men at jeg fatter mig muligst kort, at jeg, idet jeg ikke overspringer noget Hovedpunkt i Din Faders Liv, overlader det til Dit Hjerte, der i saa mange Henseender ligner hans, at skildre Dig selv levende,

hvad han har lidt, følt og overvundet, det, haaber jeg, vil Du vel under de stedfindende Omstændigheder tillade mig.

Grev Egon von Hochburg havde i sin tidlige Barndom mistet sine Forældre. Min Fader, der havde været disses Ven, var bleven udvalgt til hans Formyndet; han blev opdraget tilligemed mig i min Faders Huus. Lige i Alder, som i vore ydre Forholde, vorede vi op i den broderligste Forening, delte fra vor tidligste Barndom af, Undervisning og Lege, Glæde og Sorg. Stedsse tættere sammenslyngedes vore Hjerter, jo ældre vi bleve; vi vare hinandens andet Jeg, for hvem ingen Tanke, ingen Følelse blev skjult. Ferdinand, jeg og Din Fader vare og bleve Venner indtil hans Grav, og ville ogsaa blive det over denne ind i Evidheden, hvis Verdens Skaber, efter sin evige Visdom, der vil lade os gjenfinde og gjenkjende hinanden.

Vor gammeladelige Herkomst saavel som min Faders Stilling i Landet og ved Hoffet, havde først gjort os til Kongens Reveys Legekamerater, siden til hans Ungdomsvenner. Prinds Max, saaledes kaldte vi ham, havde gjerne været den tredje i vor Forening, ogsaa smigrede han sig med den Tanke

at være det, skjøndt uden vor Medvirkning. Hvad jeg og Din Fader vare hinanden, kunde han ikke være os, men vi besvarede dog hans lidenskabelige Tilbøjelighed til os med ufordærvede unge Hjerters trohjertige Inderlighed; ved enhver Ungdomsfornejelse vare vi hans tro, kjærlige Staldbrodre, i alle hine smaae Forlegenheder, hvori Ubetænkksomhed undertiden bragte den unge Fyrsteson, og som hans høje Stand gjorde ham det vanskeligere at rede sig ud af, vare vi hans redelige Fortrolige og tro Hjælpere. Men Grev Eg on stod hans Hjerte nærmere, end jeg, thi Din Faders milde, poetiske Sind stemte bedre med Prindsens bløde, sværmerisk-sentimentale Charakter, end mit altid alvorlige og stundom ubøjelige Sind.

Vor Barndom saavel som vore Ynglingsaar indtraf desværre i hin mørke Tid, der begyndte strax efter Syvaarskrigens Tilendebringelse, og da endnu en lang Række Aar indhyllede det trætte, udmattede Tyskland i kold, graa Taage, som kun sjældent en Lysstraale gjennembrød. Tusindfold Rænker syntes larmende at tynge paa ethvert højere Landsving, en mørk Monotonie havde bemægtiget sig Selskabslivet, og forhindrede enhver glad Følelse. Paa den

ene Side havde den trøstløse Alt fornægtende og spottende Bantro, der udgik fra de nyeste Philosopher i Frankrig, bemægtiget sig Hjerterne, paa den Anden den krasseste, mest fanatiske Overtro, hvorved herskesyge Præster bedaarede Menneſkene, i protestantiske som katholske Lande. Den næsten uddøde Sands for Tankefrihed bevægede sig kun endnu hos Enkelte, enhver høj Uttring var haardt forbudt, kun i det fjærneſte Vesten, i Amerika, begyndte endelig det Lys at dæmre, hvis længe under Aſten ulmende Gnist først siden i Paris blev til en fortærende Flamme, der omskabte hele Verden.

Opstanden af et Folk, der i frisk Ungdomskraft hævede sig imod sine Undertrykkere, begejstrede Tysklands ædleſte Ungdom; ogsaa jeg og mine Venner ſaae med Brede, der neppe kunde styres, paa den daværende Dpførsel af tyske Fyrster, der for usfelt Guld ſolgte deres Folks ædleſte Hjerteblod til de højhjertede Amerikaneres Undertrykkere, og Tanke og Følelſer bemægtigede sig os, som nu Enhver frit og uhindret tør udtale, men som dengang bleve betragtede som ſkadelig, til Oprør og Majestætsforbrydelse ledende Nyhedsſyge.

Stolte, fjække, tilbøjelige til den varmeste En-

thufiasme, fom kraftfulde Ynglinge altid ere, stode vi alle tre dengang i den lykkelige Alder fra 20 til 21 Aar, ved Indgangen til Livet, der udbredte sig for os i den mest glimrende Skikkelse, men det næsten ubetingede Balg iblandt alle dets Nydeljer kunde ikke tilfredsstillte os. Vi vidste og følte, at der gaves noget Højere og Bedre, end Bal, Opera og hele den Skare af Fornøjelser, der fulgte i uafbrudt Række ved vor pragtelskende Monarks Hof. Vore Tanker, vore Hjerter og Sind vare ganfke henvendte til den store Kamp hinsides Havet. Din Faders og Prindsens letbevægelige Sind vare grebne deraf til den højeste Begejstring, og yttrede dette frit og utvungent. Kongen og hans nærmeste Dmgivelser vare af den modsatte Mening, fremfor Alle Præsterne, hvis stedse frygtelige Magt ikke meer lod sig beregnes ved dette imellem tøjleløs Sandfeligbed og mørkt Bigotteri delte Hof, hvor man dagligen søgte at udfflette gamle Syndereregistre ved Bod og Absolution, for med friff Mod at kunne begynde paany.

Ved uforsigtige Yttringer af republikansk Tanfemaade, fom man nu vilde have kaldt demagogiff, faarede Prinds Max dagligen fin Onkel, Kongen;

men imellem ham og Thronfølgen stod kun en sygelig Drengs, Kronprindsens Liv, der hængte ved en Silketraad; Monarkens altformaaende Skriftefader lagde dette paa Hjertet, og vidste meget fint at vende den højeste Unaade fra ham til Grev Egon von Hochburg. Dennes tidlige Uafhængighed havde altid forledt ham til, ikke at skaane den offentlige Mening, saasnart han var overbevist om at have Ret; og saaledes maatte han her gjælde for den nogle Aar yngre Fyrstesøns egentlige Forsører, og kun Hensyn til hans ædle Herkomst og hans meget betydelige Besiddelser i Landet standsede endnu for en Tid Udbruddet af den kongelige Brede.

Dog ikke alene i politisk Henseende stemte Din Faders og Prinds Mar's Anskuelse og Følelser overens; en forældreløs Pige, der nedstammede fra en ældgammel, men ved Ulykker dybt sunken Stamme, der endog kunde gjøre Forbring paa et fjært Slægtskab med det regjerende Huus, blev opdraget under Prinds Mar's Moders Beskyttelse; et Bæsen, der i Skjønhed, Gratie og glimrende Kands-gaver ikke var at sammenligne med nogen Anden ved vort Hof. Selv jeg kunde neppe unddrage mig hendes Trylleri, og kun min Bestemthed og min inder-

lige Kjærlighed til Din Fader, hvis stille Tilbøjelighed ikke blev mig nogen Hemmelighed, hjalp mig at overvinde det. Men ogsaa Prindsen brændte for hende, med glødende Eidenstabelighed som en Yngling, der var tilbøjelig til sentimentalt Sværmeri, der var forbænnnet af Lykken, hvem endnu intet Onske var nægtet, i hvis Sjæl endnu aldrig var kommen en Tanke om Selvbeherstelse. Begge hylde den Skønne, hver paa sin Maade; Din Fader med sand inderlig Kjærligheds ærefrygtsfulde Blyhed, Prindsen med al den Tillidsfuldhed, som hans høje Rang og Bevidstheden om hans personlige Fortrin indgjød ham. Han tænkte for højt til at skjule sine Følelser for Verden, han bar sin Kjærlighed offentligen til Skue, og var næsten ligesaa uadskillelig fra den yndige Felicita, som hendes egen Skygge.

Grevinde Felicita, hendes Familienavn fortier jeg med Hensigt, som her fuldkommen ligegyldigt, Grevinde Felicita altsaa var endnu meget ung, neppe sytten Aar gammel, men dog allerede ved de Omgivelser, hun opvoiede iblandt, bleven skarpsynet nok til ikke uden Velbehag at bemærke Virkningen af sine Undigheder. Paa denne Maade strax ved sin første Indtrædelse i Verden at see sig foretrukken og tilbedt af de to mest udmærkede unge

Mænd ved Hoffet, var hendes Forsængelighed en meget velbehagelig Triumph, som hun besluttede, ikke saa snart at opgive. Hendes Sandser vare yderst pirrelige, men hendes Hjerte egentlig koldt; saa ung hun var, havde hun dog ved dette Hof allerede lært at gjøre Planer, og afmaale sin Dpførsel efter vel overlagte Regler. Hun betænkte, at Halvdelen af hendes Triumph usejlbart vilde tabes for hende, naar hun begunstigede en af sine Tilbedere for den Anden, da, ved det Venstreb, der fandt Sted imellem dem, den Tilfidesatte sikkert vilde trække sig tilbage fra hende. Hvilken af dem der i Fremtiden vilde kunne byde hende den mest glimrende Lod, var ikke godt at bestemme ved den Enes høje Rang, og saaledes holdt hun det for raadeligt, under Skinnets af den aabneste Uskyld at behandle Begge ganske eens, ikke indrømme Noget af dem det mindste Fortrin for den Anden, men heller ikke ved en haard, frastødende Dpførsel at forstyrre de Forhaabninger, der alene kunde holde dem fast i hendes Rosenlænker. Hun var mild, venlig, oprømt, og bemærkede Intet af hvad hun holdt for raadeligt, ikke at bemærke.

Spillet blev længe saaledes fortsat fra hendes Side, indtil endelig Prindsens Eidenstreb gjennem-

brød alle Skranker. Opflammet i sit Jnderste, brændende, i halv Fortvivlelse, fastede han sig i sin Vens Arme, bønfaaldt om hans Bistand, forklarede ham med lidenskabelig Beltalenhed de Grunde, der syntes at berettigede ham til det Haab, med sin høje Families Samtykke at kunne anholde om Grevinde Felicitas Haand.

Egon, den ædle Egon følte Blodet stivne i sine Aarer, men bedrage Bennen kunde han ikke; ogsaa han tilstod aabent og frit sin Kjærlighed, men lovede ogsaa i sit rene unge Hjertes Enthusiasme, at bekjæmpe denne Kjærlighed, at ophøre ganske at stræbe efter det elskede Væsens Gunst, og stille og taus trække sig tilbage.

Egon holdt Ord. Først med Studsen, derpaa med stigende Mismod, bemærkede Felicitas den fuldkomne Forandring i hans Opførsel imod hende. Hun saae sig med Hensigt undveget af ham, der før kun syntes at leve i hendes Bestuelse, og, var det kun pirret Forsængelighed eller en naturligere, bedre Følelse, der tilskyndede hende dertil? jeg veed det ikke, nok, hun besluttede, for enhver Priis at vinde ham igjen. Alle de Smaakunster, som Ungdom og Skjønhed kan byde over, bleve anvendte, for at vanskeliggjøre ham den tro Opfyldelse af det

Bennen givne Løfte, paa en Maade, der bragte den stakkels Egon til Fortvivlelse. Felicita havde nu byttet Rolle med ham, han undveeg hende nu, hun søgte paa alle Maader at nærme sig ham, med Blikke, ligesom i sød Ubevidsteds udtalte Hentydninger, han kunde ikke Andet, han maatte troe sig elsket af hende, der opfyldte hele hans Sjæl, og som han havde lovet at frasige sig.

Endnu stedse blev han standhaftig, og stedse meer lod Felicita sig henrives af sine egne Kunstter, indtil hun endelig blev ubestemt om sig selv. Hun troede at elske, en halv Tilstaaelse undslap engang hendes Læber, da hun var alene med Egon, et kort saligt Djeblik holdt han den Elskede i sine Arme, ved sit af Salighed og Smerte bævende Hjerte, da rev han sig løs og ilede til sin Ven.

Han bekjendte Prindsen det ufrivilligen imod ham begaaede Brud, men medens han talede, blev det ham pludselig klart, hvor lidt han var berettiget til, at ville tvinge Felicita til et Offer, hvis hele Tyngde han meer end nogensinde i dette Djeblik følte. Det tvetydige Edelmød, hvormed i hin Tids Romaner og Komoedier et Par Venner sædvanligen vilde afstaae hinanden Besiddelsen af den

skjønne Elskede, var saa ofte bleven bespottet af ham og Prindsen, og nu skulde han selv paa sit eget og den Elskedes Hjertes Bekostning, ville bringe et saadant Offer, der ikke kunde gjøre Noget af dem alle Tre lykkelig. Glemmende alle Hensyn, overvældet af sit eget Hjerte, havde Felicita røbet ham sin søde Hemmelighed, kunde, torde han vise hende fra sig?

Hans Sandser, hans Ord forvirredes, og medens han endnu talede om at frasige sig, kastede han sig under en Strøm af Taarer i Prindsens Arme, og opfordrede ham selv til at bringe det Offer, som han nu ikke meer kunde bringe uden at forsynde sig imod sig selv og den Elskede, imod enhver god Følelse, imod Alt, hvad der var ham det Helligste.

En hjerterystende Scene paafulgte. Efter en frygtelig Sjælekamp, efter Tilbud og Offere, der i halvt Vanvid fra begge Sider vare fordrede, tilbudne og aflaaede, begave Begge sig endelig Arm i Arm til Grevinde Felicita. Hvad der foregik hos hende, har jeg aldrig fuldstændigen erfaret. Indvortes og udvortes forstyrret traadte Din Fader en Time senere ind i mit Bærelse, han vilde tale, men

Hans voldsomt oprørte Stemning røvede ham Manddrag og Ord. Da han igjen havde fattet sig nogenlunde, indtogte vigtige Anordninger for Fremtiden de faae Timer, der vare tilovers. Hele Natten gennemvaagede vi saaledes med hinanden. Tidligt den følgende Morgen afhentede Prindsen ham, som han ofte havde gjort, til et Jagtpartie. Om Aftenen kom Ingen af dem hjem. Den næste Morgen udbredte det Rygte sig, at de vare undslippede med hinanden, sandsynligvis for at begive sig til de amerikanske Rebeller, som man kaldte dem.

Under rasende Skrig, især fra Præsternes Side, blev Din Fader nu højt anklaget som Prindsens Forsører. Tusinde giftige Tunger kaldte ham en Statsforbryder, en Atheist, en Oprører, sønderreve hans Ære, hans gode Navn, og beklagede den statfæls bedragne Prinds. Alt blev opbudt for at indhente de Flygtede, det var fast besluttet at anklage Grev Eg on for Statsforbrydelse, og derefter paa Livstid bringe ham paa en eller anden Fæstning.

Bennerne havde adskilt sig i ringe Afstand fra Staden, for paa forskjellige Veje saa meget sikkrere at naae Maalet. Den Uhjælpsomhed, der paa hin Tid var Fyrstebørn egen, bragte meget snart den

beflagelseværdige Max i hans Forfølgeres Hænder. Under fremmede Navne, men med alle de Hensyn, der skyldtes hans høje Rang, førte man ham tilbage til Residentsen. Flere Maanedes igjennem blev han holdt under streng Bevogtning i Slottet, under Paaskud af en Forkjølelse, som han havde paadraget sig paa Jagten, og som Ingen troede paa. Ingen af hans Venner maatte komme til ham, Ingen, undtagen Kongens Skriftestader og nogle ligesindede Præster. Lidt efter lidt vidste disse listigen at bemægtige sig denne i Grunden ædle, men for lidt selvstændige Naturs Tillid, da den kraftløs sank tilbage, siden den savnede Vennens mægtige Stytte.

Din Fader havde været forsigtigere, og folgelig ogsaa lykkeligere. Han snoede sig igjennem alle de Farer, der true ham, og naaede ustandset en Søhavn, hvor han strax indskibede sig. Hurtigt og uden Modgang ankom han til Nordamerika, og traadte strax under Washington i Række med de Tapre, der forsøgte deres Frihed og deres Rettigheder.

Endelig efter flere Mars Forløb blev den store Kamp endt ved en ærefuld Fredstraktat, men Din Fader følte sig for hjemlig i hint Land til strax at

kunne forlade det, og ni Aar forløb, før han vendte tilbage til sit Fødeland.

Tiden, forbunden med Krigens Besværligheder, som han havde udsat sig for, havde saaledes forandret hans Udvortes, at han, uden Fare for at blive fjendt, torde vove at besøge mig, under det antagne Navn, som han havde ført i Amerika. Ingen tænkte paa Grev von Hochburg, han saavel som hans Navn var glemt i Residentsen, den største Deel af hans Godser var taget i Beslag af Regjeringen. Man troede, eller rettere man gjorde sig Umage for at troe, at han var falden i en eller anden blodig Fægtning i Amerika, og hans Agnater ventede utaalmodige paa sikke Efterretninger om hans Død, for at bemægtige sig hans meget betydelige Majoratsgodser. Jeg var ved mine Konnexioner saa lykkelig, i denne Henseende kraftigen at forsøgte hans Rettigheder, og hævde Bestyrelsen af dem, som han havde overgivet mig ved sin Afrejse; ogsaa var det lykkedes mig, hemmeligen at frelse en stor Deel af hans rebe Formue.

Saa snart Gjensynets første Glædesruus havde lagt sig, betragtede jeg med studsende Beundring min indvortes som udvortes forandrede Ven. Ikke

alene den forhen saa fint blomstrende Ynglings høje imponerende Heltestikkelse gjorde mig ham ganske, næsten ganske ukjendelig, men hvor herligt havde alle de ved hans Ufrejse endnu slumrende aandige Anlæg udviklet sig! han var blevet en saadan Mand, som jeg endnu aldrig har seet og aldrig vil see igjen. Fast stolende paa sig selv, sig selv fuldkommen bevidst, hvad han var og vilde, og dog mild og skaaende, fuld af usigelig Velvillie imod Enhver. Du, hans Søn, var, da han døde, allerede voren nok til at erkjende hans Værd, til at føle, hvad han var, og hvad Du tabte i ham.

Hvor straalede hans Dje! hvor glad og stolt hævede sig den ædle Skikkelse, da han fortalte mig om alt det Store og Herlige, som han havde oplevet og tildels hjulpet til at udføre.

Jeg havde derimod kun Smerteligt og Nedflaaende at berette ham. Kronprindsen var død, Prinds Max nu sin Onkels erklærede Thronarving. En Mesterstreg var imidlertid udøvet imod ham, for i Fremtiden ganske at bemægtige sig ham og Landets Regjering. Man havde vidst at finde Midler og Veje til aandigt og legemligt ganske at nedbryde denne stærke Natur. Hans Liv svandt, deelt

imellem vilde Udsvævelser og nagende Samvittighedsfrupler, der ganske gave ham i Hænderne paa dem, der havde bemestret sig ham med listig Lumskhed, der havde nedværdiget ham til en Skygge af hvad han før havde været, for ogsaa efter Kongens Død at sikre sig en hemmelig, men uindskrænket Magt i Landet.

Alf og Grevinde Felicita! hun var afblomstret; det vilde alligevel Tiden have bragt med sig; men ogsaa hun var sunken, dybt, dybt under sig selv, endnu dybere end den ulykkelige Prinds, og sandsynligvis ikke alene ved sin egen i Opdragelsen forsømte Natur, ogsaa hende havde hine Listige vidst at bemægtige sig. Som den gamle svage Konges erklærede Maitresse bestræbte hun sig nu for, med meget slet Held, at spille en anden Maintenons Rolle.

Alt dette tilsammentaget var langt meer, end min ædle Ven med Rolighed kunde bære; oprørt i sit Inderste, opflammet af den retfærdigste Brede, tørstede han efter at hævne sig paa dem, der havde ødelagt hans Paradiis, og neddraget hans Sjæls Elskede i den Sump, der var deres eget Element. Usigelig Møje, en virkelig haard Kamp har det ko-

stet mig, at afholde ham fra overilede Beslutninger, og overtynde ham om det Unyttige i det Skridt, han vilde vove. Endelig lykkedes det mig at bestemme ham til, i det Fjerne at oppebie det gunstige Djeblif til sin Gjenkomst, der efter min Mening ikke kunde udeblive længe. Thi den gamle Konges Liv nærmede sig øjensynligen sin Ende, og hans Efterfølger kunde dog ikke være bleven ganske ude af Stand til at høre den engang saa højt elskede Ven igjennem det Mørke, som man havde indhyllet ham i.

Men nu lod Grev Egon sig heller intet Djeblif længer opholde; i den ædleste Brede rystede han ved Porten Støvet af sine Fødder og gik ud i Verden. Kun nogle Timer var han bleven skjænket mig tilbage, jeg skulde glæde mig over Skilsmisfen fra ham, og følte den dog med bitter Smerte. Og dog havde jeg dengang ingen Ahnelse om, at vi aldrig igjen vilde komme saaledes sammen, at næsten en halv Menneſtealder maatte forløbe, før jeg ved Gravens Rand, halvt allerede tilhørende den alvorlige, mørke Ewigheid, skulde gjense ham for at tage Afſked med ham i dette Liv.

Den første Efterretning, jeg erholdt om ham,

var, at han i B.... offentlig, under sit sande Navn, Grev Egon von Hochburg, var traadt over til den protestantiske Kirke. Hvilket Indtryk, hvilken uhyre Opsigt denne Tildragelse frembragte i Residentsen og i hele Landet, behøver jeg ikke at skildre Dig. Hvor triumpherede hans Fjender! hans Undergang syntes uundgaaelig; men da der hverken lod sig findes en Familiebestemmelse eller en Lov, der formedelst Troesforandring kunde berøve ham hans Rettigheder og Godser, saa blev det mig endnu stedse muligt, idetmindste tildels at bevare ham disse.

Atter gik nogle Aar, uden at vi kunde underholde os anderledes end skriftligen med hinanden. Efter hint Skridt, der vakte saa stor Opsigt, trak Grev Egon sig ganske tilbage i det simpleste Borgerlivs Skygger, berejste ubekjendt, under et antaget Navn, en stor Deel af Europa, opholdt sig længere Tid ved flere tyske Universiteter, og benyttede med stor Iver enhver Lejlighed til i videnskabelig Henseende at formere sine Kundskaber og indhente Alt, hvad der var bleven forsømt ved den fornemme Opdragelse, vi Begge havde erholdt. Stedse fjærere blev ham det simple, pragtfri, men derfor ikke mindre nydelsrige Liv i den højere Middelstand i

vort Fødeland. De Fortrin, som hans adelige Fødsel tilstod ham, havde han i Amerika forlængesiden lært at kjende som noget meget Uvæsentligt.

Hans Breve bleve imidlertid sjeldnere, endelig skrev han kun, naar Omstændighederne fordrede det, tilsidst lod han mig næsten et helt Aar blive i fuldkommen Uvidenhed om sin Skjæbne, endog om sit Opholdssted. Bedlagte Brev fra *** Bjergene bragte endelig Lys i det Mørke, hvori han hidtil med Hensigt havde skjult sig for mig.

Brev Egon von Hochburg til sin Ven Herman von E....

Herman! min Ven, min Broder! Endelig har jeg, midt i Livets Orken, fundet den stille skjulte grønne Dase, hvor jeg vil udhvile efter min sømmelige Pilegrimsfart, indtil endnu dybere Ro tildeles mig. Verden, tilligemed Alt, hvad der quælede mig i den, ligger langt bagved mig, glemt, opløst i Taage, som en ond Drøm, jeg fast har besluttet, ikke at drømme anden Gang. Min Regning med den er afgjort, jeg aander frit, jeg er landet i Fredens Have, og Du vil glæde Dig over,

at vide Din Ven der, om han end ikke kunde følge Dit Compas paa Farten.

Tre Fjerdingaar, maaskee endog længere Tid, er forløben, siden jeg sidst skrev Dig til, kort før min Indtrædelse i denne paradisiske Bjergverden. Først forhindrede denne Egns store Affondrelse fra den mere beboede Verden mig deri, siden taug jeg med Hensigt, thi selv af Dig, min Broder, vilde jeg ikke lade mig ledes vild paa Vejen til det Slags Lykke, som jeg endnu er istand til at nyde, og som saa uventet viste sig for mig. Dine tro, velmeente Raad, som jeg iforvejen ahnede, kunde jeg ikke følge, og foretrak derfor, slet ikke at lade Dig komme til orde. Du har saa længe, saa ofte baaret over med mig, som jeg er, Du vil ogsaa tilgive mig denne meget menneskelige Svaghed.

Ethvert Skridt paa disse herlige Bjerger ydede mig en uudtørrelig Kilde til den rene Nydelse; med dagligen vorende Interesse gjennemstrefede jeg disse snævre, grønne, blomstrende Dale, og vendte om Aftenen, svært belæsset med Stene, Planter og Insekter, tilbage til min beskedne Hytte midt i Skoven, for at ordne Dagens Udbytte og derpaa træt, lykkelig og sorgløs som en Daglønner, at over-

lade mig til den fasteste, mest vederqvægende Sønn. Den gamle brave Førster, hos hvem jeg havde indlogeret mig, kaldte mig uden Anledning fra min Side Herr Candidat, og jeg lod det blive derved; jeg saae hvor glad han var over, efter sin Mening at have fundet den Hank, hvori han kunde tage mig; thi disse simple, til bestemt Virksomhed vante Folk finde et Menneſte altfor underligt, der ikke er, eller vil være Andet end et Menneſte. Min simple graa Frakke og mit rundt afklippede Haar uden Loffer eller Pidst, som man her kun sjeldent seer, maa vel først have bragt ham paa den Tanke, at jeg var theologisk Candidat, og saaledes var og blev jeg da Herr Candidat, ikke alene hos min Vært, men ogsaa vidt og bredt i Landet, i alle Naboeg- nens Bøndergaard, i alle omliggende Landsbyer, hvor snart ethvert Barn kjendte mig, og løb Herr Candidaten imøde med et Haandkys, naar han viste sig med sin Blik-Botaniseerkasse, sine Mapper og sin Anortekjæp, for at udhvile en Timestid under det første det bedste landlige Tag.

Engang var jeg paa en af disse Vandringer i Bjergeggen kommen for langt bort fra min Bolig; Jeg var kommen ind i en Dal, der gjennemstrøm-

medes af et vildt Bjergvand, og som hidtil var bleven mig ubekjendt. Forgjæves saae jeg mig om efter en eller anden Gjenstand, der havde kunnet bringe mig paa rette Vej igjen. Tætte Lovhvelvinger afskjar mig paa alle Sider Udsigten, Aftenen nærmede sig, og den allerede dybtstaaende Sol farvede Træernes Toppe med glødende Guld, — strøede smaae hoppende Lys paa min Vej, og forklarede den grønne ensomme Skov til et af Smaragder og Guld glimrende Naturtempel. Jeg følte mig usædvanligt udmattet, og besluttede, paa Lykke og Fromme at følge den halvt tilvorede Fodsti, langs med Bækken, og overnatte i den første By, hvortil den vilde føre mig. Langsomt gik jeg videre, men pludselig traf en svag Klagelyd mit Øre og vakte mig af mine Drømmerier. Lyden syntes at komme fra Bustene ganske i Nærheden, jeg gik efter den. „Er det Dem, Herr Candidat? Kjære Herr Candidat, hjælp mig, jeg kan ikke komme videre, min Fod er, troer jeg, brudt,“ klynkede en svag Stemme. En allerkjæreste lille Pige, som jeg forrige Dag havde truffet legende med Børnene hos nogle Landsfolk, jeg var tagen ind hos, laae saae Skridt fra mig imellem Stenene. Den stakkels lille Pige var gaaet ud efter

Skovbær, havde forsinket sig, og for hurtigere at komme ud af Skoven søgt at bane sig Vej igjennem Bustadset, var gledet, og laae nu, ikke istand til at røre sig, ganske alene i Skoven, ved den frembrændende Nat.

Foden, som jeg strax undersøgte, var rigtigt nok ikke brækket, men dog forvredet og meget hovnet. Jeg rejste den lille Bårbeli op, der meget taalmodig leed store Smerter, og maatte, da jeg ikke anderledes kunde bringe hende bort, beslutte mig til at bære hende hjem; den nærmeste Vej, mente Bårbeli, vilde hun være istand til at angive mig.

Byrden var just ikke let, thi Bårbeli er et stærkt sundt Barn paa ni Aar; Fodstien, der førte op og ned ad Bjerget, var besværlig, jeg meget træet, vi maatte af og til sætte os ned for at udhvile, og saaledes gik vel to Timer, og det var bleven ganske mørkt, før vi ankom til Landsbyen, bagved hvilken vel endnu en god halv Miil videre den Mølle ligger, der tilhører Bårbelis Forældre. Jeg følte, at mine Kræfter neppe vilde holde ud saa langt, og desuden forkyndte den lille Bårbelis sagte Jamren hendes tiltagende Smerte, og at det var den højeste Tid, at sørge for hendes bestadigede Fod.

Ofte allerede havde jeg fra de høje Bjerger seet denne Landsby ligge i den understjonne Dal, uden nogensinde at have gaaet ned i den. Jeg saae mig om, alle Døre vare lukkede, alle Binduer mørke, Folkene syntes allerede Alle at være i den dybeste Søvn, kun i Præstegaarden, ved hvis Døre vi stode, brændte endnu et ensomt Lys.

„Skal jeg banke paa her, for først at faae Din Fod forbundet? for at Din Moder ikke skal forstrækkes alfor meget, naar vi Begge komme saaledes med hinanden,“ spurgte jeg.

Bårbeli var meget tilfreds dermed. „Præstens ere hjertensgode Folk og kjende mig meget godt,“ forsikkrede hun. „Men bank ganske sagte, kjære Herr Candidat, thi Præstekonen er meget syg.“ I det Samme aabnedes et Bindue ovenover os: „det er vel vildfarende Rejsende?“ spurgte en dyb, velklingende Basstemme, med dæmpet Tone, „en Smule Daalmodighed, jeg kommer strax.“

Huusbøren aabnedes, Præsten selv traadte ud med Lys; uden at tale et Ord, bød han os indenfor ved en venlig Bevægelse med Haanden, lukkede, undvigende al Støj, Døren igjen, og førte os ligesaa stille og sagte ind i et Bærelse.

„Tag det ikke ilde op,“ sagde han nu venligt, „men min Gamle sover Gudskelov lidt, og derfor vilde jeg for Alt i Verden ikke vække hende. Bærbeli! er det Dig? stakkels Barn, hvad er der da mødt Dig? men græd ikke saaledes, Du skal blive hjulpen.“ Nu faldt hans Blik paa mig: „Herr Candidaten, tager jeg ikke fejl?“ sagde han efter et Øjebliks Betænkning. „Vær mig hjerteligen velkommen, De Guds Mand, efter hvem mit Hjerte allerede længe har længtes, dobbelt velkommen i dobbelt Skikkelse, som barmhjertig Samaritan, og som den, hvem Herren øjensynligen har sendt sin gamle Tjener til Trøst og Bistand. Derom siden, thi nu maa sørges for den Lille, jeg vil kalde paa Angelika, Moder sover fast og sødt, vi kunne vel forlade hende et Kvarteerstid.“

Iblandt de mangfoldige nyttige og overflødige Kunster og Kundskaber, som jeg har søgt at tilegne mig siden vor Skilsmisje, hører ogsaa saa Meget af Saarlægevidenskaben, som man behøver paa Landet, for i Nødsfald at kunne yde øjeblikkelig Hjælp.

Jeg begyndte altsaa strax at undersøge det stakkels Barns Fod nøjere, end jeg havde kunnet i Skoven; Hævelsen havde allerede taget meget Overhaand,

uden de skadeligste Følger torde man ikke forsømme et Djebliø længer før man trak den i Led. Præstens Datter kom imidlertid til. Hun bragte Alt, hvad jeg behøvede til Operationen, saa hensigtsmæssigt, saa behændigt, saa hurtigt, som om hun hele Dage iforvejen havde været forberedt derpaa. Og hvor hun, medens den meget smertelige Operation, holdt Barnet i sine Arme! hvor hun med Kjærtegn og Tiltale vidste at berolige det, for at faae det til at være taalmodigt og ikke ved høje Skrig vække den syge Moder! Her man, vel lader Sigt sig beundres, men ikke beskrives. Hun leed øjensynligen med den stakkels Lille, klare Taarer perlede i hendes skønne Djne, men hun forsømte derfor dog ikke, at holde fast paa Barnet, uden at bryde sig om dets Klager og Graad. I denne stille, blide Sjæl findes ikke et Spor af hin sygelige Sentimentalitet, der ved lignende Tilfælde havde befalet enhver smuk Dame i Eders Salons idetmindste at falde nogle Gange i Afmagt.

Operationen var hurtigt fuldendt; den Gamle gik imidlertid ganske sagte fra og til, roste snart min Færdighed, klappede snart den lille Videndes vaade Kinder, og lovede hende alle slags Godt til

Belønning for hendes Daalmodighed; derpaa listede han sig igjen til sin Kones Sovestue, for at lytte ved Døren, om hun ikke rørte sig. Bårbeli blev bragt tilfjængs, og overgivet til en venlig gammel Piges Opsigt, og nu blev ogsaa sørget for mig. I faae Minuter havde Angelika meget zivligt ordnet paa et lille Bord Alt, hvad der kunde vedrøge en træt Vandrer som jeg. Faderen anviste mig imidlertid i Sideværelset mit Nattekvarteer, som jeg fandt saa beqvemt og fuldstændigt indrettet, som havde jeg været en længe ventet indbudne Gæst. Og nu kom Angelika igjen hen til os, med Kaabe og Slør. „Hans venter allerede med Lygten,“ sagde hun, og kysede ret kjærligt Faderens Haand. „Vær ubekymret, kjære Fader, om en Time i det Seneste er jeg her igjen, Moder sover sødt, jeg haaber ikke at hun vaagner forinden, og da er Du jo dog ved Haanden.“

„For Guds Skyld, hvor vil De hen saa silde, i den mørke Nat!“ raabte jeg forstrækket.

„Jeg maa dog ud til Møllerfolkene derude,“ svarede hun smilende. „Den stakkels Kone maa have udstaaet og udstaaer endnu Angst nok for sit Barn.“

„Men kunde ikke Hans, eller jeg med ham, jeg er flet ikke meer træt.....“

„Kjære Herre,“ afbrød hun mig, „betænt, det gjælder at berolige et Moderhjerter, der tør jeg ikke sende noget andet Bud. Jeg kan dog give de stakkels Folk den bedste Oplysning om deres Barn, de kjende mig og have Tillid til mig. God Nat, De har allerede gjort nok idag og kan sove roligt.“ Med disse Ord vendte hun sig imod Døren.

„Min Datter gaaer en god Vej, Herrens Engel breder beskyttende sine Vinger ud over hende, det har ingen Fare,“ sagde den Gamle.

Hvad kunde jeg indvende meer? Angelika gik, og jeg? jeg ventede ved mit Kammervindue, indtil jeg ved Skinnets af Hans's Lygte et Par lange Timer efter saae hende igjennem Haven gaae ind igjen i Huset.

Det lille Eventyr forekommer Dig sikkert meget ubetydeligt, og Du begriber ikke, hvor jeg kan spille saa mange Ord derpaa. Kjære Broder, jeg har med Hensigt bestræbt mig for, ganske upyntet og simpelt at fremstille Dig Tildragelsen, der, saa lidet som den maa forekomme Dig, giver hele min

Fremtid dens egentlige Bestemmelse; jeg vilde ikke ved højttravende Beskrivelser og poetisk Udpyntning søge at blænde Dig, for at Du skulde være lempeligere imod mig, thi vredes vil Du, det veed jeg vel, men vende Dig ganske bort fra mig, det kan Du ikke, og saaledes bærer jeg Udbruddene af Din Brede med Taalmodighed, thi hvad er denne Andet end Kjærlighed?

Præstekonen følte sig den næste Morgen mærkeligen styrket ved den rolige Søvn om Natten, og havde forladt sin Seng, for at være tilstede ved Frokosten. Jeg fandt dem Alle forsamlede. Kjære Herman! hvorledes skal jeg beskrive Dig det Indtryk, som disse simple Menneskers virkeligen patriarkalske Familielykke gjorde paa mig! Deres Begreber om Verden ere ligesaa indskrænkede som deres Stilling; deres lille Virkekreds er deres egentlige Verden, hvori de elske Alt og stræbe at gjøre Alt lykkeligt, hvad der i fjærneste Henseende kommer i Berørelse med dem. Hvad der ligger udenfor denne yder deres Phantasie et Spillerum, hvori de ofte sværme med næsten homerisk Naivetet. Du skulde blot høre, naar Moderen fortæller sin Datter om det flade Land og Sletterne og om den brede

Strøm og Skibene derpaa, som hun har seet i sin Ungdom, da hun engang maatte gjøre en Rejse paa ti Mile; hun er den forrige Præsts Datter og født i det Huus, som hun beboer. Siden hun kom tilbage fra hin store Rejse, har hun aldrig igjen været sig ud over de nærmeste Omgivelser; og Alt, hvad Angelika har seet af Verden, ligger i en Omkreds af i det Højeste to Mile omkring Faderens Huus; men hverken hendes Ønsker eller hendes Tanker have endnu nogensinde svinget sig over denne snævre Grændse.

Der gives ikke noget Dummere, mere Rørende i Verden, end den Maade, hvorledes de alle tre hænge ved hinanden med usigelig Kjærlighed, uden Overdrivelse og Affectation, saa hjerteligen som lykkelige Børn; de tale aldrig om deres Kjærlighed til hinanden, men denne selv udtaler sig i ethvert Ord, ethvert Blik, enhver Handling. Og saaledes er ogsaa deres Opførsel imod deres Naboer, thi disse ere deres Verden. De udøve Handlinger, de bringe Andres Vel Offere, der vilde blive udbasunede i alle Journaler, naar de bleve bekjendte; men de udøve Alt i den saligste Ubevidsthed, som om det

nu engang ikke kunde og maatte være anderledes. De ere som de ere, og mene, at Alle ere saaledes.

Tænk Dig min Studsen, min Forlegenhed, da endnu samme Dag den gode Gamle tillidsfuld og ganske uden Omsvøb bad mig om, næste Søndag at bestige Prædikestolen for ham, overhovedet for en Tid tage min Bolig hos ham, og staae ham bi i hans Embede, som han desværre i sin nuværende Stemning ikke var voren; thi, tilføjede han vemodig: „indtil Gud har dømt over min kjære Kones Liv eller Død, har jeg hverken Hoved eller Mod eller Kraft til ganske at opfylde min Pligt imod Menigheden. Den kjære Syges Tilstand gaaer mig altfor meget til Hjertet, jeg maa altid tænke derpaa; og det ahner mig, at det svage Haab, der nu glæder os, meget snart vil forandres til Sorg. De er for god, kjære Herr Candidat, til at nægte en gammel, svag og dybt bedrøvet Olding den Trøst og Hjælp, som han med Tillid beder Dem om.“

Den besynderlige Stilling bedøvede mig virkelig nogle Djeblikke. Jeg, prædike! jeg! det var som jeg drømte. Den Gamle saae min Forvirring, hvad han tænkte kunde jeg ikke gjette. Han bad paany: „forlad os dog ikke, før Gud har bestemt

til Liv eller Dod! det kan jo ikke meer vare saa længe."

Jeg stod endnu stedsse taus og ubevægelig. Tusinde Tanker paatrængte sig mig. Hvad kunde, hvad skulde jeg gjøre i denne Forlegenhed? Skulde jeg nu opklare den Bildfarelse, der vel var opstaaet ganske uden Anledning, men dog var bekræftet ved den Maade, hvorpaa jeg lod den gaae hen, og staae som en Bedrager for disse rene, umistænksomme Mennesker? Thi aldrig havde jeg kunnet forklare disse med Verdenslivets Forviklinger og Tildragelser ganske ubekjendte Mennesker de Aarsager, der kunde have bevæget mig til at ville synes Andet end jeg er.

„Jeg har endnu aldrig prædiket,“ udbrod jeg i min Angst, og vidste i det Øjeblik ikke selv ret, hvad jeg sagde.

Den Gamle begyndte nu, noget vidtløftigen at demonstrere mig, at der hverken udfordredes stor Lærdom eller Talekunst, for at tale fromt og indtrængende til simple, gode Landsfolks Hjerter. Ogsaa mig var allerede den Tanke falden ind, og hvad skal jeg sige meer? jeg besluttede, at forsøge det engang; jeg har gjort det, og Udfaldet overtraf langt min

Forventning. Kjære Herman, uden stor Forberedelse, fra Hjertet havde jeg bestræbt mig for at tale til mine Tilhøreres Hjerter, og hvad der kommer fra en saadan Kilde plejer sjældent at forfejle sit Maal. Da jeg kom ned fra Prædikestolen, hvor jeg ikke havde været halvt saa ængstelig tilmode som jeg ventede, trykkede den gamle Præst med veltalende Taushed min Haand, og udenfor Kirkedøren ventede Menighedens Ældste paa mig, for at takke mig i dens Navn.

Blidt og uden Smerte, som et træt Barn, indflumrede to Dage efter Moderen til den lange Sovn. Kunde, torde jeg nu forlade de dybt Sorgende?

Faderens og Datterens Smerte var usigeligt rørende, men tillige hjerteopløstende. I deres dybe Jammer saae de op til ham, der havde sendt dem denne dybe Sorg, og igjennem Gravens Mørke trængte en Straale af himmelsk Haab i deres bekymrede Hjerter.

Nu havde jeg skullet gaae, min Forstand sagde mig, at jeg maatte det, ogsaa vilde jeg det, men jeg blev dog; hvorledes havde det været mig muligt, endnu meer at bedrøve de Dybtnebbøjede; jeg følte jo, og maatte føle, at det nye Hul, der, naar jeg forlod dem, vilde opstaae i deres Liv, maatte vise dem det første og større Hul dobbelt stort.

Stille Sorg over den elskede Døde drog langsomt men øjensynligen Dbingen efter hende, og Angelika? hvad skal jeg sige Dig om hende? talede jeg om hende, som hun fortjener det, vilde Du holde mig for en forelsket Nar, og tro mig, det er jeg ikke. Jeg vilde ønske, hun var min Datter eller min Søster, for at jeg kunde have Ret til at sørge for hendes Lykke. Al, men var hun en af Delene, saa havde Livet i Verden dog ikke ladet hende blive saaledes, som hun nu er, reen og pletfri som en Pille, god og uskyldig og ligefrem som et Barn. Dandsmestere og Gouvernanter og gode Veninder havde — jeg gider ikke udmale dette Billede videre.

Den Gamle behandlede mig som Søn, Angelika som en nær Slægtning. Med fast Tillid, med ubegrændset Hengivenhed stolede Begge paa mig; at jeg egentlig var dem fremmed, at Tid og Forholde engang kunde fjærne mig fra dem, faldt dem aldrig ind, de betragtede mig, som om jeg ganske tilhørte dem. Og gjorde jeg da ikke ogsaa det? Havde jeg ikke delt deres Livs bittreste Smerte troligen med dem?

Jeg skrev ovenfor, at Angelika betragtede mig som en kjær Slægtning? jeg vil være ganske aabenhjertig imod Dig, selv om Du skulde holde mig for

indbildst og egenfjærlig. Jeg var bleven det unge Hjerte meer end det, det saae jeg tydeligt, men Angelika vidste det ikke, og der gaves Djeblikke, i hvilke jeg selv søgte at stufte mig desangaaende.

En Dag havde den Gamle forekommet os langt svagere, end sædvanligt. Om Aftenen mødte jeg Angelika, da hun kom fra sin Moders Grav; hun havde grædt, men hun gjorde sig Umage for at skjule det for mig. Jeg greb hendes Haand, jeg bad hende at skaane sig selv, og ikke for meget hengive sig til sin Smerte. „Kjære Ven,“ svarede hun venlig og sagtmodig, som stedse, „jeg gjør sandelig hvad jeg kan. Haabløst at græde for sine Døde, er hedenst, og sommer sig ikke for Christne, det veed jeg vel. Ogsaa er jeg fattet paa at min Fader nu ogsaa snart vil finde Hvile hist under den store Lind. Moder drager ham til sig, jeg veed det vel, og De skal see, at jeg ogsaa vil bære det, som saadanne Forældres Datter. Gud lader Solen skinne varmt, naar Lammet er klippet, og derfor har han i den rette Time sendt Dem til os, det føler jeg, og takker ham dagligen derfor i min Bøn. De bereder min Fader en rolig Dødstime, og det er mig en stor Trøst. Han vil uden Frygt for sit Barn gaae

hisset til min salige Moder, thi De vil sikkert ikke forlade mig, naar jeg nu snart er ganske forældreløs. Foruden Dem har jeg jo da Ingen i Verden.

D kunde jeg gjengive Dig den Tone, det Blik, den ubeskrivelige Tillid, hvormed hun sagde disse Ord!

Herman, allerede flere Dage havde jeg kæmpet med mig selv, for at fatte den Beslutning at gaae min Vej. Jeg spørger Dig selv, Du strænge, alvorlige Dommer, kunde, borde jeg det nu? Du havde med saa lidt kunnet sikke hendes Fremtid, vil Du maaskee svare mig. Det kunde jeg rigtigt nok, i det Udvortes, o ja. Men kunde jeg bryde det aandige Baand, der bandt mig til Fader og Datter, og ikke tillige begge disse Hjerter, fulde af den inderligste Tillid til mig?

Hvad jeg fremdeles endnu har at berette Dig, er afgjort med faae Ord. Faderens Sundhedstilstand var endnu ikke saa farlig, at jeg ikke havde tordet vove, paa nogle Uger at fjærne mig herfra. Da jeg underrettede dem om den Nødvendighed, at rejse bort paa kort Tid, saae jeg først, hvor lidt Begge vilde været istand til ganske at miste mig,

men ogsaa hvor stor Tillid de havde til mig, thi ingen Tvivl om min snare Gjenkomst opstod hos dem.

Heller ikke har jeg brudt mit Ord, jeg er vendt tilbage til dem. Som en, under mit antagne Navn, hvilket jeg har fast besluttet aldrig at aflægge, formeligen ordineret Candidat i Theologie, er jeg kommen tilbage. Den tunge Tilstaaelse er gjort, og lee nu over min Daarskab, eller vrede; sandsynligviis vil Du begge Dele, jeg kan ikke tage Dig det ilde op, og maa derfor taalmodigen lide det. Det Skridt, jeg har gjort, kan ikke forekomme Dig eventyrligere end mig, men det er gjort, og var det ikke gjort, saa gjorde jeg det endnu idag; lad denne Forsikkring nogenlunde berolige Dig i Henseende til mig.

Hvorledes jeg har baaret mig ad dermed? Hvorledes jeg har hjulpet mig igjennem Examen og hundrede andre Vanskeligheder? at fortælle Dig det Hele vilde være trættende og fjedeligt for os Begge, desuden kan det ikke blive Dig vanskeligt, at gjette Meget deraf. Din tro, meer end broderlige Om-
sorg har jo bevaret mig Midler til at kunne drive større Ting igjennem i denne Verden, saaledes som den nu engang er, og her, hvor jeg var mig

en god Hensigt bevidst, behøvede jeg just ikke at gjøre mig nogen Samvittighed af at benytte dem.

Menigheden her bortgiver selv Præstekaldet, og behøver til Bekræftelse af sit Valg kun Samtykke af en fjærn Dyrighed, der ikke bryder sig meget om en lille, midt iblandt Katholiker, i en Bjerg-Afkrog liggende protestantisk Landsby. Menigheden havde faaet mig kjær og fattet Tillid til mig; allerede ofte havde den udtalt sit Ønske, i mig at finde sin kjære gamle Præsts Adjunkt og siden hans Efterfølger, og dette Ønske er nu gaaet i Opfyldelse. At den aldrig skal angre det, derfor indestaaer jeg Dig.

Et ikke meget stort, men ganske nær ved Landsbyen, paa det skjønneste Punkt i denne herlige Egn beliggende Gods, er siden nogle Maaneder min Ejendom. Dets forrige Besidder havde allerede i flere Aar ønsket at sælge det; han havde aldrig besøgt det, thi han tilbringer sit Liv i den temmeligt fjærne Residents; Du kan derfor let tænke, at jeg fandt Huus og Have i en meget forsømt Tilstand. Jeg bygger og planter, og haaber, om kort Tid at have omkabt dette skjøne Bildnis til et lille Paradiis.

I fire Dage har nu ogsaa Faderen hvilt under den store Kirkegaardslind ved Siden af sin forud-

gangne Egtefælle. For sidste Gang udøvede han sin Embedspligt, da han i sin Menigheds Nærværelse for Alteret udtalede Kirkens Betsignelse over mig og Angelika, og forenede os for hele Livet.

Nu veed Du hele mit Livs Historie, Du troeste, mest elskede Ven. Jeg haaber, min Regning er afsluttet dermed, Middagens Hede er forbi, og den nydelsferige Aften trækker allerede op paa min Horizont. Hvad der end fremdeles vil skee, om jeg end skulde naae det menneskelige Livs højeste Maal, hvad der end kan tildrage sig med mig og omkring mig, vil, haaber jeg, ikke række til at udfylde et Quartblad. Det opørte Hav ligger langt bag mig, og jeg er sikker i Fredens og Rolighedens Havn.

Hvorledes jeg lever, kan jeg ikke beskrive Dig, Dage følge paa Dage, Kjærlighed, indre Fred, Virksomhed, Lykke og Held betegne enhver af dem. I mit Huus slyser Angelika, som en huld, Betsignelse udbredende Engel; at sikke hende for Livets ydre Storme, vil, om jeg ikke tager meget fejl, lykkes mig; men for at bevare hende den lykkelige Sjælefred, den stille barnlige Glæde over Naturen, den rene Tillid til Gud og

Menneskene, hvoraf hendes egentlige Væsen bestaaer, maa den Synskreds, hvortil hun er vant, aldrig udvide sig. Aldrig maa hun erfare, hvorledes det gaaer til bag hendes Bjerger, der omsrede hendes lille Verden, aldrig hvo og hvad jeg engang var! stræber jeg ikke selv med al min Kraft at glemme det for evigt. Fra nu af være hele min Fortid, hvad jeg har ejet og tabt, min Stands Fortrin, min Families gamle ærværdige Navn, Alt, Alt, som om det aldrig havde været!

Kun Din elskede Skikkelse, min Herman! rager som et Guddomsbillede iverjet fra min i Ruiner nedsjunkne forrige Tilværelses Chaos, jeg holder mig derved og vil aldrig slippe det. Heller ikke Du vil nogensinde vende Dig bort fra mig, Du vil, naar Din første Brede er bortdunstet, tilgive mig, at jeg endelig er kommen til Rolighed ad en anden Vej, end den, som Du valgte for mig.

Fortsættelse af Brevet fra General S. . . . til Ferdinand von Hochburg.

Jeg vil ikke udvikle Dig, min Ferdinand, hvor dybt denne Skrivelse fra Din Fader rystede

mig, hvor ubegribelig hele hans Handlemaade fore-
 kom mig, hvor vanvittig hans Beslutning, at fra-
 sige sig alle Lykkens medfødte Gaver, endog Ret-
 færdiggjørelsen af sin af Bagvadskere og nedrige
 Smigrere svært krænkede Ære, for i en affides Krog
 af Verden at leve som Landsbyprest og gifte sig
 med en smuk Præstedatter. Just paa en Tid, da
 jeg saae det Djeblif ganske nær, der paa den mest
 glimrende Maade vilde gjenindsætte ham i alle hans
 Rettigheder, thi den gamle Konges Død ventedes
 hver Dag.

Jeg vedblev, med sædvanlig Trostab at besørge
 min Vens Anliggender, men en vis Spænding imel-
 lem ham og mig fandt stedse Sted, indtil Du blev
 født. Faderfjærlighed opklarede hans Anskuelse af
 Tingene; han begreb endelig, hvad jeg længe havde
 stræbt at gjøre ham tydeligt, at han, hidtil den sidste
 Spire af en gammel adelig Stamme, maaskee havde
 været besøjet til, af Egensind eller Grille, for sin
 Person at frasige sig de Fordele, som hans Fødsel
 tilstod ham, men ikke besad Ret til ogsaa at berøve
 sin Søn disse. Paa mit indstændige Forlangende
 bleve nu de nødvendige Foranstaltninger truffne, skjøndt
 uden Din Moders Vidende, til engang at lade Dig

erkjendes som Grev Egon von Hochburgs retmæssige Søn og Arving. Din Døbeseddel og alle de Dokumenter, der vare nødvendige til Din Legitimation, bleve overgivne mig til Bevaring, indtil jeg kunde gjøre Brug deraf. Kongen døde, og det lykkedes mig i en god Time, i hans Efterfølgers omslørede Sind at vække Erindringer om vor Ungdom, der bevægede ham til at høre mine Bønner og Forestillinger. Din Fader kom igjen til fuldkommen Besiddelse af sine Godser og øvrige Ejendomme, rigtigt nok med den af hans Modstandere hemmeligen opnaaede Forbeholdenhed, at han lovede, aldrig at nærme sig Kongen eller Residentsen i ti Miles Omkreds, en Betingelse, som jeg med god Samvittighed kunde indgaae i hans Navn. Du blev offentligen erkjendt som hans i retmæssigt Ægteskab avlede Søn og Arving til alle hans Rettigheder, og sprang, ubekjendt med Dig selv og Alt, hvad der angik Dig, endnu mange Aar som Præstens Ferdinand omkring i Landsbhyen med Dine landslige Legekamerater, da der allerede i Residentsen var talt og digtet Meget om den unge Grev von Hochburg og hans Tilsynskomst.

Fra den Tid af var det skønne Ungdomsfor-

hold imellem mig og Din Fader ikke alene fuldkommen gjenbragt, men det blev endog inderligere hvert Aar. Dste drog mit Hjerte mig hen til ham, men Forretninger, mine egne Forholde, og jeg tilstaaer det ligefrem, en vis Ulyst for at gjense ham under saa ganske forandrede Forholde, bevægede mig til, at udsætte det ham tiltænkte Besøg, indtil han selv, greben af Dødsahnelse, yttrede det Ønske, endnu engang at see mig før sin Ende, og overgive sin Søn til min kjærlige Omsorg. Nu holdt Intet mig tilbage meer, jeg ilede til ham. Den højtidelige Time, hvori jeg traadte ind til Eder, bliver mig saavel som Dig uforglemmelig.

Høstkjærlighed.

(Fortsættelse.)

Østertænkende lagde Fyrstinden disse Blade bort, efterat hun havde læst dem. Hvor tomt og intetsigende, hvor smaaligt forekom hende derimod hendes eget Liv? Hvilke Mennesker havde staaet ved Fer-

dinands Bugge, ledet hans første Skridt i Berden, medens hun, overgivet til en meget almindelig fransk Gouvernantes uindskrænkede Førelse, kun var bleven bevaret ved sin egen ædlere Natur. Først da hendes Ungdoms Foraar allerede begyndte at svinde, var hun bleven ført til den langt ældre, hende fuldkommen ubekjendte Gemal, hvem hun heller ikke siden kom nærmere, da hans Stræben gik videre og ofte hele Aar holdt ham fjærn fra hende. Han havde altid vist hende Agtelse og derved hin negative Kjærlighed, der i den store og fornemme Berden paa sin Maade gjør Egteskaberne lykkelige, uden at opvarme Hjertet. Hun havde beundret og højttaget sin Gemal, fordi hun saae ham beundret og højttaget af Andre; og saaledes levet stille og roligt, stedse mindende sig sine Pligter, om hvilke hun havde et højt Begreb; uden Ønsker, fordi hun ikke kjendte nogen anden Lykke, end den, der laae indenfor hendes Kreds. Hidtil havde hele hendes Liv lignet en mild, taaget Dag, der skjuler enhver Udsigt, og indskrænker vort Blik til de nærmeste Omgivelser, uden at give os en Ahnelse om det, der ligger udenfor.

Nu først, i Nærheden af Ferdinand, begyndte

Fyrstinden at føle, hvad Livet egentlig er, hvilke Smerter det omfatter, og denne Ben skulde hun vise fra sig? ham, som hendes Gemal selv havde sendt hende? Hvad hun følte for ham, syntes hende saa naturligt, enhver Mulighed af en strafværdig Følelse var saa langt fra hendes Tanker, og hun følte sig selv i dette Djeblik meget for lykkelig til at hun havde kunnet frygte for, just ved denne Følelse at fornærme sin Gemal.

Medens Fyrstinden paa denne Maade hengav sig til sit Hjertes søde Skuffelser, samlede allerede i Nærheden af hende den Storm, der ublidt skulde vække hende deraf.

Alt i hendes Omgivelser var i de sidste Dage vendt tilbage i den sædvanlige Orden; Billaen var paany fyldt med Gjæster, som opmuntrede Marchesaen og holdt Belleville i uafbrudt Virksomhed. Bianca viste sig igjen i mere blændende Glæde end forhen, og var Sjælen i Selvfabet. Kun imod Ferdinand viste hun et Fjendskab, som hun ikke søgte at skjule, og undveeg ham paa en ikke mindre paafaldende Maade, end hun før havde søgt ham. Ogsaa Linda svævede igjen omkring iblandt Gjæsterne, mere liig en forklaret Mand end et dødeligt

Væsen, thi Ormen i hendes Hjerte fortærede øjensynligen hendes Ungdoms Blomster. Med rørende Inderlighed søgte hun meer end nogensinde Fyrstindens Selskab, og var undertiden Vidne til dennes fortrolige Samtaler med Ferdinand. Hun var den Gæste, der klart gjennemskuede den elskede Fyrstindes Hemmelighed, der var denne selv ubekjendt, hun elskede Ferdinand i hende, og havde med Glæde offret sin smertefulde Tilværelse, for at vide ham lykkelig med den hende foretrukne Elskede.

Imidlertid havde Bianca, uden at det var bleven bekjendt, med uhørt Stolthed afvist Belle-villes Frieri, og derved paany forbitret ham paa det Højeste imod Ferdinand. Han maatte endnu stedsse betragte denne som Ursagen dertil, thi hans nøjere Kjendskab til Damerne i den store Verden havde overtydet ham om, at forsmaaet Kjærlighed meget let gaaer over til rasende Had og dog bliver Kjærlighed. Al hans Stræben og Tragten gif derfor ud paa at fjærne den rigtigtnok kolde, men dog farlige Medbejler, for da at beholde Marken alene, hvor han, som hans Egenkjærlighed forespejlede ham, da sikkert vilde blive Sejerherre.

Skinsyge gjør blind, siger man, men i nogle

Tilfælde gjør den ogsaa skarpsynet. Belleville begyndte, uafsladeligen at iagttage ethvert Blik, enhver Bevægelse af sin Fjende, haabende, at han maastee vilde opdage Et eller Andet, som han kunde benytte, for at skaffe ham bort. Ferdinand derimod var meget for meget beskæftiget med sig selv og den bestandige Kamp i sit Indre, til endog kun at tænke paa at være paa sin Post imod Belleville. At han engang havde været i Strid med denne, havde han næsten ganske glemt; han tænkte ham lykkelig ved Biancas Kjærlighed, og bemærkede neppe hans Nærværelse, medens Belleville opfattede ethvert af hans Blikke, just i Djeblikke hvor de mødte Fyrstindens paa Halvvejen, maalte og vejede ethvert af hans Ord, listigen fuldendte halvt udtalede Tanker, og bevogtede og talte enhver af hans Spadseretoure med Fyrstinden, ethvert Besøg hos hende. Resultatet af Alt dette var endelig, at Belleville overtydede sig om Tilværelsen af et Forhold, der fandt Sted imellem Fyrstinden og Ferdinand. Han jublede højt over denne Opdagelse, hans tidligt fordærvede Phantasie og hans Erfaringer lode ham ikke have nogen Ahnelse om at hint Forhold kunde være andet end et lavt, strafvær-

digt, der ikke fortjente nogen Skaansel, og var endelig fræk og ubesindig nok til at gjøre Marchesaen selv til sin formentlige Opdagelses Fortrolige, i den faste Overtydning, at dette var den sikreste Vej til for stedse at fjærne den forhadte Medbejler.

Med ubeskrivelig vemodig Studsen hørte Marchesaen i Begyndelsen sin fyrstelige Slægtning beskyldes for en Brøde, paa hvis Mulighed hendes stolte, ædle Sjæl aldrig havde tænkt. Dog denne Studsen gik meget snart over til Brede imod Anklageren. Det var hende umuligt at troe paa Ord, ved at høre hvilke hun allerede troede at have meget for meget at tilgive sin Følelse for Ære og Dyb; hun stod derfor op med al sin Værdighed og Højhed, kaldte opbragt Belleville en elendig Bagvabster, hørte ikke paa hans Indvendinger, gav ham tilkjende, at han strax og uden mindste Opsigt maatte forlade Huset, og tilføjede endnu, at hun vilde anvende Alt for at lade ham drages til det strængeste Regnskab, hvis det nogensinde skulde falde ham ind, med giftig Aande at ville besmitte Fyrstindens gode Rygte eller endog blot nævne hendes Navn.

Belleville gik, bedøvet, beskjæmmet, ude af sig selv af Kaserie, og Marchesaen blev nu alene.

Belle ville's Ord bleve imidlertid ikke ganske glemte af hende; hun begyndte, saasnart hendes første Brede havde lagt sig, at tænke derpaa. Hun kunde ikke nægte sig Sandheden af mangen Omstændighed, som Belle ville havde berørt; at holde Fyrstinden for skyldig, var og blev hende umuligt; men hun kom paa den Tanke, og endelig til den Overbevisning, at Ferdinand nærede en hemmelig Eidskab for Fyrstinden, om end denne ikke besvarede den. Og nu faldt D Linda's sørgelige Skjæbne hende pludseligt tungt paa Hjertet.

Ligesom mange andre Fruentimre i hendes Alder havde Marchesaen lidt efter lidt tilegnet sig en stor Lyst til at stifte Egteskaber, især naar hun, som her var Tilfældet, derved mente at grunde to kjære Personers Lykke. Derfor havde hun strax i Begyndelsen søgt at bringe D Linda nærmere til Greven, og kun Bianca syntes at være hende til Hinder i Udførelsen af en Plan, der meget beskjæftigede hende. Siden Ferdinand levede i aabenbar Uenighed med denne Dame, og hun saae D Linda udmærket af ham med langt større Venlighed, var hendes Haab om endelig at naae Maalet meget voxet; hun havde endog søgt at bestyrke den

unge Grækerinde i hendes umiskjendelige Tilbøjelighed for Ferdinand, og at vække alle de Ønster og Forhaabninger hos hende, som hun selv i sit Hjerte nærrede for denne sin Yndling, og som hun nu saae odelagte.

Olindas hurtige Fjærnelse, ikke alene fra hendes Lidenstabs Gjenstand, men ogsaa fra Alt, hvad der kunde erindre hende om ham, syntes Marchesaen det eneste Middel til at frelse den Arme, og hun var strax beredt til, hverken at spare Møje eller Bekostning, for at iværksætte dette. Rask som altid efter enhver klar Beslutning, satte hun sig strax til Skrivebordet, for at bede en af sine Veninder, der i Interlacken brugte Grønkuren, om for en Tid at tage de to unge Grækerinder i sin Beskyttelse, affendte øjeblikligen en Koureer med dette Brev, traf nogle Foranstaltninger til strax at lade de unge Piger, sikkert og uskændigen ledsagede, tiltræde Rejsen til Schweiz, og begav sig derpaa til Fyrstinden, for at tale med denne om Alt, hvad der var skeet og foretaget.

Hun fandt Fyrstinden ene, ventende Ferdinands Besøg, og begyndte strax at tale om Olindas Kjærlighed og den Nødvendighed at fjærne den

unge Pige, da Greven ikke syntes tilbøjelig til at møde denne Eidenstab med Gjenfjærlighed. Uden at hun dog blev sig det tydeligen bevidst, faldt den Tanke hende ind, at hun af den Naade, hvorpaa Fyrstinden vilde optage Belleville's Anklage, bedst vilde kunne overbevise sig om hendes Ustydighed, thi Bagvadstelsens Gift var dog ikke bleven ganske uden Birkning, og mangen dunkel Mistanke vilde opstaae hos hende, der dog strax nedtrykkes af hendes faste Tillid til en saa høj Fyrstindes Dyd. Hun vilde altsaa, efter at Lindas Anliggender vare afgjorte, begynde med Belleville's Anklage, og først siden gaae over til det, hun selv tænkte om Ferdinand. Hun havde derhos besluttet, saa staaende som muligt at foredrage Fyrstinden Belleville's Bestydning; dog medens hun talde derom, vaagnede hendes retfærdige Brede paany, og den ellers altid sindige og fattede Dame kunde ikke afholde sig fra, at erklære Belleville ikke alene for en Bagvadster, men for en Banvittig, thi kun en Saadan, mente hun, kunde vove, blot at tænke, endsiige nævne, at en saa almindeligen agtet Fyrstes Gemalinde nogeninde kunde fornede sig saa dybt for sig selv, at hun, glemmende Dyd og Pligt, blot et Djeblik

kunde give Plads i sit Hjerte for en anden, forbuden Kjærlighed.

Forundret, grædende og bævende, udbortes saa rolig som muligt, hørte Angelina i Begyndelsen paa den alvorlige Dame, der med sædvanlig Skarpsindighed udviklede de Grunde, der bevægede hende til at fjerne Linda, og imidlertid forstende betragtede hende. Dog da Belleville og hans vansærende Bestyldninger bleve berørte, og Marchesaen endelig endog gik over til Hentydninger paa det, han selv tænkte om Ferdinands hemmelige Liden- skab, da formaaede Angelina ikke længer at udholde det, hun udstødte et højt Smerteskrig, og sank, bleg som en Døende, greben af Kold Gysen, tilbage i Lænestolen. En Afsmagt, ja Døden selv havde i denne Time været hende en Velgjerning, men hun mistede intet Djeblik Bevidstheden, den var vaagnet stærkere hos hende end nogensinde før og paatrængte hende Overbevisningen om indre Brøde. Hun følte nu tydeligt og klart, at hun med Glib havde blændet sig selv imod en Følelse, som hun hidtil, kun fordi hun ikke vilde det, ikke havde erkjendt for det, den var. Dunkle Tanker foere forvirrede og forvirrende igjennem hendes Sanser, thi for første Gang trængte

en Følelse af Brøde ind paa hende i al sin Frygtelighed; hun vidste ikke meer, hvad hun sagde eller gjorde, samtykkede i *Olinda's* Borsførelse, uden at betænke hvad hun dermed tilstod, samtykkede i Alt, hvad *Marchesaen* foreslog, uden at mærke, at det var evig Skilsmisse fra den Mand, som hun nu maatte tilstaae sig selv at elske med al den første Eidenstabs Ild.

Marchesaen var imidlertid høist tilfreds med *Angelina*, fordi denne tilsyneladende gik ind i alle hendes Anskuelser; — den Fortvivlelse, hvori hun saa hende, antog hun godmodigen for et Beviis paa retfærdig Brede over en saa u hørt fornedrende Bagvadsfælse. Hun trøstede hende, bad hende, ikke at bryde sig for meget om Bestyldninger af et ubetydeligt Menneske som *Belleville*, hvem ingen Fornuftig troede, og forlod hende endelig, da hun troede at see *Fyrstinden* noget roligere, for at sørge for *Olinda's* snare Afreise.

Neppe var *Angelina* alene, neppe var hun igjen nogenlunde bleven sine Sandser mægtig, før *Ferdinand* traadte ind til hende; en Klageyndflap hende ved Synet af ham, og hun skjulte zittrende sit Ansigt, medens han ubevægelig af Skræf

blev staaende foran hende. At skjule ham, hvad der var foregaaet, var umuligt. Ord fulgte paa Ord og bleve til Klager, til Forsikringer, til Taarer. De hørte neppe hvad de sagde til hinanden. Enhver følte i sit eget Hjerte den Andens Smerte, dog hvorledes de udtrykkede den, var dem ubevidst, indtil endelig Begge i den voldsomt bevægede Tilstand udtalede en Tilstaaelse, der aldrig havde skullet komme over deres Læber; en Tilstaaelse, der fra dette Øjeblik af fordømte dem til at bære en brødebevidst Tilværelse med sig til Evighedens Grændser.

Fyrstinden sank i Ferdinands understyttende Arme, et eneste kort Øjeblik hvilede hendes livstrætte Hoved ved hans højtbankende Bryst, de holdt hinanden fast omslynge, som Elskende, der paa et vaklende Brædt stue ned i det ved deres Fødder stummende Hav, der truer med i næste Øjeblik at opsluge dem. Ferdinand sank for Angelinas Fødder, og bedækkede hendes Haand med glødende Kys og hede Taarer.

Alt dette varede kun nogle Sekunder, da stode de igjen Begge kolde og blege som Marmorstykker ligeoverfor hinanden. Skilsmisse, Skilsmisse, raabte en frygtelig Stemme i deres Hjerter, Skilsmisse,

øjebliklig Skilsmisse for evigt! Ingen af dem nærede endog kun en Skygge af Tvivl om at det var og maatte være saaledes.

Ferdinand samlede sig først. Med bævende Læber, ikke som om han vilde raadspørge hende derom, men som var det allerede forlængesiden afgjort saaledes imellem dem, sagde han med faae Ord, at han vilde underrette Marchesaen om, at en vigtig Forretning kaldte ham tilbage til hans Fødeland, og tvang ham til endnu samme Nat at forlade Billaen, skjøndt han derved brød sit Ord til Fyrsten. Angelina flød hen i Taarer, men hun sagde ikke et Ord, for at bringe ham fra hans Forsæt.

Uhret forkyndte i dette Djæblig højt den Tid, da Fyrstinden ventedes nede i Salonen, og hun strakte mekanisk sin Haand ud efter Klokkesnoren, maastee for at lade sig undskyldes for iasten, thi al hendes Livskraft havde samlet sig i hendes Indre, og hun var sig enhver udvortes Bevægelse fuldkommen ubevidst. Hun tænkte ikke paa, at hun derved gav Signalet til evig Skilsmisse, dog Ferdinand følte det; endnu engang greb han hendes Haand og trykkede den til sit Hjerte, til sine Djne. For sidste Gang.

Pludselig fløj Døren op, Marchesaen vaklede dødbleg ind, forsøgte forgjæves at tale, hendes zittrende Haand holdt et Papir med sort Rand. Ganske forladt af al sin sædvanlige Fatning og Forsigtighed rakte hun det maalløs til Ferdinand, det var et Brev fra Fyrstens Secretair, allerede for mange Uger siden skrevet til hende, dog nu først kommet i hendes Hænder, da de rundtom herstende Uroligheder havde standsset det. Fyrsten var død; snart efter Ferdinands Afsted fra ham havde Følgerne af hans Saar berøvet ham Livet i hin usle Landsby ved Foden af Abruzzerne.

En stor Deel af den Brøde, der tyngede Ferdinand og Fyrstinden, syntes ved denne Tildragelse udslettet af deres Livs Bog; Angelina var Enke, var fri, havde allerede været det før hun gjensaae Ferdinand. Dog dette tænkte de ikke paa endnu, deres Taarer flød ustandsede.

Marchesaen kom først til sig selv af den første overraskende Smerte over sin Vens og Kjæreste Slægtninges Død; med sædvanlig Mandskraft overtog hun at lede Fyrstindens Skridt i hendes nuværende Stilling og fremfor Alt sørge for at Anstanden ikke blev krænkert. Angelina lod hende ganske raade, da

den dobbelte Smerte havde udtømt alle hendes Kræfter. Wien blev erklæret for det mest passende Opholdssted til, under hendes høje Slægtninges Dine, at tilbringe Sørgeaaret i streng Affondrelse. Rejsen hid var fuldkommen sikker, Marchesaen besluttede selv at ledsage Fyrstinden, og traf strax alle Anstalter til faae Dage efter at kunne tiltræde Rejsen, blot ledsaget af sit Tjenerstab, da enhver anden Led-sagelse blev forkastet af hende som upassende under disse Omstændigheder. Ferdinand maatte allerede den næste Dag forlade Billaen med de øvrige Gæster. Fyrstinden saae han ikke igjen efter hin rystende Scene, hendes dybe Smerte og Etikettens strænge Regler, som Marchesaen nøjagtigen forlangte opfyldte, tillode hende ikke, at lade Noget komme for sig.

Uden Plan eller Hensigt, bestormet af verlende, modstridende Følelser, tiltraadte Ferdinand nu næsten mekanisk den længe besluttede Reise til Syd-amerika, der nu havde tabt enhver Interesse for ham. Han indstibede sig i Marseille, og naaede lykkeligen Maalet for sin fordums Stræben.

Olinda ledsagede den elskede Fyrstinde i den stille velgjørende Ensomhed, hvori hun skulde til-

bringe Sørgeaaret, dog Bianca kunde ikke udholde Udsigten til en saa ensformig, glædeløs Tilværelse; hun yttrede dette aabent, og Marchesaen udvirkede hende meget gjerne Fyrstindens Tilladelse til at blive tilbage i Mailand hos nogle Slægtninger, hvor hun nogen Tid efter nedlod sig til at række den ofte forsmaaede Belleville Haanden og følge ham til hans Fødeland.

Linda omsvævede Fyrstinden, lig en god trostende Engel, indtil hun det følgende Foraar smilende og hengiven sov ind til den evige Ro.

To Aar efter, da Italiens Rolighed var gjenbragt, gjenfandt vi Fyrstinden paa hendes Enkesæde, en Villa ved Arnos smilende Bredder. I Mandens blomstrende Ungdomskraft, med det reneste Udtryk af indre Lykke staaer Ferdinand der ved hendes Side, dog Marchesaen har trukket sig tilbage fra hende, rigtigt nok ikke uvenligt, men dog meget koldt. Verden ahner et ikke ganske sædvanligt Forhold imellem dem, og kalder Hofkavaleren den høje Dames ved Alteret hemmeligen med hende forbundne Gemal, da hendes fornemme Fødsel bragte hende nærmere til Thronen end maaskee var godt for hendes Lykke, og hun, formedelst sine høje Slægtninger

og sine øvrige Forholde aldrig offentlig kunde give sin Haand til en protestantisk tyst Greve, hvis Moder var borgerlig. Dog ingen Forsømmelse i Fyrstindens ydre Udfærd, ingen Fortrolighed hos Greven, der kunde antyde et saadant Forhold, lader det fjeldne Pærs Omgivelser erholde nogen Bished derom. Men hvo som bliver deelagtig i den Lykke at torde træde det nærmere, om end kun nogle Dage, kan ikke undgaae at bemærke, hvorledes Fyrstinden og Ferdinand, i Følelsen af den rene, ædleste Kjærlighed, den fuldkomne, gjensidige Overensstemmelse, forenede have sig til deres aandige Tilværelses stedse højere Fuldkommenhed. Og Enhver bringer den trøstende Overbevisning med sig derfra, at idetmindste to Mennesker paa Jorden have opnaaet en ydre og indre fuldkommen lykkelig Tilværelse.

Angelinas Villa er bleven et lille Ferrara; ingen betydelig Kunstner drager let forbi den uden at hilse dens Beboere; de Edleste og Bedste af alle Stænder og af alle Nationer føle sig tiltrukne og fastholdte der, og naar Tiden endelig tvinger dem til at rejse, saa drage siden ofte Drømme og Tanker dem did tilbage.

P a g a n i n i

tillader ikke Noget at berøre sin Violin, af følgende Grund, som man siger: En bad ham engang om Tilladelse til at bese den og vilde tilintetgjøre den, men Mesteren bemærkede det endnu i rette Tid. Siden betroer han Ingen den meer. Den er en ægte Guarnerius og i England bød man ham for den 3000 Guineer (24,000 Daler).

Y d m y g e t S t o l t h e d.

William Penn og Thomas Story blev paa en Rejse i Virginien overraskede af en Regnskyl, og traadte derfor uden Omstændigheder ind i et Huus. Dettets Ejer modtog dem med de Ord: „De ere temmeligt uforstammede, saaledes at træde ind uden Tilladelse. Vide De ikke, who jeg er?“ — „Nej,“ var Svaret. — „Nu saa vider, at jeg er Byens Fredsdommer.“ — „Og min Ven der“ — svarede Story — „gør saadanne Tingester, som Du er, i Dussinviis — han er Pensylvaniens Gouverneur.“ Den lille Storhans lod Bingerne hænge.

S p a n s k e K a m m e.

I hele Spanien, men især i Madrid, er Kammen en uundgaaelig nødvendig og meget vigtig Deel

af ethvert Fruentimmers Pynt. En spansk Modedame bærer den ikke kortere end idetmindste een Fod lang og otte til ni Tommer bred, og Ingen anseer det som for meget at give ni indtil femten Dollars for denne Hovedprydelse; — derfor er ogsaa hver tiende Boutik et Kammeudsalg.

En god Huusmoder.

I Sherly har en Mechanikus opfundet en Masine, der maler Kaffe, kærner Smør, river Kartofler, vugger, og stopper Strømper. Han kalder den: „den gode Huusmoder.“

Et skjønt orientalsk Ordsprog.

„Med Tiden og ved Taalmodighed bliver Moor-
bærbladet Silke.“

En Compliment for Damerne.

Det er en mærkværdig Kjendsgjerning, at de vildeste og ondskabsfuldeste glubende Dyr sjældent tilføje Fruentimre noget Ondt. Bjørnene i Kamschatka følge efter de Fruentimre, der samle Frugter i Skovene, men skjøndt de ere meget grusomme, gjøre de dem sjældent Andet, end at de tage de Frugter fra dem, som de have samlet.

F a r l i g T r u d s e l.

En riig Banquier i Frankfurts, (Rothschild?) havde nylig ifinde at kjøbe en Ejendom paa Stadens Distrikt, men kunde formedelst sin Tro ikke faae den tilkjøbet paa sit Navn. Lovene tillade rigtigtnok Israelliterne der at tilkjøbe sig et Huus i Staden, et Landsted eller en Have i Nærheden af Barriererne, men ikke Landejendomme paa Frankfurts øvrige Territorium. Banquieren har nu ifinde at appellere derimod, og har offentligent erklæret, ikke at ville laane nogen Regjering en Kreuzer, før han har vundet sin Proces. Men vinder han den, saa vil han sandsynligvis søge at tilkjøbe sig hele Frankfurts Distrikt.

F r i m u r e r e d e n.

I Chalons lod for kort siden en Herr B. sig optages i en Grad af Frimureriet. Højtideligheden endte med Kniven; men Herr B. trykkede uforfigtigen Kniven saa stærkt til sit Hjerte, at han dødeligt saarede sig og en halv Time efter døde.

Sagas Tabler.

Sælsomt Drømmens Gud formaaer at ayle
Hjernesvind i dunkle Midnatsstund.

Nys jeg Saga saae med hendes Tavle,

Dg med gyldent Griffel prænted' hun —

Mellem Ziffertegn og dunkle Skrifter,

Riddingsdaad og Heltenes Bedrifter,

Livets usle Færd og Dødens Ro:

„Attehundred, tredive og to.“

(1 T a b l e.)

„Svævende henover Blomsterenge,

„Buggende sig mildt paa Bølgen blaa,

„Herster Dana over Fredens Bænge,

„Hvor de gyldne Ur i Furen staae,

„Hvor i hundredaarig Bogestygge

„Danmarks frie Mænd og Qvinder bygge,

„Skjermet af retfærdigt Kongespiir:

„Skjoldungættens Støttestav og Ziir.

(2 T a b l e.)

„Holdende sig fast ved Tydalsfjeldet

„Staaer den gamle Nor med blottet Bryst;

„Tidens Vand har mægtig Gubben ældet,

„Eller Mindet om hans Ungdoms Lyst

„Dg det Tvillingheld, som er forsvundet.
 „Mørkt hans Dje stirrer over Sundet;
 „Stræbende at række Dana Haand
 „Signer han det gamle Sødskend'baand.

(3 Table.)

„Dybt hinsides Rjolen er en Hule;
 „Fenrisulvs og Gyges Dpholdsted,
 „Skol og Hate der sig monne skjule;
 „Ingen af dem naaer sit Djemeed.
 „Men i Dalan brænder lønligt Flammen
 „Lysende henover Basastammen;
 „Thi i Borgens, som i Hyttens Favn,
 „Toner evigt Gustav Adolphs Navn.

(4 Table.)

„Som Giganternes Koloß opdynger
 „Sig i Osten Peters Kjempeværk.
 „Sine Polyparme den udslynger;
 „Snart er Kloden selv den ej for stærk.
 „Men jo meer dens Graadighed den frister,
 „Sluger den maastee, indtil den brister.
 „Alexander, Cyrus, Lamerlan,
 „Til et stort Exempel tjene kan.

(5 T a b l e.)

- „Vaagnende af sine Frihedsdrømme,
 „Staaer Polonia med dæmpet Harm.
 „Kosziuskos Blod hun saae at strømme
 „Atter af de bedste Sønners Barm.
 „Dog lad Politikens Glor end dække
 „Denne Daad — ej mægter den at svække
 „Spiren af en vældig Kjæmperod,
 „Gjødet med de tro Polakkers Blod.

(6 T a b l e.)

- „I Germanien en Løve brøler,
 „Stolt af Kloens og af Landens Magt.
 „Men de vilde Spring dens Hede kjøler;
 „Træt den alt til Hvile sig har lagt.
 „Endnu flaaer den lidt om sig med Svandsen,
 „Som den sidste Tour i Frihedsbandsen.
 „Medens man i gamle Jødeby
 „Smedder Lænkerne til den paany.

(7 T a b l e.)

- „Overalt hvor Lys og Mørke brydes,
 „Seer man stundom rædsomt Skyggespil.
 „Hint i Mand og Sandhed vil adlydes,
 „Dette som en Moloch dyrkes vil.

„Aldrig Handelsaandens Egennytte,
 „Mægter Unioner at beskytte.
 „Et *Memento mori* viser den
 „I Batavia og Belgien.

(8 Table.)

„See Britannia, (en langsom Bille)
 „Kryber i den store Frihedskamp.
 „Pitts og Chattams lykkelige Snille
 „Tabte sig i Wellington og Damp.
 „Engang hun sin Storhed seer begravet
 „I den frie Stat hinsides Havet;
 „Medens hun, et Hoved uden Krop,
 „Spiser sig i *Sinecurer* op.

(9 Table.)

„Stjær Europas Halvø bort i Vester!
 „Lad den synke ned i Havets Skjød!
 „Der udruge blodbestænkte Præster
 „Livets Slaveaag og Mandens Død.
 „Naar den Elskende en Elsket savner
 „*Madre dolorosa* ham omfavner,
 „Hvor en kongelig Fornøjelse
 „Er et Helvedes *Au-to-da-fé*.

(10 T a b l e.)

- „Hvor er' hine brave Marsseillaner?
 „Sove Frankrigs tappre Helte hen?
 „Monne Frankerørnen ikke baner
 „Sig den tabte Storhedsvej igjen?
 „Har de kjøbt med Millioner Smerter,
 „Og med Blod af dyrebare Hjerter,
 „Og med Frihedsgudens Agonie
 „Alt det gamle Aristocratie.

(11 T a b l e.)

- „Alpehyrde! fordum Dine Bjerger
 „Trodsede Burgund og Østerrig.
 „Har de høje Kjæmper avlet Bjerger?
 „Er Din stolte Enighed forbi?
 „Hvis dens Guddom ikke længer throner
 „Mellem de forenede Cantoner;
 „Glem da ej: at Winkelried og Tell
 „Døde før end levede som Træl.

(12 T a b l e.)

- „Hist paa Capitolium end sidder
 „Mørkets Aand, endstjøndt med støvet Braad.
 „Missionairer, Miguel og Jesuiter
 „Tjene i dens Sold, med Raad og Daad.

„Tro med Baal og Ban de monne virke.
 „For den ene saliggjorte Kirke;
 „Som en Slange kryber den paa Jord,
 „Glaaer en Krampeknude selv i Nord.

(13 T a b l e.)

„Hvor er han, blandt Hellas bedste Sønner,
 „Som sit Glavind først i Kampen drog,
 „Siden hun med Diademet lønner
 „Den, som aldrig Hellas Fjender slog?
 „Ak! Athéns og Spartas Patrioter
 „Er' udarted' til en Sværm Heloter,
 „Som fortjener ikke at den boer
 „Paa en hellig, paa en classisk Jord.

(14 T a b l e.)

„Islamiter! alt for længe ejer
 „Mahoms Sønner et forjettat Land.
 „Der hvor Livet kronedes med Sejer,
 „Selv paa Korset — over Gravens Rand.
 „Naar Koranens blege halve Maaner
 „For det fulde Himmellys hendaaner,
 „Evangeliem fra Golgatha
 „Forestaaer den anden Hedschra.

(15 Table.)

- „Men om Blåkulla svæver en Skygge hvid;
 „Selv i Døden med skyldfrie Træk.
 „Det er et Skjændselsværk af den nyeste Tid;
 „Et Foster af Had og af Skræk.
 „Har i Graven de smuldrende Bene ej Ro?
 „Thi af den ene Skygge er vorden To.
 „Og de favne hinanden med Smerte og Lyst;
 „Men i Sukkene toner en Hævners Røst.
 „Da hvister Svea: „jag kennar den ena!
 „„Hurdan kommer han hid utur Sanct Helena?
 „„Mon der går unner Batten och frådande So
 „„En Bei från hin Klippase?!““

H.... I....

Pebersvendene.

Original Fortælling af Dr. Sophus.

1.

En Invitationsbillet i mit Spejl mindede mig om, at jeg om Aftenen skulde hen til min eneste Univer- sitetsven Emil v. M..., hvis Fødselsdag det var. Min Kasse stod rygende paa Bordet og den gamle Jacob stod med den tændte Fidibus og den stop- pede Pibe. Det var et rigtigt Decembervejr, Stor- men omhvirvlede de tætte Sneeflokke og disse lagde sig som et Klæde paa Ruderne; jeg satte mig i min Sopha og da endelig Jacob forlod Bærelset, over- gav jeg mig til mine gamle traurige Tanker. De svundne Dage stode for mit Dje, min blide sømme Moder, min hjærlige Fader, min elskelige Søster randt mig i Hu, hvorledes jeg med denne tilbragte mine sorgfri Drengenaar og hvor ømt hine havde fredet om den vilde Drengs Bane. Siden sendtes jeg til Universitetet i K..., hvor jeg i tre Aar havde studeret, og som jeg nu snart skulde forlade, for at tiltræde min Udenlandsrejse; denne By, hvor mit Livs skjønneste Haab var fremspiret, havde blom-

stret og var visnet. Ja Clara! Du lever endnu i mit Bryst, Dit Billed foresvæver mig endnu, skjøndt jeg veed, Du var mig troløs.

Mørket faldt paa, endnu sad jeg hensjunken i Tanker, da Jacob mindede mig om, at jeg nu borde tage hen til Emil. Dog jeg var aldeles ikke oplagt til at begive mig ind i en Kreds af muntre Mennesker. En underlig Mynelse greb mig; medens Jacob hentede Lys, troede jeg, at høre et dybt Suf, og umuligt var det mig, at begribe hvorfra det kom. Jeg antog det for et Foster af min Phantasie, omklædte mig og kastede mig i den ventende Bogn. Snart holdt jeg for min Bens Baa-ning og med broderligt Haandtryk modtog den ventende Emil mig, som førte mig ind i en lille udvalgt Kreds af fælles Bekjendtere. Mit tabte Humeur vendte lidt efter lidt tilbage, og Emil, der alt tidligere havde foreslaaet, at vi ved Punsch og en Pipe Tobak skulde fortælle en eller anden Til- dragelse af vort Liv, fremkom nu atter med sit For- slag. „Men det siger jeg Eder, at I, ligesaavel som jeg selv, ej maae fortælle Andet end Sandhed; og for at aabne Munden paa Eder, vil jeg gjøre Begyndelsen; men drikk Børn! Lars! tænd Hr.

Willibalds Pibe, og viis Dig som en brav Tjener, sørg for Gjæsterne, førend jeg giver en Historie til Priis. —

2.

Emil gnygede sig frem og tilbage paa Stolen og udsendte store Røgskyer, som om han i den bortsvindende Røg gjenkaldte sig Billedet af sin Skjæbne.

Endelig begyndte han: „I vide Alle, at jeg længer end I har opholdt mig her paa dette Sted, og længe før jeg kjendte Eder indtraf det, som jeg nu vil betro Eders, mine udvalgte Benners, Dren.“ Han gav Tjeneren et Bink om at forlade Stuen, og, da han var borte, fortsatte han sin Diltale til os.

„Det er nu omtrent 8 Aar siden jeg forlod den fædrene Arne og kom hertil for at studere, jeg indlo-gerede mig i St. Mariagaden hos en gammel ærværdig Enke. Jeg morede mig ret ved at ligge i mit Vindue og betragte den Brimmel af Mennesker, der hølgede frem og tilbage i den lange Gade, thi dette var noget uvant for den paa Landet, i Guds fri Natur opdragne Yngling. Dog Nyheden tabte sin Interesse, og mit forstende Dje-

vankede fra det ene til det andet af de ligeoverfor
 værende Vinduer, indtil det tilsidst stirrende dvælede
 ved et Vindue, der var vis à vis med mit; endelig
 fattede jeg mig og traf undselig Djet tilbage og
 følte Noget i mit venstre Bryst flaae stærkere end
 sædvanligt. I have vel allerede gjættet, at jeg
 havde seet for længe paa et Pigeansigt, men hvilket?
 Sid jeg ret levende kunde skildre Eder det Engle-
 ansigt, der, omgivet af fritbølgende brune Lokker,
 smilede mig imøde; men man maa have seet hende,
 for at gjøre sig en Forestilling om hende. At min
 Læseplads var ved det Vindue, der var ligesom den
 Guldes Arbejdsstæde, kan I da nok begribe, og naar
 jeg om Morgenen aabnede mit Vindue, saa jeg
 allerede Nathalia (dette var Pigens Navn) sidde
 i travl Virksomhed. En venlig Hilsen, som jeg en
 Morgen vovede at give hende, blev med Blyhed be-
 svaret, og jeg følte mig saa salig den Dag, at jeg
 nær havde kysset den gamle ærlige Madam Knop,
 da hun bragte mig min Kaffe, jeg lod ej nogen
 Fattig gaae mig forbi uden at give ham en lille
 Skjærv, jeg deeltog ret inderligt i deres Alles Nød,
 og havde det staaet i min Magt, at lykfsaliggjøre
 den hele Verden, jeg havde gjort det. Hvad er

Mennesket dog ogsaa uden Kjærlighed? En kold Fornuftskabning, der udfører Alt efter den beregnende Klogskab, der idelig frygter for, at stæde sig selv, ved at hjælpe Andre, og som aldrig er rigtigt lykkelig. Nej! Kjærligheden er det, der besjæler Mennesket til det Store, det Dphøjede; der opflammer os til enhver ædel Handling, og jeg er vis paa, at de Fleste af de Helte, der blive besjunge af Oldtidens Digtere, for deres Fædrenelandskjærlighed, have været forelskede og have, besjælede af den Tanke: Hun vil begræde Dig! styrtet sig i Dødens Arme. — Dog tilbage til min skønne Gjenboerke. Hvor lykkelig følte jeg mig ej, ved daglig at kunne see hende, og hvor tomt forekom ej mit Værelse mig, naar jeg ikke imellem kunde fryde mig ved at skue hende. Min Elskede, thi at hun var bleven det for mig, følte jeg dybt, var en Datter af en gammel Officeer, der i den sidste Krig havde udmærket sig, men som ved et Saar blev tvungen til at opgive sin videre Virksomhed paa den militaire Bane. — Dette saavel som Pigenes Navn erfarede jeg af den gamle Madam Knop, der nok mærkede at jeg gjerne hørte Pigen omtales, skjøndt jeg med al mulig Ligegyldighed og, jeg troer næsten uden at rødme,

spurgte ligesom tilfældigviis, hvo det var, der boede ligeoverfor. I sin vidtløftige Snakksomhed udbredte hun sig over Nathalias Dyder og hvor omhyggelig hun plejede den gamle svagelige Fader. Dog ej behøvede jeg Madam Knops Testimonium for Nathalia, thi, som I vel vide, tillægger man den Elskede alle Fuldkommenheder i Superlativ-Grad. Ved samme min Bærtinde fik jeg Lejlighed at komme i Major P. . s Huus, og hvad mine Dine alt saa længe havde røbet Pigen, udsagde snart mine Læber i det lille venlige Lysthuus, hvor vi plejede at spise samlede med den gamle Fader, naar Bejret tillod det. Hun gjorde mig til det lykkeligste Menneske, og velsignet af vore Forældre saae vi en glad Fremtid imøde. Dog Herren vilde det anderledes, og hans Billie være os hellig. —

„Kommer, Venner! lader os ved en stille Skaal drikke hendes Minde, thi paa hvilken Dag bør jeg mere tænke paa hende, end paa denne min Fødselsdag?“ Saaledes afbrød den ædle Emil sig selv og søgte at styrke sig til den sørgeligere Deel af sin Fortælling. Vi fulgte hans Opfordring og bade ham derpaa indstændigen at vedblive.

„Det Dvrige, mine Kjære! er snart fortalt.

„Et Aar havde jeg tilbragt, o et himmelsk Aar, med min Nathalia efter vor Forlovelse og jeg havde lært, ret at skatte den fortræffelige Aand, som virkede i det skønne Legeme, hun var saa barnlig from og havde i Gje en Skat af Kundskaber, som man ej skulde have tiltroet en saa ung Pige. Dog pralede hun ej med denne Skat, og man maatte kjende hende, som jeg, for at kunne ret vurdere hendes store Værd. Det er nu omtrent halvshvende Aar siden, at jeg fik et Brev fra min Søster, der var gift med Legationsraad H., denne var bleven pludselig syg og bad mig gjennem min Søster, endelig at komme strax til Ludvigslyst, deres Ejendom, som ligger omtrent 20 Mile herfra. Det var den første Gang, at jeg efter vor Forlovelse skulde løsrive mig fra hende, som var bleven mit Alt, jeg sagde hende Nødvendigheden af min Rejse og hun adskiltes fra mig med Taarer. Jeg lovede, saasnart muligt at komme tilbage, og med hende for Dje og i Hjerte rejste jeg Dag og Nat, og ankom den følgende Dags Aften til min Søster, der var bleven Enke, thi samme Dag om Morgenen var min Svoger død. At der gik et Par Maaneder hen, førend jeg kunde vende tilbage, var en Følge

af min Søsters Stilling og hendes Trang til En, der kunde bringe Alt i Orden; Nathalia lod mig ikke nogen Postdag vente forgjæves paa Brev, i den første Maaned; men pludselig udebleve hendes Breve og Majoren tilskrev mig et hjerteligt Epistel, hvori han sagde mig, at min Elskede var ej vel, men at der dog ingen Fare var og at jeg ej skulde tidligere vende tilbage, end min Søsters Affairer tillode det. Dog Tanken om at Nathalia var syg, at hun længtes efter mig, og min egen fortærende Lidenskab lod mig ej have No. — Endelig kunde jeg rejse, med bange Ahnelser i mit Bryst og en heftig Længsel efter at omfavne den Savnede, den Hulde, ilede jeg frem, Rudsken syntes mig at kjøre som til en Liigbegjængelse, skjøndt han forsikkrede, de Sorte ej kunde trave stærkere, og at kjøre Milen i en halv Time, dog blev anseet for at være kommen gesvindt afsted. Jeg nærmede mig Staden, jeg saae Taarnene i det Fjerne, hvor længtes jeg; jeg lukkede Øjnene og hengav mig til søde Drømmerier om Gjensynets Glæder. Endelig holdt Vognen; jeg sprang ud, ilede op til Nathalias Bærelse; der var det saa stille, jeg lukker sagte Døren op, og hun ligger livløs for mit stirrende Blik. I det

Samme kom Majoren; selv trøstesløs, kunde han ej trøste mig, han omfavnede mig — og jeg faldt bevidstløs i hans Arme. En heftig Sygdom, en Følge af min Sjæls- og Legemsanstrængelse, kastede mig paa Lejet, og min eneste Tanke var Døden. Dog det var den Højestes Villie, jeg skulde leve; jeg blev efter en Maanedes Forløb bedre og da min Sundhed var vendt tilbage, overgav Majoren mig en Haarløk fra den dyrebare Hedengangne og et Brev, skreven af hendes zittrende Haand, det og hendes Minde er Alt, hvad jeg nu har tilbage fra en bedre Fortid. Dog mit Hjerte føler endnu for Benner; og derfor har jeg i Aften givet Eder min Kjærligheds-historie til Priis, for at vise Eder, hvor kjære I ere mig."

„Men Majoren? kjære Emil!“ spurgte jeg.
 „Han døde et Aar efter og efterlod mig sin faderlige Velsignelse.“ —

3.

Den Pause, som opstod, efter at vi havde hørt den kjære Emils Fortælling, afbrød han selv, idet han sagde: „Naa Benner! jeg har indbudet Eder til en Glædes- og ej til en Sorgens-Fest; jeg

skuer rolig frem paa mit tilkommende Livs Bane, som min Nathalia vel ej kan forstjønne ved sin legemlige Nærhed, men tro mig, Venner! hun er tit hos mig, jeg føler mig ofte saa vel stemt, naar jeg ved hendes Grav ligesom udøser mit Hjerte for hende. Hun er min Brud for Gud og lad ogsaa Menneffene kalde mig Pebersvend nok saa længe, jeg vil dog leve og døe som en Saadan."

"Pebersvend!" udraabte vi Alle paa Julius v. F. nær, "det vil jeg ogsaa være, jeg ogsaa," og pludselig hævede vi Glassene som af Instinct, drak Hverandres Skaal som vordende Pebersvende og lovede, at vi om 20 Aar, hvis Gud vilde, vi levede, da skulde samles her i K..., og celebrere vort Samsunds Stiftelse. —

"Men Du, Julius! tier saa stille, et ironisk Smil er paa Din Læbe," sagde Emil, "er Du allerede fængslet? har Du funden Din tilkommende Halvdeel?"

"Det er en Hemmelighed, men Du og I Andre skulle være de Første, jeg aabenbarer den, det vil jeg forsikre Eder!" gjensvarede den rødmende Ven. —

"Nu er Touren til Dig, Dianas tro Dyrker,

naa kjære Christian! giv Du ogsaa Din Skjærv til vor fælles Underholdning og fortæl Du os, hvad Grunden er til Dit Forsæt, at være og leve som Pebersvend!" Saaledes tiltalte Emil den unge skjøne Forstjunker W... Denne var en rank Ungling med mørkeblaae Øjne, der smilende maatte indtage Enhver, hans Ornenæse gav ham et kongeligt Udseende og naar de røde Læber, svagt beskyggede af det sorte Anebelsbart, aabnede sig, hørte man en mandig velklingende Stemme. — Noget Melankolsk laae i dette ellers aabne Ansigt og dette var det, som havde gjort ham mig kjær. —

Efterat have stoppet vore Piber og drukket hverandre til, begyndte, ifølge Emils Opfordring, vor skjøne Jæger med sin Historie paa følgende Maade:

„Skjøndt jeg er dybt overbevist om, at Hjertets Hemmeligheder bør være skjulte for Alle, saa føler jeg dog en stærk Tilskyndelse til at følge vor Emils Exempel og fortælle Eder den Periode af mit Liv, som har havt mest Indflydelse paa min Charakter, og jeg tør sige, at denne ej har været skadelig. Jeg lever nu saaledes, som et Menneske, der ej har mere at haabe af Fremtiden end en lille Plads, som kan skjule et Hjerte, der har flaaet højt

for Kjærlighed, Dyd og Venskab, og dette Haab vil vel engang blive opfyldt." Et veemodigt Smil foer over det sorgmodige Ansigt, han lod sin Haand glide hen over Panden og udslette de sidste Spor af hint. „Som I vide, er min Fader Minister ved Hoffet i D., jeg var bestemt til Studeringer, men min Fader gav endelig efter for mine indstændige Bønner og lod mig komme til Forstværæsenet. For først at erholde en grundig Vejledning i den praktiske Deel af denne Videnskab, kom jeg til at boe hos en Forstraad L. i en af de yndigste Egne i vort Land. Bakker og Marker, Bøge og Granskove, afverlede med hinanden, tæt ved min Bolig risede en venlig Kilde, og lige bag ved vor Have laae nogle Baade i en skovbefransset Indsø." I see alsaar, mine Venner! at min Fader havde valgt det yndigste Opholdssted for sin livsglade attenaarige Søn. Inden Døre var det i Forstningen lidt trist for mig, da Forstraaden og hans gamle Hustru udgjorde mit hele Selskab, men hin var en udmærket Mand i sit Fag og lærte mig grundigt hvad jeg behøvede at vide, og denne var ligesaa omhyggelig for mig, som om jeg kunde have været hendes Søn. — I denne Egn blev jeg vant til at være mig selv nok

og naar ej mine Syfler beftjæftigede mig, gif jeg i den yndefulde Skov og lærte at skue og beundre Skaberens i Skabningen. En Dag da mine Forretninger vare endte tidligere end sædvanligt, sprang jeg i en af Baadene og roede over til den modsatte Bredde af Søen, hvor en lille Landsby med fit Kirkeetaarn kom frem mellem Bøgetræerne; jeg havde min Fløjte med og da jeg var kommen temmelig nær ved den modsatte Bred, lod jeg Baaden drive og phantasere paa mit Instrument. En Gruppe af nydelige Børn plukkede Blomster ved Søen og lyttede glade til disse ukjendte Toner; men pludselig hører jeg Noget styrte i Vandet, og de Smaae at skrig og jamre. I en Haandevending kaster jeg mig ud, svømmer hen og griber det bevidstløse Pigebarn, der var styrtet ned fra Skrænten og kommer lykkelig i Land med hende. — Barnets Forældre vare imidlertid komne til og stode fortvibiede indtil jeg bragte dem deres Barn; da dette atter var kommen til sig selv, var Forældrenes Glæde ligesaa stor, som deres Angst før. De faldt mig, Bilsfremmede, om Halsen og nødte mig, at gaae hjem til dem, for at faae andre Klæder paa, og medens Mogle af Byens Karle fik hentet min Baad,

var jeg, iført min Værts Sloprok, allerede som
 hjemme i denne venlige Kreds. Det var nemlig
 Præstens Datter, den lille Camilla, som jeg havde
 reddet; men Camilla havde en Søster, Maria,
 som havde været i Besøg oppe paa Herregaarden
 og som ved den hundredtungede Fama havde hørt
 en Fortælling, der lignede noget Sandheden; hun
 kom hurtig ilende hjem og fik nu Sagens sande
 Sammenhæng at vide; hun nærmede sig mig med
 Taarer i det dunkelblaa Dje og greb min Haand
 for at takke mig, men vi talte ej et Ord, og dog
 forstode vi godt hinanden. Efterat have modtaget
 Præstens venlige Bøn, snart at besøge ham, maatte
 jeg da tænke paa at tage tilbage til mit Hjem. Det
 var en maaneklar Aften og hele Familien fulgte mig
 til Baaden; jeg tog Afsted fra den skønne, ædle
 Kreds; de bleve staaende saalænge de kunde øjne
 min Baad, derpaa vendte de tilbage, jeg syntes at
 see Maria tilsidst at blive ene paa Broen; jeg
 tilsendte hende i Tankerne de fyrigste Kys; jeg følte
 først nu Livets Bærd, thi hun var mig nær. —
 Ofte besøgte jeg nu den ærværdige Præstefamilie, i
 hvis Hjerter den sande Adelspræg var præget; jeg glemte
 den mig medfødt og tilbød Maria min Haand.

Hun lykfsaliggjorde mig — men vi forglemte Begge, at vi havde Forældre. Hvad vilde min Fader sige, naar han hørte det? — D mange søvnløse Nætter kostede mig min Kjærlighed! — En sjon Høstdag holdt min Faders Equipage uden for vor Dør, og snart hvilte mit ængstelig bankende Hjerte ved min Faders bestjernede Bryst, af, havde det blot ej været saaledes, havde en Præstekjole skjult det faderlige Hjerte, hvor let vilde det faldet mig at sige: Jeg elsker og elkes! giv mig Din Velsignelse. Men nu maatte jeg tie; — Dog min Plan var lagt. Efter Kaffeen fik jeg min Fader i Baaden, jeg roede ham over til min Præstefamilie, som modtog os med aabne Arme. — Min Fader og Præsten kom i Samtale, de fjærnede sig fra os Andre — og vor, min og Maria's, Skjæbne blev afgjort. Præsten havde aabenbaret ham Alt, og min Fader — bad ham ej at lade os mærke, at han havde meddelt ham Noget. —

Paa Hjemvejen søgte jeg at udfritte ham om hans Mening om de vakkre Mennesker, vi havde forladt, han roste dem Alle — men om Maria blev Intet talt. —

Den følgende Dag skulde min Fader rejse igjen,

men hvor forundret blev jeg ikke, da jeg saae alt mit Tøj indpakket at bringes paa en Bogn; men i det Samme kommer min Fader og siger mig, at han havde besluttet at lade mig fuldføre mine Studier i Udlandet og at jeg maatte strax følge med. — At forlade Maria uden Afsted kunde jeg ikke; jeg skammer mig ej ved at sige det, med Laarer i Djnene fastede jeg mig i Baaden, og var snart ovre hos Maria. Hun ventede mig ej paa denne Tid, og jeg traf hende derfor sysselsat med et Arbejde, som hun vilde have færdigt til min Fødselsdag; det var et Halsbaand, hun flettede af sine Lokker. I afbrudte Sætninger fik jeg endelig fortalt hende min Faders Bestemmelse og at jeg kom for at tage Afsted med hende og love evig Trost. Vi lovede flittig at skrive hverandre til, og stedse at tænke paa hinanden. — Jeg maatte bort; Maria sank bevidstløs fra mine Arme i sin Faders; jeg greb en Rose, der prydede hendes Barm, lagde den ved mit Hjerte, og den har jeg endnu her i i denne Guldcapsel: det eneste synlige Minde om min Kjærlighed. — Snart var jeg igjen hos min Fader og nu hørte vi afsted til Hovedstaden. — Jeg vil ej opholde Eder med nogen lang Fortælling, men

blot sige Eder, at i 3 Aar var jeg i Udlandet og da jeg vendte tilbage var Maria — gift og langt bortfjærnet i en affides liggende Provinds med en Præst. — Hvorledes hun havde kunnet glemme sine hellige Løfter veed jeg ikke, men jeg glemmer ej mine og aldrig skal nogen Andens Billed fortrænge hendes i mit Bryst."

4.

„Hør Børn!“ udbrod Theodor G., I fortælle der nogle meget rørende Historier og I ere nær ved at gjøre mig ganske melankolsk; vi maae drikke engang, og saa skal jeg fortælle Eder Grunden til min uroffkelige Beslutning, at puttes i Jorden som en ægte Pebersvend. — Hollah Emil! Din Skaal.“ —

„Hverken en Elskets Død eller Freløshed eller Forældres Indblanding har bragt mig til denne fornuftige Beslutning, men min egen Natur; thi jeg har, naar jeg skal sige Eder Sandheden, vist faaet en Steen istedet for et Hjerte. Thi hverken Brunnettens Ildøje eller Blondinens smægtende Blik, hverken den stærke Junogestalt, eller den fyldige Engleskikkelse, eller hvad Pokker Alt det hedder,

som forrykker de fornuftige Ynglingers Hjerter og
 Hjerner, har nogensinde gjort Indtryk paa mig.
 Jeg har agtet den fintfølende Dame, jeg har havt
 Respect for den dannede forstandige Qvinde, men
 elste! Hu! det kan jeg ikke. — Nu troe I da ikke
 jeg kan fortælle nogen Kjærlighedshistorie, men jeg
 vil narre Eder og — hører nu. Jeg var paa et
 brillant Bal, hvor, det veed jeg ikke bestemt, nok
 Musik og Damer, himmelske Damer var der og jeg
 var i fuldeste Balpynt. Vi svævede, sprang, hop-
 pede, og morede os dejligt. Blandt Damerne var
 der En, som blev kaldet Louise, en yndig for-
 tryllende Slut og jeg var første Gang i mit Liv
 charmeret. Jeg gjorde gyselig Hanebeen og det be-
 hagede min Tilbedte; jeg dansede uafsladeligt med
 hende, brød mig ej om, at Herrerne misundelige
 gjorde deres Anmærkninger, jeg vilde være lykkelig
 og var det; Louise blev tilsidst træt og vi To be-
 gave os i et Sideværrelse, hvor vi paa en Divan
 geraadede udi en himmelsk Samtale om — Ingen-
 ting, dog tilsidst tager jeg Mod til mig, falder høj-
 tideligt paa det ene Knæ og begynder: „Gulde
 Engel! — —“

„Herrens Theevand bliver koldt!“ afbrød min

Tjeners paamindende Læber og — jeg vaagnede. Louise var forsvunden og jeg var gyselig glad ved, at jeg ej i Virkeligheden havde handlet saa taabeligt."

5.

Neppe havde Theodor udtalt, før Vægternes Piben og Brandraab gjorde en Ende paa vore Samtaler og hver greb sin Hue og Stok, og styrtede ud paa Gaden for at erfare, hvor Ilden var. Vægteren besvarede vore ivrige Spørgsmaale med et roligt: I Marcusgaden! og snart vare vi i Nærheden af Brandstedet. Men Hvo forestiller sig min Bestyrtelse, da det var i den Gaard, som Claras Forældre ejede, at Luerne ødelæggende huserede. Julius v. F. var just ved min Side og vi udbrød Begge instinctmæssigen: „Clara!“ hvorpaa vi styrtede ind i Gaarden. Noget før Julius kommer jeg ind i Dagligstuen, hvor jeg saa ofte havde henlevet himmelske Timer ved hendes Side, der nu laae ubevægelig i stum Fortvivlelse paa Sophaen, dog da hun faaer Øje paa mig, styrter hun i mine Arme og gjennem Taarer udbryder hun: „Johanne! red os, frels os!“ — Der stod jeg nu med hende, den før saa Elskte i mine Arme, hvor Fjøn

forekom hun mig i dette Øjeblik, jeg kunde ej afholde mig fra at trykke hende til mit bankende Bryst og et Kys paa hendes Læber. Dog jeg fattede mig, med min endnu saa fjære Byrde iler jeg til Døren, der staaer Julius bleg og stiv, som en Billedstøtte; med et dybt Hjertesuk styrter han bort, som forfulgt af Furierne. Lykkelig kom jeg gennem Flammer og Røg ned til Gaardspladsen, hvor Claras Forældre gik fortvilede og vrede Hænderne, dog jeg havde ej Tanker for Andre end hende, jeg overgav hende til Pigerne, trykkede hendes Haand til mine Læber, og ilede hjem, udmattet af de forskjellige Følelser, der paa den Dag havde stormet i mit Indre. Jeg kastede mig paa mit Leje og snart maatte mit urolige Hjerte tie, Sorgens og Glædens Minder opløste sig i en sød, qvægende Søvn. Solen var alt højt paa Himlen, da min gamle Tjener vækkede mig, thi min Ven Emil, som jeg i Gaar saa pludselig maatte forlade, ønskede at tale med mig. —

„Snart sad jeg ved Emils Side i Sophaen og efter at have berørt i Samtalens Løb den forrige Aftens Behageligheder, der saa pludselig bleve afbrudte, kom vi ogsaa til at tale om Ildløsen.

„Bil Du bevise mig en Tjeneste, kjære Ven!“ afbrød Emil vor Tales Løb, „ved at sige oprigtig een Ting? Det er ikke Nysgjerrighed, der faaer mig til at gjøre Dig dette Spørgsmaal; kjender Du nøjere hin Dame, Du i Aftes trykkede til Dit Hjerte og hvis Læber Du saa inderligt kysfede? Endnu har Du aldrig omtalt hende for mig.“

„Du er nøje underrettet, Emil! om min Dpførsel i Aftes;“ i det samme Dieblif randt Julius mig i Hu og nu vidste jeg ogsaa Kilden til Emils Kundskab.

„Tilgiv, kjære Johannes! hvis mine Ord have fornærmet Dig, det vilde jeg sandelig ikke; men vor fælles Vens, Julius v. F.'s Skjæbne beroer paa Oprigtigheden af Dit Udsagn, derfor beder jeg Dig, vær aabenhjertig mod mig og tro mig, jeg skal ej misbruge Din Tillid.“

Din Stemme er saa alvorlig, Din Mine saa mørk, at jeg frygter, at jeg ved min Dpførsel i Gaar har været den uskyldige Karsag til en eller anden Ulykke. Dog jeg vil være oprigtig mod Dig denne gang, som altid, og tilstaae Dig, hvad Ingen før har hørt af mig, at jeg har elsket, hører Du, har elsket den Pige, som i Aftes hvilede efter to

Kars Forløb atter ved dette Bryst, hvori forðum hendes Billede ene thronede, og som nu — nej, hade hende kan det ikke, det følte jeg i Aftes, da jeg saae hende i den ulykkelige Tilstand. Der var en Tid, før jeg kjendte Dig, da jeg daglig kom i Statsraad D. s Huus, Forældrene yndede mig, og Pigen, der i Begyndelsen var kold imod mig, syntes lidt efter lidt at blive mig god. Forestil Dig min Glæde ved at bemærke dette, da mit Hjerte hængte ved hende, den Fortryllende, med den første Kjærligheds hele Dybde. Det er til Juleaften to Aar siden, at jeg i den saligste Glæde satte en Diamantring paa Clara's Finger, den var en Julegave fra mig, hun sank til mit Bryst og jeg troede det vilde sprænges overvældet af de salige Følelser, som Bevidstheden af Gjenkjærlighed opvækker hos os. I dette Øjeblik kom Forældrene ind, og vor Forbindelse blev celebreret. Dog hvorlænge varer vel Lykken her paa Jorden; min, ah! varede kun i saae Timer. Først silde vendte jeg tilbage fra hendes Favntag til mit Hjem, at tænke paa Søn kunde jeg ikke, mine Tanker sysselsatte sig ene med hende, der saa nylig havde tilsvøret mig Troskab, til hvem jeg fængsledes med faste inderlige Baand. Først silde lukkede mine

Djne sig, ogsaa i Drømme fulgte hendes hulde Bilde mig. Første Juledag stod jeg hensjunken i saelig Tanke om min Lykke, da en ubekjendt Tjener afleverede en lille Pakke til mig, med Bøn om øjeblikkelig at aabne den, og medens jeg var beskæftiget dermed, var han atter forspunden. I den Tro, at det muligen var fra Clara, rev jeg Omslaget op, men forestil Dig min Forsærdelse, da der øverst ligger et Brev til mig fra en Ubekjendt, see her er det.

„„Skjøndt jeg ikke videre kjender til Dem, vil jeg dog, for at afholde Dem fra at gjøre et Skridt, som vil styrte Dem i Glendighed, alene lyde min Samvittigheds Tilfagn og betro Dem vedføjede Documenter, der vil overbevise Dem om, hvem det er, De staaer i Begreb med at forbinde Dem med; thi viid, Den, der skriver disse Linier, har længe vidst Deres Plan; dog Ringen i Aftes tilskyndede mig til at ile med denne Pakkes Afsendelse. En frænklet Elfers Orsord borger Dem for Oprigtigheden af mit Foretagende. — Fordræt De mere Oplysning, vil De i Morgen Aften træffe mig paa det Bal, som Statsraad D., vil foranstalte, og den Mand, der trykker deres Haand tre

„Gange, vil give Dem den.“ — Forfærdet samlede jeg mellem den Pakke Breve, der faldt i mine Hænder, jeg gjenkjendte Claras Haandskrift, de vare stilede til en Garderofficeer, og hvori den inderligste Kjærlighed afprægede sig; hun omtaler mig, som en tækkelig Landsbyjunker, der var hovedrig, hvorfor hendes Forældre drev paa hendes Forbindelse med mig, men hun lover ham evig Trost. — Alt blev nu klart for mine Dine, hendes Kulde i Begyndelsen mod mig, men Grunden, hvorfor hun havde brudt sit Ord til Officeren, var endnu skjult for mig. Jeg udbrod i en fortvivlet Latter, pakkede Brevene sammen med Udskrift til Clara og lod den gamle Jacob bringe dem op til hende. Samme Dag tog jeg med Extrapost hjem til min Familie, hvor jeg i enkelte Øjeblikke glemte i Forældres og Søsters Arme den Kummer, der ellers nedtrykte mit nu saa tomme Hjerte. Siden har jeg undgaaet at træffe sammen med hende og først i Gaarastes saae jeg atter den falske, men dog endnu mig saa kjære Pige.“

Hensjunken i Tanker greb Emil min Haand, trykkede den inderligt med de Ord:

„Stakkels Johannes! Du har havt en haard

Skjæbne, men vor Julius deler den med Dig, thi han var indtil iastes hemmelig forlovet med Clara, han kom i en frygtelig Forsætning styrkende ind af min Dør i Nat og var som en Rasende, talte om Clara, om Dig og Troløshed; i Begyndelsen fattede jeg ikke et Ord, dog lidt efter lidt kom jeg efter Sandheden og medens han slumrer hjemme hos mig, ilede jeg herop, for at faae Vished i Sagen; dog nu vil jeg raadslaae med Dig, hvorledes vi skal forberede ham paa den Skjæbne, der venter ham."

Lange taledede vi om denne Sag, indtil et Besøg afbrød vor Samtale, og Emil forlod mig for at sørge for den lidende Ven.

Nogle Forretninger optog min Tid i de følgende to Dage, og da jeg om anden Dags Aften kom træt hjem for at styrke mig lidt i Ensomhed, laae et Brev fra min Moder paa min Pult, forseglelet med sort Lak. Med ahnende Engstelse aabner jeg det og læser:

„Elskede Søn!"

„Hvorfra skal Moderhertet hente Styrke, til at forkynde Sønnen et Budskab, der saa dybt nedbøjer det; med Kummer i Hjerte og Taarer paa

„Kind skriver jeg de Ord, der ville saare Dit Kjær-
 „lighedsfulde Sonnebryst: Din Fader, den fortræf-
 „felige Fader er gangen forud til et bedre Hjem,
 „hvor han forener sine Bønner med mine, at Du
 „ej vil nedbøjes for meget ved Budskabet om hans
 „Død. Hans forrige Tilfælde, som Du veed, han
 „for nogle Aar siden havde, vendte for sex Dage
 „siden tilbage med fordoblet Hæftighed, i tre Dage
 „laae han som bevidstløs; den 4de December Kl. 6½
 „opgav han sin Aand. I de sidste Djeblikke vendte
 „hans Besindelse tilbage, og han velsignede Dig og
 „Din Søster, og trykkede mig til sit bristende Hjerte.
 „— Til, Kjære Søn! til Din bedrøvede Moder, der
 „venter Trøst og Raad af Dig.“

Altsaa hin skjæbnsvangre Aften, i det Djeblif
 en trykkende Engstelse greb mig, og jeg bange
 ahnende hørte det dybe Suk, da blev jeg faderløs.
 Med Taarer i Øjet og en uendelig Længsel efter
 den Hedengangne i Hjertet, dvælede mine Tanker
 ved de mange Djeblikke i mit Liv, da jeg havde
 nydt Beviser paa hans blide Faderhjerte, paa de
 Lærdomme, han havde dybt indpræget mig om Gud
 og Dyden, og jo mere jeg overgav mig til disse
 Minder, jo hyppigere flød mine Taarer, jo mere

maatte jeg elske ham. Dog den Tanke: Du har altid glædet ham, aldrig gjort ham et suurt Øjeblik! gav mig min Fatning tilbage, og styrket ved en barnlig Bøn til min himmelske Fader, søgte jeg at dæmpe Sorgen, for at gjøre Anstalter til min snarlige Bortrejse. — Efterat have tilendebragt disse, rejste jeg samme Aften til de kjære Bedrøvede paa Sophiendal, som jeg naaede to Dage efter. Trøstet ved at finde min Moder og Søster mere fattede end jeg havde formodet, gjorde jeg alle Tilberedelserne til min Faders højtidelige Bisættelse. Saalænge vi havde de jordiske Levninger af den Kjære, fandt vi dog en Trøst ved at see paa ham, hvor roligt smilende han laae, som om kun en blid Slummer holdt de forhen saa fromme Dine lukkede, men da Naglerne bleve skruede i, da det sorte Laag bedækkede ham, da var det som en Steen lagde sig paa mit Hjerte, og en Taage udbredte sig for mine Dine.

6.

Flere Aar vare hengangne for mig i min landlige Ensomhed beskæftiget med mit Gods's Besty-

relse. En vis Bemodighed havde taget Sæde i mit Bryst, og de Saar, Skjæbnen ublid havde givet mig, vare næsten helbredte. Jeg besluttede nu at gjøre den Udenlandsrejse, som jeg alt havde bestemt at foretage dengang jeg var i K... Som jeg var i travlest Bestjæftigelse med Tilberedelserne, kom pludselig en fremmed Equipage kjørende op ad Lindealleen, men hvor glad forbausset blev jeg ikke, ved at see min kjære Ven Emil igjen efter svundne Aar. Han var endnu den samme elskelige Ven, som forhen; kun syntes hans Tungstind at have noget forladt ham, og, ligesom jeg, skuede han med roligere Dje paa Livets saa brogede Spil, som forhen havde revet os afsted med sig. Efterat Emil havde hilst paa min Moder og min Søster, og taget nogle Forfriskninger til sig, førte jeg ham ind i mit Værelse, hvor vi kom i en dyb Samtale. Min Ven var bleven ansat som Amtmand paa det Amt, hvori mit Gods laae og hvor glad var jeg ikke, ved at have ham nær mig, naar jeg atter vendte tilbage fra min Rejse. I Samtalens Løb kom vi til at omtale hin 4de December=Aften, da vi sluttede vort Pebersvendeforbund, smilende afbrød han mig: „Allerede ere To faldne fra, Du erindrer vist den stille Willi-

bald, der studerede Theologi, som ogsaa indgik i Forbundet?"

„Ja, som siden blev Præst i T.; det var et smukt Menneske.“ —

„Den Selvsamme; han er — gift; neppe havde han faaet Kald, før han var forlovet, og da han kom op til mig kort efter og jeg mindede ham om den fjerde December og om vor indgangne Forpligtelse, fortalte han mig kortelig, at han som Præst maatte have en Kone til at bestyre Huset, thi han selv kunde det jo ikke, og at han desuden i længere Tid havde havt sin Tilbedte kjær; han sluttede med de mærkelige Ord: Jeg er vis paa, at I Alle om kortere eller længere Tid falde fra Eders fire Idee, og Dig, min Ven! ønsker jeg blot en anden Nathalia! — At jeg blev lidt fortrydelig over disse Ord, indseer Du vel, thi min Beslutning er urokkelig og Din vel ogsaa?" —

„Sandelig, før troer jeg, at jeg bliver Pave, end Egtemand, jeg har lært temmelig at gennemskue Qvindens svage forsængelige Væsen og foranderlige Hjerte; tro mig, der ere kun faae Undtagelser, thi som oftest er det Qvinden nok, at have fastbundet en Tilbeder til sin Triumphvoagn, og er det

steet, vender hun Djet til den øvrige Sværm af Laaber, der hylde hendes forgjængelige Skjønhed, for at udsøge et nyt Dffer for sin Forsængelighed; ej brydende sig om, at et ædelt Hjerte ofte brister, og et svagere søger at ende en Tilværelse, der for hendes Skyld er bleven ham forhadet." —

„Sy, Johannes! vær ej saa bitter og bedøm ej det hele Rjøn efter enkelte Coqvetter, tænk blot paa den herlige Moder, Du har, og den Søster, Du selv sætter saa stor Priis paa, og tro mig, min Ven! de ere ej de Eneeste. Der boer hos Qvinden Evne til, at gjøre os Jorden til et Eden, men, det tilstaaer jeg Dig, ogsaa til et Helved. — Min Dverbevisning er, at der gives flere herlige Fruentimre end Herrer, og at det især er disse, der gjøre hine til deres egne gode Engle eller til deres Furier.“

„Lad os ej tale længere herom, Emil! vi blive dog aldrig enige derom; — Du har Din og jeg min Mening. — Men Du sagde, To vare faldne fra, hvo er den Anden?“ —

„Theodor G., Du mindes vel Steenhjertet, han, der fortalte os sin Drøm; han er for et halvt Aar siden bleven ansat i det udenlandste Departement, og en indenlandsk nydelig Blondine har blød-

gjort hans haarde Hjerte og er nu hans yndefulde Egttemage!" —

„Det kan jeg sige er at holde Ord, vi tænkte om 20 Aar at komme sammen som Pebersvende, og nu have de allerede efter 3 Aars Forløb vist dem som Forrædere mod Forbundet; men lad dem ogsaa svigte, endnu ere vi dog Tre tilbage, Du, Christian B..., den smukke Forstjunker, og jeg, vi ville nok holde ud til Enden!"

„Jeg troer det selv, kjære Johannes, dog hvo, som staaer, see til, han ikke falder! Man bør bestandig være paa sin Post."

„Vil Du, Emil! bevise mig det Venstabsstykke, at Du, medens jeg færdes i Udlandet, vil gaae min Moder tilhaande med Raad og Daad; hvormeget glæder det mig, at Du er her i Nærheden, jeg er overbevist om, at jeg ingen bedre Raadgiver kunde finde, end min kjære, kjære Emil! —

Med det Løfte, af og til at komme op paa Sophiendal, vendte min Ven tilbage med mig til Dagligstuen, hvor vi ved Theevandsbordet tilbragte nogle behagelige Øjeblikke med en let Conversation. Hvor oprømt var ikke Emil, man skulde ej troe, at nogen Sorg nedtyngede hans Hjerte, dog jeg

Kjendte ham bedre; jeg vidste jo, det var en Rolle han spillede, naar han var munter. Djebliffet kom, da han atter maatte forlade os, og efter at have mindet ham om hans Lofte, at erstatte min Moder Savnet af mig, og at jeg atter skulde see ham efter min Tilbagekomst som Pebersvend, trykkede jeg ham til mit Bryst og tog Afsted med ham for flere Aar." —

Endnu havde jeg to Dage tilbage, førend jeg skulde forlade mit kjære Sophiendal, i disse reed jeg om for at eftersee Alt, og for at hilse paa de Naboer, jeg var kommen i nærmere Berørelse med. Tilfidsst vare kun nogle faae Timer mine egne, i disse dvælede jeg i det lille Kapel ved min Faders Kiste og bad ham, at give mig sin Velsignelse med til mit Forehavende; derpaa tog jeg Afsted med de Steder i Haven, som jeg mindedes med Kjærlighed fra min Barndoms uskyldige Glædesdage. Hift paa den Høj, der endnu halvt var bedækket af Sne, var det, at min Fader i den aarle Morgenstund lærte mig at beundre Naturens Skjønhed i det smilende Landskab, der udbredte sig for det bestuende Dje; her lærte han mig at kjende Gud, som min eneste Belgjører, som Verdens Styrrer og dog som min

himmelfste Fader, der ikke lod et Hovedhaar røres paa mig, uden det skete efter hans Villie; her lærte han mig at skatte Dyden, selv i den Fattiges Bryst, at skatte Mennekets Værd i Menneket, at elske Enhver som min Broder. — Her var min lille Blomsterhave, som min Søsters fredende Haand havde bevaret i sin oprindelige Simpelt og Skjønhed, her var det, hvor den muntre Dreng med sin lille Spade og Rive hver Løverdags Aften prydede sin lille Ejendom. Hift henne laae Baaden, hvor jeg med Adolfine og min Cousine Sophia havde leget saa barnlig glad. Dette mindedes jeg nu mere levende, da jeg skulde forlade det; et inderligt Veemod greb mig og med Nøje løsrev jeg mig fra de fjære Steder for at tilbringe Aftenen med de to Elskede, jeg endnu havde tilbage fra en bedre Fortid. — At Skilsmisfen fra disse faldt mig tung, behøver jeg ej at sige, og med Taarer i Øjet kastede jeg mig i den ventende Equipage. Fra Slottets Altan tilvinkede min Moder og Søster mig deres Farvel, og saalænge de kunde øjne mig lode de deres Kommetørklæder vaje; endelig skjulte Granstoven mit Sophiendal, og ene overladt til mine egne Tanker, glemte jeg Alt uden om mig.

Endnu havde ej heller Solens Straaler Kraft til at udlette de sidste Spor af Vinteren, endnu laae Sneen hist og her i Grøfterne og paa Bakker, som gav Naturen noget Melankolisk, som ej kunde tjene til at opmuntre mig. —

7

Skjøndt jeg først nylig var ankommen til Dresden, besluttede jeg at tage paa Comoedie, for ej at blive i det kjedelige Bærelse i Hotellet; jeg kjørte derhen. Allerede vare Logerne fulde af glimrende Damer, der med deres Rikkerter og Borgnetter snart saae paa hverandre, snart paa det fuldtbesatte Parquet; allerede var Øjeblikket der, da Duverturen skulde begynde, endnu nølede man, Capelmesteren kastede Øjet op til den kongelige Loge — endelig begynde Orchesteret med den brillante Duverture til Jægerbruden, og i det Samme aabnedes Dørene til den kongelige Loge og hele Hoffstaten traadte ind. Alles Øjne vendte sig derop. Ogsaa jeg saae derop, men hvor forundret blev jeg ved at see En af vort Forbund i den glimrende Skare af Herrer, der omgav den kongelige Familie. Det var min Ven Christian v. B..., der i en pragtfuld Jagt-

uniform fulgte en af Hofdamerne og under hele Stykket stod bag hendes Sæde og syntes mere at see paa hende end paa Jægerbruden. Tilfældigviis faldt hans Øje hen paa mig, han syntes at gjenkjende mig, pludselig forsvandt han af Logen, og førend jeg vidste af det, stod han ved min Side. Glæden luede i hans Øje, han trykkede saa broderligt min Haand, og sættende sig hos mig, kom vi i en dyb Samtale om spundne Dage og glemte rent Stedet, hvor vi vare. Endelig efter at have indbudt mig til at besøge sig paa Slottet, forlod han mig. Hvor han kom frem, bukkede Alle sig ærbødige for ham og mine Naboer betragtede mig med megen Opmærksomhed; de rykkede nærmere og jeg kunde mærke at de ønskede at indlede en Samtale. Jeg spurgte den Ene, hvo den Dame var som Grev W... stod hos? —

„Det er den unge for sin Dyd og Skjønhed bekendte Comtesse D., Grev W...s Forlovede, ja det er et skjønt Par og mærkeligt nok, som han er Kongens Yngling, saa er hun Dronningens!“ —

Jeg vidste nu nok; altsaa ogsaa Du, elskelige melankolske Yngling! ogsaa Du forlod os, nu ere vi kun To tilbage; dog vi ville blive troe, det er

jeg vis paa. Endelig var Stykket forbi og efterat Christian havde tilvinket mig et venligt Farvel, forlod jeg Skuespilhuset.

Den følgende Dag om Formiddagen iførte jeg mig min friherrelige Uniform og førte op til Slottet, hvor jeg lod mig meldes hos min Christian. Med aabne Arme modtog han mig i sin brillante Sal og forglemmende Alt om os, følte vi os gjennemtrængte af det inderligste Venskab; næst Emil havde Christian været mig kjærest, men her i min Udlændighedstid følte jeg dobbelt Glæden af at have en Ven hos mig. Jeg følte mig saa salig her, ja, Venskab! Du kan erstatte Kjærlighed hos mig, mit Hjerte trænger til at elske, men aldrig Qvinden, nej den ædle Mand, der kraftfuldt gaaer Dydens Vej, han er min Kjærlighed værd.

„Men Christian!“ udbrod jeg, „efter hvad Rygtet siger om Dig, har Du jo rent glemt det Løfte, vi gave hinanden paa Emils Fødselsdag, thi Du har jo glemt Din Maria, — —“

„Og faaet en anden Maria!“ afbrød han mig. „Jeg er det lykkeligste Menneske af Verden, thi den huldeste Pige, en sand Engel, har skjænket mig sit Hjerte, og har lært mig at satte Qvindens Værd.“

Dog jeg skylder Dig Oplysning om min videre Skjæbne fra hin Aften. Efter et halvt Aars Forløb blev jeg hjemkaldt af min Fader, der havde nedlagt sin Ministerpost, og levede her i Landet paa sine store Godser, han længtes efter Sønnen, og jeg ilede tilbage til ham. Jeg fik ham snart kjær igjen og glemte for hans Skyld, hvor kjær den blide Maria havde været mig. — Jeg blev forestilt Fyrsten, der udvalgte mig til Prindsens Adjutant og Forst-raad; til mig betroede han den vanskelige Post, at være hos Prindsen, at vejlede ham til det Rette, at holde ham paa Dydens Vej, der er saa svær at følge, især for et Menneske, der, omgivet af Smigrere, saa let forfalder til den Indbildning, at Alt er godt hvad han gjør, og for hvem Verden med sine forførende Udspredelser staaer aaben. Det lykkedes mig at gjøre Prindsen til min Ven, han fik Agtelse for mig, betroede mig Alt, modtog villig Raad og Advarsler, ja selv Bebrejdelser af mig; han blev en elskelig Yngling. Kongen, der saae den gavnlige Indflydelse, jeg havde paa Sønnen, yndede mig meer og meer og jeg troer, at jeg tør smigre mig med hans særdeles Naade. Noget efter at jeg havde tiltraadt min Post, ankom Comtesse D... til Hoffet, som

Dronningens Selskabsdame. Hun medbragte en barnlig Ustyldighed og udmærket Dannelselse, der, forenet med hendes skønne Udseende, gjorde, at Alle hylbede den fromme Maria. Snart var jeg aldeles indtagen i hende og for nogle Maaneder siden blev vor Forlovelse declareret ved Hoffet. Min Fader skjænkede mig et Gods her i Nærheden og snart haaber jeg at føre min unge Gemalinde derud. Bliv til den Tid hos mig, kjære Johannes! og til Gjengjæld skal jeg besøge Sophiendal i det mig kjære Danmark med min Maria."

Med Glæde modtog jeg min Vens Indbydelse, især da jeg i Forvejen havde besluttet at opholde mig for længere Tid i denne Hovedstad. — Ved Christians Indflydelse blev jeg indført ved Hoffet og sandelig jeg henlevede mange glade Timer ved min Vens Side. Endelig kom den Dag, da han blev forenet med sin Maria, hele Hoffet var nærværende og i Sandhed man maatte tilstaae, det var et yndigt Skue, at see den bolde Yngling med en Taare i sit mandigt skønne Dje, at trykke den elskeligste yndigste Pige til sit Bryst. Den ene Fæst afløste den anden, jeg forglemte rent min egen Sorg ved at see den Salighed, der lystte ud af den kjære

Christians Ansigt. Hvor forskjelligt var ikke dette Ansigt fra det jeg havde seet hin fjerde December=Aften, da han sagde: „Jeg lever som et Menneske, der ej har mere at haabe af Fremtiden end en lille Plads, som kan skjule mit Hjerte!“ — Hvor forunderligt dog Mennesket er, snart ønsker det sig Døden, naar Modgang trykker det ængstede Hjerte, og snart efter er det den frygteligste Tanke for samme Menneske at tænke sig Dødens Komme; nej! jeg vil bære Sorg og Kummer med Taalmod, og Glæden med Tjovmodighed, at hin ej skal gjøre mig fjed af Livet og denne ej binde mig for fast til dette Udlændighedssted.

En Maaned var jeg Bidne til min Bens hushlige Lykke og jeg troer næsten, det lykkedes Maria at betage mig min Fordom mod hele Kjønnet, dog følte jeg, at jeg ikke kunde overtale mig til atter at betroe min Skjæbne i en Qvindes Haand; nej, jeg vil blive mit Forsæt tro, at leve og døe som Pebersvend; lad Alle falde fra, jeg vil dog blive ved mit Løfte, og med denne Beslutning tog jeg i Juni Maaned Afsted fra det yndige Schönthal og dets mig kjære Beboere. Min Ben fulgte mig nogle Mile tilhest og med Bemod forlod jeg ham, der vistnok

var det sidste kjære Ansigt, jeg fik at see paa min Udenlandsrejse, der mindede mig om mit elskte Danmark.

Ej vil jeg opholde Dig, min Læser! med at fortælle Dig om de skønne Byer, om de henrivende af Floder gjennemskaarne Sletter, ej om de minderværdige Ruiner, et Memento om den jordiske Størheds Forgjængelighed, ej om de snedækkede Bjerger, ej om de græssende Faar og syngende Hyrder. Heller ikke vil jeg omtale de mange udmærkede Mænd, jeg lærte at kjende, saavel i Stormænds Sale, som i den lille Schweizerhytte; jeg indsaae mere og mere Sandheden af min Faders Lærdom, at det ædle Menneſte er værd at elſkes, om ſelv den grove Koſte ſkjuler hans Hjerte. Ej vil jeg ſkildre Dig min Begejstring, naar jeg ſaae Solen udbrede ſine Morgenſtraaler over den dugbepærlede Mark, hvor den græssende Hjord brægende hilſte Dagens majestætiske Herſkers Ankomſt og Himlens bevingede Beboere quidrende hævede ſig paa lette Binger imod den azurblaa Æther. Ej heller den Følelſe af min egen Ubetydelighed, naar jeg paa Toppen af ſnedækkede Bjerger ſaae Jordenskyer under mine Fødder og jeg beundrende bøjede mig i Støvet for alle

Verdeners Skaber — o hvilke Øjeblikke oplevede jeg ikke, jeg følte mig nærmere Himmelen, nærmere min Gud.

8.

Allerede havde jeg afleveret alle mine anbefalingsbreve til de mange Stormænd i Venedig, og jeg havde modtaget Indbydelsler paa Indbydelsler til Baller og Assembléer i den lystige Carnevalstid. Endnu havde jeg ej faaet hilst paa min Moders Broder, min Cousine Sophias Fader, da han tilligemed sin Datter var bortrejst paa nogle Dage. — Jeg havde kastet en Eremitdragt paa mig og lod mig i en Gondol føres hen til den franske Gesandts Palais. Den lagde an ved den brede Marmortrappe; Begfæller oplyste den pragtfulde Facade, som var prydet med Blomsterguirlander, det var et yndigt Syn, en smuk ung Tofei førte mig ind i de oplyste Sale, som vrimlede af de skønneste Masket; hist sang en Flok Tyrolere deres fædrelandske Sange, her kom et højtideligt Tog af Munkke, der spøgede en Harlekin med Rattens Dronning, medens den stive Spanier sang en Serenade for en gammel Sotette. Jeg gik som drømmende blandt denne bro-

gede Brimmel; nu begyndte en yndig Musik; man ordnede sig til Dands; jeg satte mig affides hen, thi dandse vilde jeg ikke, jeg glædede mig ved at see de yndige Italienerinder med sorte Haarflætninger og spillende Djne overgive sig til den nationale Munterhed; i det Samme fører en Herre sin Dame fra Dandsen, sætter hende ved min Side og forlader hende for at søge sig en Anden. De lysbrune Haarflætninger viste mig, at ej Italiens Jordbund var hendes Fædreland; jeg kastede mit Dje paa hende og det forblev heftet paa hende, thi jeg overraskedes over hendes Skjønhed; hun vendte Siden til mig og syntes slet ikke at bemærke mig. Hvor yndigt sluttede det carmoisinrøde Atlastes Skjort sig til de yndigtformede Lemmer, de blaae Læg vare kantede med Sølv; den bankende Barm bevægede blidelig det sort Fløjls Livstykke, der fortil var prydet med en blaa Smække, rigeligen besat med Sølv, en sneehvid Krave stred med den alabastes Hals om Fortrinet i Hvidhed; en sort Halvmaske skjulte hendes Ansigt; men i det Samme afbrød hun mine Betragtninger ved at vende sig om til mig; jeg saae dybt ind i et Par himmelsk-smilende Djne, i det jeg paa Fransk (thi hendes Dragt sagde mig, hun fo-

restillede en fransk Bondepige), tiltalte hende: „De morer Dem vist ved hint kostelige Syn derhenne, skønne Fremmede?“

„O nej, ærværdige Eremit! men jeg tænker paa, at jeg blandt denne Mængde af Mennesker har en Fætter, jeg i flere Aar ej har seet, med hvem jeg har tilbragt mine Barndomsdage, først i Dag kom jeg tilbage fra Landet og jeg har ej haft Lejlighed til at see ham, det er en Grev S. fra Danmark; jeg veed ej hvor jeg skal træffe ham, og dog vilde det være mig usigelig hjært at møde ham, kan Du ikke maaskee give mig nogen Underretning?“

„Nej, skønne Dame!“ forsikkrede jeg alvorlig, skjøndt mit Hjerte glad bevægede sig, thi det var min hulde Cousine Sophia, der sad ved min Side. „Hvor gjerne vilde jeg tjene Dem, og skjøndt jeg kjender lidt til Deres Fætter, veed jeg dog ikke i hvilken Dragt han er her, dog De træffer ham vist, hans Hjerte vil føre ham til saa yndig en Cousine, som han er saa lykkelig at have!“

„Sy, Eremit! Du skulde ikke give Dig af med at smigre, og nære unge Pigers Forsængelighed; dog jeg vil tilgive Dig for Din Spaadom. D fortæl mig lidt om ham, da jeg sidst saae ham, var

han saa smuk, og dog langt smukkere var hans ædle Hjerte, jeg saae saa mange Træk af det, at jeg endnu har ham ret saa kjær og længes efter at see ham."

Jeg behøvede al min Fatning for ej at aabnebære mig, jeg greb hendes nydelige Haand, som kun en lille glat Guldring prydede, medens hun, som frygtede for at have sagt for meget til en Fremmed, fastede Djæt paa den lille skjøntformede Fod, og som tænksom paa Noget, glemte hun at trække Haanden fra mig. Jeg trykkede den til mine Læber med de Ord:

„Tilgiv, skønne Pige! min Frihed, men De taler med saa megen Følelse om min Ven, at jeg tvivler paa, at det blot er Slægtskabet, der forbin-der Dem med ham?"

„Du er ikke endnu min Skriftefader, Eremit! og Dig vilde jeg vælge allersidst, dels fordi Du er en ung Kjætters Ven, dels," tilføjede hun smilende, „synes Du at røbe alt for stor Forkjærlighed for det smukke Kjønn, til at en ung uerfaren Pige skulde betro Dig nogen af hendes Hjertes Hemmeligheder."

Jeg skammede mig for mig selv, at jeg virkelig ved Sophias Side havde forglemt saa aldeles den

gamle Kulde, hvormed jeg ellers talede og betragtede Damerne; og jeg syntes at føle noget i mit Hjerte, — — dog nej, det var ej Kjærlighed, det var vist den Følelse, som en Fætter nærer for en Cousine. Jeg sagde derpaa med højtidelig Stemme:

„Unge Pige! Du taler haardt til en gammel Mand, hvis Hjerte engang i bedre Dage ogsaa kjendte Kjærligheden; det blev skuffet og nu bedækker en Eremitkappe det blødende Bryst. Dog, jeg vil belønne Dine haarde Ord med en Spaadom: Du skal i denne Aften see Din Fætter, han vil skjænke Dig en Bouquet af Blomster, plukkede ved Loires Bredder; gid han svare til Dine Forventninger!”

Førend hun kunde faae Tid at svare mig, forsvandt jeg fra hendes Side og ilede til min Gondol, lod mig roe i største Hurtighed hjem, fik hentet en fransk Bondedragt og snart stod jeg igjen i Gesandens Sal i min nye Forklædning. Mit Dje gjennemløb forskende de Dandsendes Rækker, jeg øjnede endelig hist henne de tre rød-, blaa- og sortfarvede Baand, der hang ned fra min Sophias Haarflætning; jeg nærmer mig hende, o hvor yndigt hun danser, pludselig opstod det Ønske hos mig atter at bruge min gamle Færdighed i Dandskunsten, det

var jo et uskyldigt Ønske, som jeg gjerne kunde opfylde uden at fornærme mit Løfte, ej at lade mig bevæges af noget Fruentimmer til at opgive min Perversvendsplan. Nu er Dandsen forbi, jeg skynder mig hen til Sophia og overrækker hende en Bouquet af udvalgte Blomster med de Ord:

„Skjønne, hulde Landsmandinde! Tillad mig, der, som Du, er kommen fra Loires Bredder, at overrække Dig nogle Blomster, der ere vorede i vor fælles Fødeegn; og dersom Du kan lade Dig overtale til at lykkeligjøre mig med en Dands, saa ræk mig Din Haand, elskelige Sophia!“

Hun betragtede mig opmærksomt, og glad overrasket tog hun min udstrakte Haand, idet hun tilføjede: „Tager jeg ikke Fejl, er Du den samme Johannes, som jeg mindes fra den Tid, da jeg i Sophien dals yndige Have henlevede mine Barndoms sorgfrie Dage; o siig mig, fejler jeg i min Mening eller har jeg truffet Sandheden!“

„Ja sandelig, dyrebare Sophia! Du seer Din Barndoms Legekamerat og Fætter for Dig og hvor usigelig glad er jeg ikke ved at træffe Dig nu, hvor har jeg ikke længtes efter Dig og min kjære Onkel, men nu skal jeg ogsaa benytte hvert Øjeblik, der

forundes mig til at see og tale med Dig! Men, Sophia! tillad mig at see Dit Ansigt, thi vel staae Dine barnlige fromme Træk for mine Dine, men de have vel tiltaget i Skjønhed og for at give Dig Mod vil jeg demaskere mig.

Sophia aftog et Djeblit sin Maske, men hvilket Ansigt saae jeg, hvilken majestætisk Pande, de store Djenbryn hvælvede sig saa yndigt over det smilende Stjernepar, den fintbøjede Næse, den lille Mund, der smilende halvaaben viste mig de Elfenbeenstænder, den jomfruelige Rødme, der udbredte sig over hendes Kinder, Alt syntes at forene sig for at gjøre et uudsletteligt Indtryk paa mig; da hun atter maskerede sig, syntes en Himmel at skjule sig for mit Dje. Dog endnu havde jeg Kraft at modstaae den indre Drift til at elske hende; jeg vilde endnu blive mit Forsæt tro, og den Tanke styrkede mig: hun er vel som de forrige, erobresyg og fuld af Forsængelighed. Min Onkel kom nu til, og hans Nærværelse hjalp mig til at faae min Fatning tilbage; efter at have hilst paa ham, ilede jeg atter ind i Dandsesalen med Sophia ved Haanden og snart, styttet ved min Arm, svævede hun som en Fee igjennem den betragtede Mængde. Atter havde

jeg en Kamp at bestaae i mit Indre, dog endnu gik jeg af som Sejerherre; da Musikken taug førte jeg hende til min Onkel, der snart forlod Selskabet. Jeg fulgte Sophia til den med Lamper oplyste Gondol og efter at have trykket et Kys paa hendes Haand og givet det Løfte næste Dag at besøge hende, tog jeg Afsted fra dem; jeg fastede mig i min ventende Baad og overladende mig til mine Tanker, gled jeg saa sagtelig hen ad den spejklare Vandflade.

Da jeg kom paa mit Bærelse, gjennemtænkte jeg ret den hele Aftens Begivenheder, mit Hjerte var ej mere saa roligt som før, og skjøndt min Fornuft sagde mig, at det ej var ret, stod dog hendes hulde Ansigt for mine Øjne og hendes Billed fulgte mig i mine urolige Drømme.

9.

Allerede vare otte Dage henrundne siden hin Aften, da jeg første Gang saa Sophia; daglig havde jeg tilbragt min meste Tid om hende, om Formiddagen gjorde vi enten en Spadseretour i den yndefulde Have, der hørte til min Onkels Palais eller naar Solens Hede ej tillod det, forelæste jeg

hende et eller ander Bærk af vor Tids berømte Digtere. Efter Siestaen kom jeg i min Gondol, for at afhente hende til en Bytstfart, eller hun paa sit Fortepiano forespillede mig med ualmindelig Færdighed og Præcision de Stykker, der vare mig kjære fra mine fordums Dage; eller vi sadde ved hinandens Side paa Ottomanen ved den aabnede Altandør og talede om vore Barndomsdage; o hvilken Salighed laae der ikke i Nydelsen af disse kostbare Øjeblikke, Sophia lærte jeg i denne Tid at kjende som den ædlest, blidest, elskeligste Pige, der kunde tænkes; hun bandt mig til sig med stedse fastere Baand; jeg begyndte at frygte for at jeg skulde blive mit Forsæt utro; dog endnu engang sejrede min Fornuft, da jeg den ottende Dags Aften kom hjem, bad jeg gamle Jacob, der havde fulgt mig paa hele min Rejse, at han vilde pakke ind, for at jeg den følgende Dag kunde afrejse. Dog rejse bort uden at sige hende det, uden at have taget Afsked, nej, det kunde jeg ikke; det vilde røbet Mangel paa Kraft og hvad vilde hun tænke?

Jeg gik altsaa derop, jeg traf Sophia alene; hun befandt sig ej fuldkommen vel, jeg blev ængstelig over at skulle forlade hende. Vi satte os i Diva-

nen; efter en lille Indledning fortalte jeg hende min Beslutning at rejse til Rom, Neapel og Sicilien. Med et dybt Suk stirrede hun paa mig og pludselig laae hun besvimet i mine Arme. Dette var for meget for mit Hjerte at bære, med de sødeste Navne søgte jeg at kalde hende til sig selv igjen. Endelig slog hun Øjnene op, hvor glad blev jeg i dette Øjeblik, jeg trykkede hende til mit Bryst: „Nej, dyrebareste Elskede! jeg bliver, jeg bliver hos Dig; og hvis Du kan elske mig, kan Du føle Dig lykkelig ved at henleve Dit Liv paa Sophiendal ved min Side, saa gjør mig til det lykkeligste Menneske ved Tanken om at torde kalde Dig min Sophia!“

Med et saligt Smil sank hun til mit Bryst og den vordende Pebersvend sad nu i Kjærlighedens højeste Fryd og drak Nectar paa sin Sophias Læber. I dette Øjeblik kom min Onkel til og med sand Fadersfølelse velsignede han vor Pagt, og nu henlevede vi Tre en frydsfuld højtidelig Dag. Vi besluttede at rejse i Samling til mit Sophiendal, og der modtage Kirkens og min Moders Belsignelse, min Onkel vilde nedlægge sin Post og henleve sine Alderdomsdage i min Areds.

Da jeg kom hjem, maatte gamle Jacob pakke

ud igjen, medens jeg med Hjertet fuldt af Salighed overtænkte den Forandring, der var foregaaet med mig. Hvor glad jeg ogsaa følte mig, rødmede jeg dog ved at skulle skrive til Emil; hvad vil han tænke, hvor characterløs maa jeg ikke forekomme ham; dog naar han seer min Sophia og min Lykke, vil han vel faae bedre Tanker om mig; jeg satte mig strax til at tilskrive Emil og min Moder om min Lykke og om vor Beslutning at vende tilbage til Sophiendal, hvor jeg haabede i Slutningen af November at kunne ankomme, da jeg vilde gjøre en lille Excurs til Rom, medens min Onkel afgjorde alle sine Affairer. — Dagen begyndte allerede at frembryde i rosenfarvet Skjær, da jeg fastede mig paa Lejet, for at faae lidt Hvile.

Jeg henlevede nogle skønne Dage i Venedig ved min Elskedes Side, derpaa ilede jeg til den Stad, der indeholder de utallige Minder fra Fortiden, som maa være ethvert tænkende og følende Menneske interessant at betragte; dog kun halvt nød jeg det, thi mine Tanker vare ideligen hos den Fortryllende; jeg affortede Tiden og vendte atter tilbage, for at skynde paa Afreisen.

Efterat have nydt Gjensynets Glæder, overra-

skedes jeg ved et Brev fra min Emil; og hvor glad blev jeg ved at see at Alt var i bedste Orden hjemme, at min Familie var rast. „Tænk Dig,“ skrev han, „hvor behageligt for mig, at Willibad er bleven Præst i P**, som ligger kun en halv Meil fra mig og næsten ingen Søndag gaaer forbi, at jeg jo hører hans fortræffelige Præfener; jeg havde aldrig troet, at der laae slike Talenter skjulte hos vor stille Ven. — Men Du vil vel, som jeg, forundres ved at høre, at Theodor G., vort Steenhjerte, har kjøbt Herregaarden Mørklund med alle dens Herligheder og boer nu og paa vort Amt; han har nemlig opgivet den diplomatiste Bane, for at leve i landlig Ensomhed med sin skønne Blondine; hun er nydelig og saa huslig og om en Egtemage, at jeg let kan tilgive ham, at han blev troløs mod vort Samfund. Du er vel istand til, at lade en Italienerinde erobre den ene af de to tilbageblevne Peverjvænde og saa staaer jeg ene tilbage; dog husk paa, at de sydlige Planter sjældent lykkes, naar de omplantes fra deres Fædrenejordbund til den nordlige kolde Glette. Dog hvad nytte mine Ord, thi har Du endnu modstaaet Italienerindernes sorte Ildøjne, saa vil Du vel ogsaa for Fremtiden, og har Du ikke,

ſaa formaaer Fornuftens koldtraifonnerende Stemme
ej at modſtaaer Kjærlighedens althenrivende Strøm.“

Nej, ikke noget ſort Ildøje, min Emil! har be-
fejret Din Vens Hjerte, et ægte nordiſt huldtſmi-
lende Pigeøje har gjort det muligt, hvad jeg forhen
anſaae for umuligt, at overvinde min Kulde mod
det ſmukke Kjøn, dog Du veed det viſt allerede og
nu dømme Du mig! — —

Efterat min Onkel havde bragt Alt i Rigtighed,
forlade vi Benedig og ilede i hurtige Dagrejſer
tilbage til vort fælles kjære Danmark; dog vilde
jeg offre nogle Dage til at være ſamlet med Chri-
ſtian og hans Gemalinde paa Schönthal, hvor
vi ogſaa i October lykkeligen ankom. Hvor glad blev
ikke min Ven ved at ſee min Sophia; han betrag-
tede med Beundring den Pige, der havde formaaet
at tilintetgjøre mine fordums Principer om det
andet Kjøn. — Da vi atter ſkulde forlade Schön-
thal, overraſkede Chriſtian mig ved at fortælle
mig, at han havde taget et Fjerdingaars Permiſſion
fra Hoffet, for at ledsage mig og være nærværende
ved mit Bryllup, ſom jeg havde været ved hans.
Min Forlovede og Maria vare blevne Veninder
og der behøvedes kun liben Overtalelſe til at faae

hende til at gjøre os Følgeſkab. — Saaledes ſamlede i vennefalig Munterhed fortsatte vi Vejen, indtil vi atter naaede det kjære Danmark. Med hvilken Fryd hilſte jeg atter mit Fædreland, der nu var mig dobbelt kjært, da det ogſaa var min Sophias. Hurtigen ilede vi til min Gaard, hvor vi ankom den 28de November i Tusmørket. At ſkildre den Glæde, ſom vor Ankomſt foraaſagede, formaaer jeg ikke, jeg ilede fra min Moders til Abolfines Arme, og atter herfra i min Emils, der juſt var tilſtede. — Da Glæden havde ſat ſig noget, blev der en Fortællen og en Samtalen, ſaa at min Moder tilſidſt maatte bruge ſin Myndighed for at vi dog kunne faae lidt Hvile, og endelig maatte vi, hvor ugjerne det ſkete, give eſter og hver ſøge til ſit Beje.

10.

De Dage, der hengik fra vor Ankomſt til den fjerde December, ſom var beſtemt til vort Bryllup, tilbragte jeg i lutter Glæde med min Elſtede og mine Ungdomsvenner, dog forekom det mig, at der var noget Hemmelighedsfuldt, at man ſøgte at ſkjule Noget for mig, dog jeg kunde ej komme eſter, hvad det var. Min Emil var rent forandret, han, den ſtille

melankolske Yngling var nu saa munter og livsglad, at jeg ret folte en inderlig Glæde ved at see ham.

Endelig oprandt den vigtigste Dag i mit Liv; Solen skinnede klart paa de frosne Marker, hist og her faldt Rimen raslende af Grenene, der svagt bevægede sig uden for mine Binduer, de smaae Spurve hoppede fra den ene til den anden Green og nynnede Deres monotone Morgensang, da jeg gik ene i mit Bærelse, for at vende mine Tanker til ham, der saa Kjærlighedsfuldt havde ledet min Skjæbne, der havde skænket mig saa utallige Belgjærninger, selv naar jeg troede mig glemt af ham, og som nu lykfsaliggjorde mig med den blideste, yndigste Piges fulde Kjærlighed; og Du, min nu saa længe savnede Fader, Du skue ned paa mig fra Din salige Bolig og skænke mig Din Velsignelse paa denne Dag, til det vigtige Skridt jeg er i Begreb med at gjøre!—

Gamle Jacob kom nu i fuldeste Puds med glædetindrende Øjne ind til mig, kysede min Haand med de Ord: „Kjære unge Herre! Jeg, som har baaret Dem paa disse nu saa svage Arme, som har med et vaagent Øje fredet om den muntre Drengs Trin og fulgt Dem overalt, jeg kommer for ogsaa at følge Dem til Kirken, o lad deres gamle Jacob

stedse blive hos Dem, De skal aldrig kunne have nogen troere Sjæl til Tjener."

Jeg trykkede hans Haand og forsikrede ham om mit bestandige Venstab. — Han hjalp mig nu i Klæderne og da alle de Dvrige allerede vare fjorte, lod jeg de Graae trave dygtig afsted og ankom til Kirken, hvor alle mit Guds's Beboere vare samlede og modtog mig med en højtidelig Sang. Willibald stod for Alteret; jeg nærmede mig nu med min Sophia til det, men hvor forbausset blev jeg ved at see Emil tage min Søsters Haand og stille sig ved Siden af os og saaledes gjøre mig denne Dag endnu dyrebare; mit hemmelige Ønske var altsaa gaaet i Dpfylbelse, Adolfine havde erstattet ham Savnet af den afdøde Nathalia.

I en skjøn Tale viste Willibald os den Velsignelse, der ligger i Egtstabet's Glæder og de Pligter, vi da paatage os, hvorpaa han lagde vore Hænder i hverandre og under en almindelig Bøn for vor Lykke sank min Sophia til mit Bryst, medens Emil trykkede min Søster til sit, og min Moder velsignende udbredte sine Arme mod os. — —

Gjæsterne samlede allerede i Sophiendals store Sale, da min Emil kom ind til mig med Theo-

der G., der glad hilste mig og som jeg ikke havde seet siden hin Aften hos Emil; snart kom Willibald og Christian med hinanden under Armen, og saaledes vare vi atter samlede efter fem Aars Forløb, paa Julius nær, og smilende satte vi os i en Kreds og mindedes hin Aften og det Løfte vi da aflagde, at leve og døe som Pebersvende og atter som saadanne at samles om tyve Aar i K... og nu, kun en Fjerdedeel af Tiden var forløben, vare vi der allerede, men ej som Pebersvende, som lykkelige Egtemænd.

„Gid vi havde vor Julius ogsaa her,“ udbrød Emil, „men den Stakkell, I vide neppe, hvor han er i Amerika: jeg har for nylig faaet Efterretning fra ham; da han nogenledes var kommen sig, forlod han Danmark, for ej at leve i samme Land med den Droløse.“

„Men hvorledes gaaer det Clara?“ spurgte jeg Emil.

„Å den Stakkell, Verden har forladt hende. Hun faldt i en heftig Sygdom, hvori hun mistede det, hvorpaa hun satte størst Priis, sin Skjønhed, og nu hun er afblomstret, lægger Ingen Mærke til den gamle Tomfru; hun henlever nu sin Tid i et af

Hovedstadens Somfruklostre, hvor hendes nu afdøde Fader havde skaffet hende en Plads. Vi beklagede den Stakkell, skjøndt hun selv havde beredt sig sin Skjæbne. — Jacob meldte os, at der var anrettet og vi skyndte os ind for at følge vore Hustruer tilbords. — Munterhed kryddrede de mange Retter og tilsidst rejste jeg mig, drak de fem Venners Skaal og ønskede, at Alle, der foresatte sig, at vorde Perversvende, maatte blive ligesaa lykkelige, naar De forandrede Deres Beslutning, som vi vare blevne det. —

Førend jeg lægger Pennen, vil jeg dog bede Dig, som har fulgt mig gjennem disse Blade, ej at glemme, at der er et Sophiendal til, der nu i ti Aar, ved min Hustru, har været mig et Paradiis, og kommer Du i Nærheden af det, saa besøg Du mig og overbeviis Dig om min Lykke, naar jeg ved min Sophias Side, omringet af den fjære, fjære Børneskole, — sidder ved den landlige Arne og mindes Fortidens Glæder og Sorger.

Et Sanger = Eventyr.

Den berømte Sanger Molnavi havde spist til Middag hos en Kunstven paa Landet, i Nærheden af Paris, og tiltraadte om Aftenen Klokken syv Tilbagevejen, da han Morgenen efter skulde være ved en Prøve. For at forkorte Vejen, gik han en Markvej, foer vild og bemærkede det først henimod Klokken elleve om Natten. Man tænke sig hans Forlegenhed midt paa Marken, uden Vejleder, uden at kjende Vejen.

Der blev ham ikke Andet tilovers, end at søge Gæstfrihed ved et lille Huus, som han saa ligge omtrent et Bøsseskud borte. Regnen styrtede i Strømme og han bankede flere Gange forgjæves. Endelig viste en Mand i Rathue sig ved Vinduet og spurgte: „Hvo banker?“ — „En stakkels Rejsende; hav den Godhed at lukke op; jeg er ganske gjennemvaad.“ — „Min Ven! gaa Eders Vej; paa denne Tid bliver ikke aabnet.“ — „Jeg er en ærlig Mand.“ — „Er vel muligt, men jeg kjender Dem ikke.“ — „Besøger De undertiden Comoedien i Paris?“ — „Ja.“ — „Nu saa kjender De mig vel,

jeg er Sangeren Molnavi." — „Det er en udmærket Sanger." — „Saa luk op for mig." — „Naar jeg kun var vis paa, at De er Molnavi." — „Hvilket Beviis fordrer De?" — „Syng mig den store Scene af Mozarts Don Juan." — „Men, min Herre! Regnen strømmer jo ned." — „Hvis De ikke synger, saa aabner jeg ikke. Bagabonder har jeg ingen Tro til."

Hvad skulde Molnavi gjøre? han begyndte en Bravourarie, accompagneret af Tordenen.

„Herligt! Kosteligt! guddommeligt! Ja, det er ham!" raabte Manden. „Marie, luk hurtigt op for den berømte, uesterlignelige Molnavi, at jeg engang kan have den Fornøjelse, at spise med en saa stor Kunstner."

Marie aabnede og den fortryllede Dillettant undskyldte sig, fordi han havde ladet den højtærede Gæst vente.

„Det Børste ved Sagen er," — tog Molnavi Ordet — „at jeg skal synge imorgen og sandsynligviis har hentet mig en Snue. Kan jeg skifte mine Klæder?" — „Jeg har ingen Klæder her, da jeg egentlig ikke boer her, og altid vender tilbage til Paris om Aftenen. Idag er jeg bleven her, for

tidligt imorgen at være tilstede ved en Brændeauktion."

"Har De ingen Djener, hvis Klæder jeg kunde tage paa?"

"Jeg har kun denne gamle Pige Her." — "Saa giv mig et Skjort og en Trøje."

Den gamle Marie hentede en fuldstændig Søndagsdragt, Molnavi tog den hurtigt paa og en Rappe ovenikjøbet, for at være ganske sikker mod Forkjølelse. Strax blev ogsaa en stor Ild antændt, for at tørre Molnavis Klæder. Binen muntrede snart Vært og Gæst. Den Første var en ægte Musiknar og begyndte at synge Duetter med den Sidste, der, for at gjøre Bryttet friere, stod op, og gik frem og tilbage i Værelset, med en romersk Kejser's Værdighed, i den gamle Piges Dragt. Endelig, silde ud paa Natten, lagde Begge sig i den eneste Seng, der var i Huset.

Morgenen efter vilde Molnavi strax ile tilbage til Paris, men hans Vært vilde ikke lade ham gaae to Mile tilfods, men foreslog ham, efter Brændeauktionen at ride til Byen med ham paa hans Hest. Forslaget blev antaget; — Begge besteg som Haimonsbørnene Hesten og rede saaledes til Parises

Barrierer, hvor de tilsvore hinanden evigt Venstabs, og Molnavi steg af, for tilfods at begive sig til sin Bolig.

Fyrst Talleyrand.

Det er paafaldende, at en Mand, der saaledes udmærker sig ved sin Aand, som Fyrst Talleyrand, ægtede en Dame, der kun var mærkelig ved sin Mangel paa Samme. Madame Grant, den nuværende Fyrstinde Talleyrand, var bekendt for sin Skønhed og den Taknemmelighed, hvormed hun gjengjældte dem, der roste den. Først efterat Fyrsten havde lært at skatte sin Nevens Gemalindes Egenstaber, blev hans egen Kones Aandløshed ham paafaldende og han forviste hende fra sit Huus og sit Hjerte og optog Hertuginde af Dino deri. Fyrstinden, der dengang befandt sig i England, vendte, saasnart hun erfoer dette, øjeblikligen tilbage, tiltvang sig Indtrædelsen i Huset, og Fyrsten havde Møje med at faae hende ud igjen. Nogle Dage efter dette Optrin kom Fyrsten til Ludvig XVIII, der smilende

sagde til ham: „nu, Fyrste, Fyrstinde Tallyrand er jo kommen tilbage!“ — „Sire“ — svarede Fyrsten øjeblikkelig, „Enhver har sin tyvende Marts.“ (— paa hvilken Dag Napoleon som bekjendt kom tilbage fra Elba. —)

Nyt engelsk Projekt.

I det folkerige London er det ofte ikke uden Livsfare muligt, at komme fra den ene Gade til den Anden. Man vil derfor nu anbringe Jernhængebroer over Husene i de Gader, hvor der bliver mest kjört og hvor den største Mennestetrængsel er.

Indhold.

	Side
Aarstiderne, Novelle: Syklus af Johanna Schopen:	
hauer	3
Paganini	311
Idmyget Stolthed	—
Spanske Kamme	—
En god Huusmoder	312
It skjønt orientalsk Ordsprog	—
En Compliment for Damerne.	—
Færlig Trudsel	315
Frimurerreden	—
Sagas Tavler, meddelt af H.	314
Bebersvendene. Original Fortælling af Dr. Sv:	
phus	321
Et Sanger-Eventyr	379
Fyrst Galleyrand	382
Nyt engelsk Projekt	385

